ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

Γῆς παῖς εἰμί καί Οὐρανοῦ ἀστερόεντος

ΕΤΟΣ ΣΤ΄ * 22 * ΘΕΡΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΝ - ΣΚΙΡΟΦΟΡΙΩΝ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2003 * ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ * ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 104.32

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΩΝ

ΣΤΗΝ ΗΡΩΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

ΟΡΦΙΚΗ ΑΤΡΑΠΟΣ

Σ. ΝΑΓΟΥ: ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΕΡΙ ΨΥΧΙΚΩΝ ΠΟΝΩΝ - ΔΟΝΗΣΕΙΣ - ΛΟΓΟΣ - ΜΟΥΣΙΚΗ

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

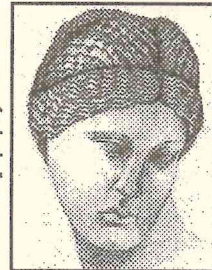
ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

1 ΕΣΤΙΑ ♎

2 ΑΡΗΣ ♏

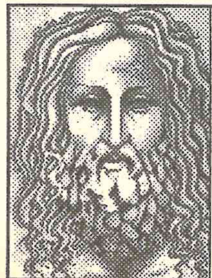
3 ΑΡΤΕΜΙΣ ♐

4 ΗΦΑΙΣΤΟΣ ♑

5 ΗΡΑ ♒

6 ΠΟΣΕΙΔΩΝ ♓

περιεχόμενα

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

Τριμηνιαία έκδοσις ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

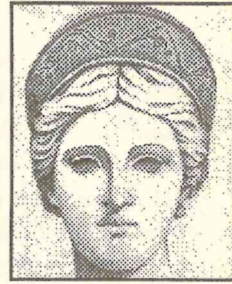
Έτος ΣΤ΄ - Άρ. Τεύχους 22 - Ιούνιος 2003

Γραφεῖα: Στουρνάρη 57, 104.32 * Ἐπικτήτου 1, 116.35 Παγκράτι Ἀθῆναι, Τηλ.: 210.52.37.543 - 210.75.12.156 * Τηλεομοιότυπον (φάξ): 210.52.26.694 * Ἱστοσελίδα: http://www.ideotheatron.gr e-mail radamanthys@ideotheatron.gr Τιμή τεύχους 5 ΕΥΡΩ ΓΙΑ ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ἀποστείλατε ταχυδρομική ἐπιταγή (20 ΕΥΡΩ) στό ὄνομα ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, 104.32 ΑΘΗΝΑΙ ἤ καταθέσατε 20 ΕΥΡΩ στήν Alpha Bank (Πίστεως) Ἀρ. Λογαριασμοῦ 104.002.786.016.548 στό ὄνομα: Ἀντ. Ἀναστασάκης ἤ τηλεφωνήσατε στό 210. 52. 37. 543 Συνδρομές ἐξωτερικοῦ: 40 ΕΥΡΩ. Τά κείμενα, ὅπως καί ἡ γλῶσσα κάθε δημοσιεύματος ἀπηχοῦν τίς ἀπόψεις τοῦ ἑκάστοτε γράφοντος.

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἀντ. Ἀναστασάκης - Ραδάμανθυς
Στοιχειοθεσία - Καλλιτεχνική ἐπεξεργασία: Μουστάκη Δήμητρα
Διορθώσεις: Εὐρυνόμη Γαβρᾶ - Ἐκτύπωσις: Γ. Χ. Ζαχαροπούλου Δ. Σιταρᾶς, Λευκάδος 9 - Μοσχάτο - ISSN 1108-832 X

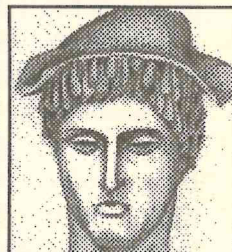
7 ΑΘΗΝΑ ♈

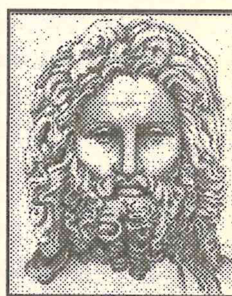
8 ΑΦΡΟΔΙΤΗ ♉

9 ΑΠΟΛΛΩΝ ♊

ΕΡΜΗΣ ♋

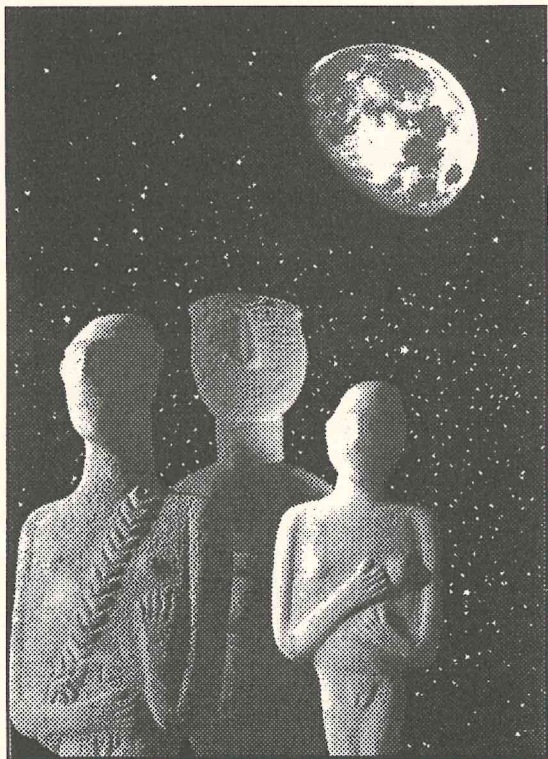
ΖΕΥΣ ♌

ΔΗΜΗΤΡΑ ♍

ΟΡΦΙΚΗ ΑΤΡΑΠΟΣ

Βλέπετε νὰ σχηματίζεται μπροστά σας στὸν ἀπέναντι τοῖχο μία σκοτεινὴ ὁμιχλώδης τρύπα. Μεγαλώνει καὶ σκοτεινιάζει, ὥσπου τελικὰ κοιτάζετε ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα στὸν τοῖχο, ἀπὸ ὅπου φαίνεται ὁ νυχτερινὸς οὐρανός. Εἶναι ἤρεμος, σχεδὸν γυάλινος καὶ τὰ ἀστέρια εἶναι πεντακάθαρα καὶ φωτεινά. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ φαίνεται λαμπρότερο ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα. Τὸ παρακολουθεῖτε καὶ βλέπετε νὰ μεγαλώνει, μέχρι ποὺ συνειδητοποιεῖτε πὼς ἔρχεται καταπάνω σας. Σηκώνεστε συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν καρέκλα σας καὶ πηγαίνετε πρὸς τὴν τρύπα τοῦ τοίχου. Τότε παρατηρεῖτε πὼς πάνω ἀπὸ τὴν τρύπα βρίσκεται ἕνα χρυσὸ σύμβολο στὸν τοῖχο. Εἶναι τὸ κηρύκειο, ἕνα ραβδὶ γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο κουλουριάζονται δύο φίδια. Στὴν κορυφὴ βρίσκεται μία κουκουνάρα καὶ ἕνα ζευγάρι μικρὰ φτερά.

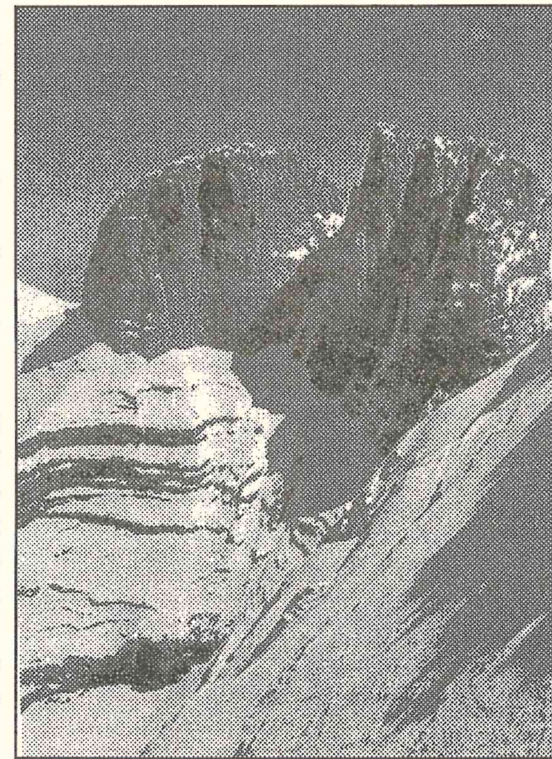
Τό λαμπερό ἄστρο ἔχει πλησιάσει πολύ, καὶ εἶναι τόσο φωτεινὸ ποὺ σᾶς ἐνοχλεῖ νὰ τὸ κοιτᾶτε κατ' εὐθεῖαν. Κλείνετε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια καὶ μόλις τὰ ἀνοίγετε βλέπετε νὰ στέκει μπροστά σας ἕνας νέος ἄνδρας. Τὸ χαμόγελό του εἶναι τόσο φωτεινὸ ὅσο καὶ τὸ ἴδιο τὸ ἄστρο. Στὰ μάτια του χορεύει μία φλόγα εὐθυμίας. Ξαφνιάζεστε κάπως, ὅταν ἀνακαλύπτετε ὅτι τὸ μόνο ποὺ φοράει εἶναι ἕνα ζευγάρι ἀσημένια σανδάλια καὶ ἕνα πλατύγυρο καπέλο, στολισμένο μὲ ἁπλωμένα φτερά. Εἶναι τελείως γυμνός, ἀλλὰ δὲν ἐνοχλεῖται καθόλου. Εἶναι ψηλὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλὰ δίνει τὴν ἐντύπωση πὼς ἂν χρειασθεῖ εἶναι πολὺ δυνατός. Τὸ δέρμα του ἀποπνέει μία ἀμυδρὴ ἀσημένια λάμψη καὶ τὰ μαλλιά του πέφτουν σὲ μικρὲς μποῦκλες στὸ κεφάλι, πάνω ἀπὸ τὰ μυτερὰ αὐτιά του. Τὰ μάτια του εἶναι γκρίζα καὶ διαπεραστικά, ἀλλὰ ἀναδύουν μία καλὰ κρυμμένη πονηριά. Στὸ ἀριστερό του χέρι κρατάει ἕνα σύμβολο σὰν αὐτὸ ποὺ εἴδατε στὸν τοῖχο ἀλλὰ μεγαλύτερο. Σᾶς προσκαλεῖ μέ τήν μαλακή καί πειστική του φωνή νά τόν ἀκολουθήσετε. Ρωτᾶτε, μέ ποιό δικαίωμα ἦλθε, ποῦ καί σέ ποιόν ἐπιθυμεῖ νά σᾶς πάει.

Σταθεῖτε ὄρθιος ἀπαιτῶντας ἀπάντηση σταθερὰ ἀλλὰ μὲ σεβασμό, ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ ἕναν Θεό·

εἶναι ὁ Ἑρμῆς, γιὸς τοῦ Διός, ἀγγελιαφόρος τῶν Ὀλυμπίων.

Ὁ τρόπος του ἀλλάζει καὶ γίνεται περισσότερο ὁ ἀγγελιαφόρος, παρὰ ὁ παιχνιδιάρης νέος. Ἔρχεται μὲ τὴν ἄδεια τοῦ πατέρα Δία καὶ θέλει νὰ παρουσιασθεῖτε στὸν Ὄλυμπο. Προτείνει τὸ χέρι του καὶ τὸ παίρνετε στὸ δικό σας. Ὁ Ἑρμῆς καταλαβαίνει πὼς εἶναι δεσμευμένος νὰ σᾶς ἐπαναφέρει μὲ ἀσφάλεια μόλις ὁλοκληρωθεῖ τὸ ταξίδι σας. Παίρνει τὴν κουκουνάρα ἀπὸ τὸ κηρύκειο καὶ σᾶς τὴν δίνει, λέγοντας πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῆς ὑποσχέσεώς του. Βᾶλτε την στὴν τσέπη τοῦ χιτῶνα σας καὶ μὲ τὸν Θεὸ περᾶστε τὸ κατώφλι βγαίνοντας στὸν ἔναστρο οὐρανό. Σᾶς προτείνει νὰ βάλετε τὸ χέρι σας στὸν ὦμο του. Καὶ οἱ δύο πετᾶτε γοργὰ στὸν νυχτερινὸ οὐρανό.

Δὲν αἰσθάνεσθε κρύο οὔτε φόβο καθὼς ἀνεβαίνετε ἕνα μακρὺ σπειροειδὲς σὲ τέτοιο ὕψος, ποὺ σιγά-σιγὰ διακρίνετε τὴν σφαιρικότητα τῆς γῆς. Κάτω τὰ χωράφια ἁπλώνονται πανέμορφα καὶ ἡ νύχτα χαϊδεύει τὰ χρώματά τους. Ἡ σελήνη, ποὺ τώρα ἀρχίζει νὰ φαίνεται, τὰ κάνει ὅλα ἀσημένια. Ὁ Ἑρμῆς σᾶς ὁδηγεῖ πάνω ἀπὸ τὸ τοπίο καὶ νοιώθετε ὄμορφα μόλις ἀρχίζετε νὰ ἀντιλαμβάνεσθε σχήματα καὶ σκιὲς ποὺ γλιστρᾶνε ἀπὸ κάτω σας.

Ἡ θάλασσα εἶναι σκοτεινὴ καὶ κρύα, ἐνῷ διακρίνονται ἀμυδρὰ οἱ λάμψεις ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν κυμάτων ποὺ σπᾶνε σὲ σκοτεινὲς καὶ δυσδιάκριτες ἀκτές. Ἐδῶ κι ἐκεῖ φαίνονται φῶτα ἀπὸ σπίτια, πόλεις, λιμάνια καὶ πλοῖα.

Τώρα περνᾶτε πάνω ἀπὸ ψηλὰ βουνὰ μὲ χιονοσκέπαστες κορυφές. Ἡ αἴσθηση τῆς χαρᾶς καὶ ἡ παιχνιδιάρα φύση τοῦ ὁδηγοῦ σας, τὸν κάνουν νὰ ὁρμήσει πρὸς τὰ κάτω παίρνοντάς σας μαζί του. Ὀργώνετε τὶς ὑψηλότερες κορυφὲς, σκορπίζοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ χιόνι στὸ διάβα σας. Μόλις σᾶς φύγει ὁ μεγάλος φόβος καὶ ἐπιστρέψει ἡ ἀνάσα στὸν συνηθισμένο της ρυθμό, ἀπολαμβάνετε τὴν αἴσθηση, καθὼς ὁ Ἑρμῆς σᾶς παρασύρει σὲ μία χαρούμενη διαδρομὴ ἀνάμεσα στὶς χιονισμένες κορυφὲς. Ἔπειτα, τὸ ἴδιο ξαφνικά, ἀνυψώνεστε ἀνατολικὰ καὶ περνᾶτε γρήγορα τὰ βουνά, τὶς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωριὰ ποὺ κοιμοῦνται καὶ ὀνειρεύονται στὰ λιβάδια καὶ τὶς πεδιάδες τους.

Ἄλλη μία θάλασσα καὶ ἔπειτα περισσότερα βουνά. Βρίσκεσθε σὲ μία ἀρχαιότερη καὶ πιὸ τραχειὰ ἀλλὰ καλόκαρδη χώρα, μὲ λιγοστὰ φῶτα. Οἱ κορυφὲς εἶναι ἀπότομες, κρύες καὶ δείχνουν ἀπαγορευτικές. Ἀρχίζετε νὰ κατεβαίνετε τὸ ἴδιο σπειροειδὲς ἕως ὅτου κατευθύνεσθε **σὲ ἕνα τεῖχος ἀπὸ πάγο.**

Μόλις πλησιάζετε, ὅμως, γίνεται ἕνα παλάτι μὲ λευκὲς λαμπρὲς στῆλες ποὺ ὁδηγοῦν σὲ μία τεράστια αἴθουσα. Ἄν καὶ περάσατε μία χιονισμένη ἐρημιά, ἐδῶ κάνει ζέστη καὶ παντοῦ ἁπλώνονται μυρωδιὲς καλοκαιρινῶν λουλουδιῶν.

Ὁ Ἑρμῆς σᾶς ἀφήνει ἁπαλὰ καὶ δίνει λίγο χρόνο νὰ δεῖτε γύρω καὶ νὰ προσαρμοσθεῖτε στὴν πιεστικὴ δύναμη τῆς ὀλυμπίας δυνάμεως. Τὰ μάτια σας πέφτουν στὰ ἐκπληκτικὰ χρώματα, τὸ μωσαϊκὸ καὶ τὶς ὄμορφες τοιχογραφίες, τὴν κεντρικὴ πηγὴ καὶ τὶς λάμψεις πέρα ἀπὸ τὸν γαλανὸ οὐρανὸ καὶ τὰ ἀφρᾶτα σύννεφα. Μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὶς πύλες βαδίζουν περήφανα, χιλιόχρωμα παγώνια, ποὺ οἱ στριγκλιές τους ἀντηχοῦν στὴν ἄδεια ἀπεραντοσύνη. Γρήγορα, ὅμως, καταλαβαίνετε πὼς ἡ αἴθουσα δὲν εἶναι ἄδεια. Ὁλόγυρα σὲ κανονικὰ διαστήματα, ὑπάρχουν θρόνοι μὲ πορφυρὴ καὶ χρυσῆ ἐπένδυση καὶ πάνω τους κάθονται οἱ Θεοί, ποὺ μοιάζουν νὰ κοιμοῦνται βαθειά.

Ὁ Ἑρμῆς κατευθύνεται στὸν κεντρικὸ θρόνο, γονατίζει, χαμηλώνει τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια του ἀκουμπᾶνε τὰ πόδια τοῦ ἀγαπημένου του πατέρα. Γιὰ μία στιγμὴ νοιώθετε ἔκπληξη, ὅταν βλέπετε δάκρυα στὰ μάτια τοῦ Ἑρμῆ γιὰ τὴν χαμένη μεγαλοπρέπεια τοῦ ἄρχοντά του. Τὸν πλησιάζετε καὶ ἀκουμπᾶτε τὸ χέρι σας στὸν ὦμο του. Ἡ θνητὴ προσφορὰ γιὰ παρηγοριὰ σέ ἕναν Θεό. Ἀπὸ πάνω σας ἀκούγεται μία ἀμυδρὴ καὶ σιγανὴ φωνή, ποὺ διατηρεῖ ἀκόμη κάποιον τόνο ἐξουσίας.

Ὁ Δίας μιλάει: *«Καλῶς ἦλθες στὸν Ὄλυμπο, παιδὶ τῆς γῆς. Ὁ γιός μου ἔκανε καλὰ ποὺ σὲ ἔφερε ἐδῶ. Γύρω σου βλέπεις ὅ,τι ἔμεινε ἀπὸ τὴν δόξα τῶν Θεῶν, γιατὶ ὑπάρχουμε μόνο ὅσο μᾶς χρειάζονται οἱ ἄνθρωποι.*

Ὅσο ξεχνοῦν, τόσο χανόμαστε καὶ ἴσως, ὅπως καὶ ἄλλοι πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς, νὰ λυώσουμε σὰν τὸ χιόνι τὴν ἄνοιξη. Μόνο ὁ Ἑρμῆς παραμένει· γιατὶ οἱ ἄνθρωποι χρειάζονται ἀκόμη τὴν δύναμή του, τὴν πονηριὰ, τὸν λόγο, τὴν ταχύτητα στὰ ταξίδια, τὴν εὐστροφία καὶ ἐπικοινωνία, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ ὅλα τὸ χὰρισμα τοῦ γέλιου καὶ τὴν καρδιὰ τῆς νεότητος. Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ εἴμαστε ἀπαραίτητοι, διαφορετικὰ θὰ ἐξαφανισθοῦμε στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ τοῦ χρόνου καὶ θὰ χαθοῦμε. Πολλὲς φορὲς ἔστειλα τὸν Ἑρμῆ νὰ ψάξει κάποιον ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐμφυσήσει ζωὴ γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὥστε νὰ καταφέρουμε νὰ ὑπηρετήσουμε, ὅπως εἶχε εἰπωθεῖ στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸν Ὑπέρτατο Ἕν τῆς Νύχτας τοῦ Χρόνου. Πόσο ἀπογοητευτικὸ εἶναι νὰ ὑπάρχει πάντα κάποιος ποὺ ὑπόσχεται καὶ μετὰ νὰ ἐπιστρέφει στὶς ὁμίχλες τῆς λησμονιᾶς, νὰ θαμπώνει ὁ νοῦς του κι ἐμεῖς νὰ ξεπέφτουμε πὰλι στὴν κατάσταση ποὺ μᾶς βλέπεις τώρα. Μόνο Ἐγώ, ὁ Δίας, ἔχω ἀκόμη τὴν δύναμη νὰ βοηθῶ τὸν Ἀγγελιαφόρο νὰ βρίσκει ὅσους μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν. Δὲν θέλουμε νὰ κυβερνοῦμε τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως κάποτε, ὅταν ἦταν ἀκόμη νέα καὶ χρειαζόταν τὴν βοήθεια καὶ τὴν κρίση μας. Τώρα ζητοῦμε νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ πεπρωμένο μας, γιατὶ εἴμαστε πλάσματα ποὺ δημιουργηθήκαμε γιὰ ἕναν σκοπό. Ἀναζητεῖτε τὸν Θεὸ μέσα σας κι ἐμεῖς τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὸ ὂν ποὺ μᾶς ἔπλασε. Μπορεῖς νὰ μᾶς βοηθήσεις;».

Σᾶς κοιτάζουν καὶ οἱ δύο καὶ παρατηρεῖτε πὼς πατέρας καὶ γιὸς ἔχουν θλίψη στὰ μάτια τους. Συνειδητοποιεῖτε ἐπίσης πὼς πρέπει νὰ πάρετε μία ἀπόφαση ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσθε προσεκτικοί. Ρωτᾶτε πῶς μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε καὶ τὶ σᾶς ζητοῦν.

Ὁ Δίας χαμογελᾶ καὶ ἀπαντᾶ:

«Ἄχ, πραγματικὰ ἡ ἀνθρωπότητα ἀφωμοίωσε τὴν πρόνοια τοῦ Προμηθέως. Γνωρίζω τὶ ἔχεις στὸν νοῦ σου. Ὄχι, δὲν ζητοῦμε λατρεῖες, οὔτε θυσίες ὅπως παλιά. Τὸ μόνο ποὺ ζητοῦμε εἶναι νὰ γνωρίσετε, νὰ κατανοήσετε καὶ νὰ πιστέψετε πὼς κάποτε ζήσαμε. Γυρῖστε μὲ τὸν νοῦ σας σὲ καιροὺς ποὺ ἡ γῆ ἦταν νέα καὶ μὰθαινε τὴν σοφία. Μελετεῖστε ὅ,τι λεγόταν γιὰ ἐμᾶς ἀλλὰ μὴ τὰ πιστεύετε πάντα, γιατὶ οἱ ποιητὲς ντύνουν τὴν ἀλήθεια μὲ δικές τους λέξεις. Ὅμως ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει πὰντα. Ψᾶξτε την, ἐρευνεῖστε την, διαλογισθεῖτε καὶ ἐπιτρέψτε μας νὰ ξαναζήσουμε μέσα στὶς σκέψεις σας, ὄχι σὰν Θεοὶ ἀλλὰ σὰν μεγαλύτεροι ἀδελφοὶ ποὺ κάποτε σᾶς ὡδηγοῦσαν ἀπὸ τὸ χέρι. Ψᾶξτε βαθειὰ μέσα σας καὶ ἀφῆστε μας νὰ σᾶς ποῦμε τὶ συμβολίζαμε. ***Ζητοῦμε ἀγάπη,*** *Παιδὶ τῆς Γῆς.*

Ἄν μπορεῖτε νὰ μᾶς προσφέρετε λίγη, οἱ Θεοὶ θὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν ἀφανισμό. Ἔχουμε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀφήσουμε κάποιο σημάδι πίσω μας, ὅταν θὰ ἀνοίξουν οἱ δρόμοι μπροστά μας καὶ θὰ φύγουμε ὅπως οἱ Παλαιοὶ πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς. Θέλουμε ὅ,τι ἀφήσουμε νὰ τὸ νοιώθετε συγγενικό. Θὰ καταλάβετε πὼς σὲ κάθε τέτοια ἀνταλλαγὴ ὑπάρχει κάτι ποὺ τό δίνουν καὶ οἱ δύο πλευρές. Μὲ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου θὰ σᾶς δώσω ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά σας. Ὅταν ἔλθει, ἴσως δὲν τὸ ἀναγνωρίσετε· ἴσως νὰ μὴ τὸ ἀναγνωρίζετε μέχρι τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ ἀναχωρήσετε. Αὐτὸ ποὺ θεωρεῖ ἡ συνείδησή σας ἐπιθυμία τῆς καρδιᾶς δὲν εἶναι πάντα αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖ ἡ ἴδια ἡ καρδιά, ἀλλὰ θὰ ἀποδοθεῖ. Ἔχετε τὸν λόγο τοῦ Διός. Τώρα, ἂν ἔχεις μέσα σου ὅ,τι χρειαζόμαστε, ἄρχισε· θὰ σὲ ὁδηγεῖ ὁ Ἑρμῆς»

Ὁ Θεὸς σιωπᾶ καὶ ἐσεῖς σκέπτεσθε τὰ λόγια του, ἐνῷ ὁ Ἑρμῆς περιμένει ἀνυπόμονα στὸ πλευρό σας, παρακολουθῶντας σας μὲ λοξὲς ματιές· τὰ φτερὰ ἀπὸ τὰ σανδάλια του φτερουγίζουν νευρικά, σὰν νὰ θέλουν νὰ φύγουν. Τὰ χτυπάει ἐλαφρὰ ἀλλὰ κοφτὰ μὲ τὸ ραβδί του καὶ ἡσυχὰζουν.

Σκεφθεῖτε πολὺ καὶ σὲ βάθος ὅσα εἰπώθηκαν. Ἄν δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ προσφέρετε τὴν ἀγάπη σας, πεῖτε το στὸν Ἑρμῆ καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσει μὲ ἀσφάλεια ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ σᾶς πῆρε. Ἄν θέλετε νὰ τοὺς βοηθήσετε, βεβαιωθεῖτε πὼς καταλάβατε τὰ λόγια τοῦ Διός. Σᾶς ζήτησε νὰ μελετήσετε κάθε Θεὸ καὶ Θεὰ μὲ τὴν σειρὰ καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ καταλάβετε τὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς μορφές, τὰ σύμβολα καὶ τοὺς θρύλους, ποὺ εἶχαν μία φωτεινὴ καὶ μία σκοτεινὴ πλευρά. Ἀνακοινῶστε στὸν Ἑρμῆ τὴν ἀπόφασή σας καὶ δεῖτε τὴν λάμψη στὸ πρόσωπό του. Εἶχε μείνει μόνος, μὲ τοὺς συντρόφους του παγωμένους καὶ ἀβοήθητους.

Ἀφήνει τὸ ραβδί του καὶ σᾶς ὁδηγεῖ στὸν Ποσειδῶνα, ἀδελφὸ τοῦ Διός, Θεὸ τῆς θὰλασσας καὶ ὅσων ζοῦν μέσα της. Μὲ τὴν ἐνθὰρρυνση τοῦ Ἑρμῆ βάζετε τὸ χέρι σας στὰ κρύα πόδια τοῦ Θεοῦ καὶ σκέπτεσθε τὴν θάλασσα σὲ ὅλες τὶς διαθέσεις της· τρικυμισμένη καὶ ἄγρια, ζεστὴ καὶ θελκτική, τὰ θαλασσοπούλια ποὺ κρώζουν τὸ πρωϊνὸ καὶ τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν ποὺ παίζουν στὴν παραλία.

Σκέπτεσθε τὸ φεγγάρι ποὺ ἀντανακλᾶται στὰ ἤρεμα νερὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸν χρυσὸ ἥλιο ποὺ ἀνατέλλει πάνω ἀπὸ τοὺς ὠκεανοὺς τοῦ κόσμου. Σκέπτεσθε τὰ πλάσματα τοῦ βυθοῦ, τὶς λιγοστὲς γιγάντιες φάλαινες, τὰ καλόβουλα καὶ ἀξιαγάπητα δελφίνια ποὺ ἦταν πάντα φίλοι τοῦ ἀνθρώπου. Σιγά-σιγὰ τὸ πόδι κάτω ἀπὸ τὸ χέρι σας ζεσταίνεται καὶ ἐσεῖς ἐντείνετε τὶς προσπάθειές σας, σκεπτόμενος τὴν ἀγάπη

πού πάντα ἔνοιωθε ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν θάλασσα, τὸ λίκνο κάθε ζωῆς στὴν γῆ, τὰ μεγάλα πλοῖα καὶ ὅσους τὰ ἐπάνδρωναν ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν νέες ἀκτὲς καὶ ἄλλους ὁρίζοντες. Ἕνα ἠχηρὸ γέλιο ἀντηχεῖ ἀπὸ πάνω σας καὶ βλέπετε στὰ μάτια τὸν Ποσειδῶνα, μάτια ποὺ πότε γίνονται γαλάζια καὶ πότε πράσινα. Ἀκουμπάει τὸ τεράστιο χέρι του στὸ κεφάλι σας καὶ ἀγγίζει τὸν νοῦ σας. Μοιράζεστε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς θάλασσας καὶ νοιώθετε συγγενεῖς μὲ ὅλους τοὺς κατοίκους της. Μετὰ ὁ Ποσειδῶν σηκώνεται καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν αἴθουσα γιὰ νὰ πάει στὸν τόπο του, τοὺς ὠκεανούς. Τώρα μπορεῖ νὰ βοηθήσει τὰ πλάσματά του νὰ ἀντισταθοῦν στὴν ἐξαφάνιση καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν ἐναντίον τῆς μολύνσεως τῶν γηίνων ὑδάτων.

Ἔπειτα πηγαίνετε στὸν Ἅδη, τὸν μαυροφρύδη Θεὸ τοῦ Κάτω Κόσμου, καὶ ξαναβάζετε τὸ χέρι σας στὸ θαυμαστὸ πόδι. Νοιώθετε πάλι ἑνωμένοι καὶ βυθίζεσθε στὰ βάθη τοῦ Θεοῦ τῶν Νεκρῶν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε ἐκεῖ μιὰ ζεστασιὰ κι ἕνα φῶς ποὺ ποτὲ δὲν περιμένατε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὄψη τοῦ τρόμου, ὁ Ἅδης εἶναι ὁ φύλακας τῆς βαθειᾶς γῆς, ὅπου ζοῦν ξεχασμένα ποτάμια καὶ τροφοδοτοῦν τὰ ἀπόμακρα βάθη μὲ τροφὲς καὶ μεταλλεύματα. Ἐδῶ ὁ πυρῆνας τῆς γῆς δὲν ἐπιτρέπει στὸν πλανήτη νὰ γίνει παγωμένη σφαῖρα. Οἱ ἰσχυρὲς σπηλιές, γεμᾶτες μὲ τὴν λάμψη τῶν παγωμένων νερῶν εὐφραίνουν τὴν ὅραση τοῦ Κυρίου τους. Μαθαίνετε ἐπίσης πὼς καὶ αὐτὸς εἶναι τμῆμα τῶν μυστικῶν βαθῶν τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ. Γεμᾶτοι ἔκπληξη ἀνακαλύπτετε κάποιον ποὺ δὲν μπορούσατε νὰ βρεῖτε στοὺς μύθους. Τώρα καταλαβαίνετε αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Δίας:

«Μὴ πιστεύετε ὅσα διαβάζετε».

Τώρα τὰ χέρια στὸ κεφάλι σας εἶναι ἁπαλὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἅδη βαθειά. *«Θὰ σὲ θυμᾶμαι μὲ ἀγάπη ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσεις γιὰ τὸν τόπο ποὺ μοιάζει μὲ σκοτάδι· μὲ ἐμένα δίπλα σου δὲν θὰ φοβᾶσαι καὶ θὰ μάθεις τὸ μεγαλύτερο μυστικό...* ***δὲν ὑπάρχει σκοτάδι... μόνο ἕνα καινούργιο καὶ πιὸ ὄμορφο φῶς».***

Ἔρχεστε στὴν Ἥρα, γυναῖκα τοῦ Διὸς καὶ νοιώθετε ἕνα ρῖγος ἀνησυχίας. Δὲν ἔχαιρε μεγάλης ἐκτιμήσεως. Τὰ πόδια της εἶναι συμπαγῆ καὶ δυνατὰ κάτω ἀπὸ τὸ χέρι σας καὶ θυμόσασθε κάθε γυναῖκα ποὺ γνωρίσατε καὶ σᾶς φρόντισε στὴν ζωή. Τὰ καθήκοντα, τὴν αὐστηρότητα, τὴν ἀγάπη ποὺ ἔκρυβαν καὶ τὴν ἀπόφαση νὰ σᾶς κάνουν ἱκανὸ νὰ σταθεῖτε στὰ πόδια σας. Ἀπὸ πάνω ἀκούγεται ἕνα βαθὺ γέλιο καὶ κοιτάζετε τὰ ζεστὰ καστανὰ μάτια τῆς Ἥρας. *«Ὁ σύζυγός μου ὁ Δίας σᾶς προειδοποίησε... Δὲν μιλᾶνε στὸν κόσμο σας γιὰ μεγάλη πίεση»;*

Ἐλᾶτε μαζί, ὁ νοῦς της ρέει στὸν δικό σας καὶ ταυτίζεσθε μὲ κάθε τροφὸ καὶ συντηρητὴ οἰκογενείας. Αἰσθάνεσθε κάθε μελανιασμένο πόδι καὶ κάθε χαμένο δόντι. Μαθαίνετε ἐπίσης τὴν στενότητα τοῦ γαμηλίου δεσμοῦ καὶ ἔκπληκτοι ἐμβαθύνετε στὸ νόημα τῶν λέξεων *μητριαρχία* καὶ *ἱερὴ τελετή*. Νοιώθετε τὴν δύναμη κάθε μητέρας καὶ γυναίκας νὰ ξαναζεῖ μαζί σας καὶ γνωρίζετε τὶς χαρὲς καὶ ἀπογοητεύσεις ποὺ μοιράσθηκαν μὲ αὐτὴν τὴν μεγάλη Θεά. Γονατίζει πάνω σας καὶ ἀκουμπᾶ τὰ χείλη της στὰ φρύδια σας. Τὸ ἄγγιγμά τους περνάει σὰν εὐλογία καὶ αὐθόρμητα σηκώνετε τὰ χέρια καὶ σᾶς ἀγκαλιάζει. Ἔπειτα φεύγει γιὰ νὰ περπατήσει ξανὰ στὴν γῆ καὶ ὁ Ἑρμῆς σᾶς ὁδηγεῖ σὲ ἕναν ἄλλο θρόνο.

Ὁ Ἥφαιστος, γιὸς τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Διός, ὁ μεγάλος σιδηρουργὸς τοῦ Ὀλύμπου. Ἔχετε ἀκουστὰ γιὰ αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν ἱκανότητά του νὰ δίνει ζωὴ στὰ μέταλλα καὶ τὰ κοσμήματα, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀναπηρία του. Τὰ πόδια του ζεσταίνονται γρήγορα κάτω ἀπὸ τὸ χέρι σας καὶ σὰν ἀνταπόκριση ἀνάβει μέσα σας μία φωτιά. Τὰ μάτια του εἶναι καστανοκόκκινα καὶ χρυσᾶ καὶ μέσα τους ἀναπηδοῦν φλόγες. Ἡ ἐπαφή σας μαζί του σᾶς ἐκπλήσσει, γιατὶ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ τεχνίτης. Μέσα του συνδέονται οἱ Θεοὶ τῆς γονιμότητος, ἐπειδὴ οἱ φωτιὲς ποὺ ἐλέγχει καὶ χρησιμοποιεῖ εἶναι ἐκεῖνες ποὺ θεμελιώνουν τὴν ἀνθρώπινη σεξουαλικότητα.

Τὸ βροντερό του γέλιο σᾶς θυμίζει τὸν Ποσειδῶνα καὶ γέρνοντας ψιθυρίζει στὸ αὐτί σας: *«Ἀπορεῖς ποὺ ἔμαθες τὶς μυστικές μου δυνάμεις Παιδὶ τῆς Γῆς; Θυμήσου, νὰ μὴ πιστεύεις ὅλα ὅσα διαβάζεις».* Σηκώνεται καὶ χωρὶς νὰ μιλάει σᾶς δίνει ἕνα ἐξαίσιο κόσμημα ἀπὸ χρυσὸ καὶ πολυτίμους λίθους. Δώδεκα μικρὰ δακτυλίδια, ποὺ τὸ καθένα ἔχει ἕνα διαφορετικὸ πετράδι, δεμένα μαζὶ σὲ ἕνα πολύπλοκο σχῆμα. Γνωρίζετε τί ἀντιπροσωπεύει· κάθε δακτυλίδι ἀντιπροσωπεύει ἕναν Θεό. Ὅλα μαζὶ δημιουργοῦν ἕνα σύνολο Ἀγάπης, Δυνάμεως καὶ Σοφίας. Ὁ Ἥφαιστος φεύγει νὰ ἀρχίσει τὸ ἔργο του στοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ Ἑρμῆς σᾶς ὁδηγεῖ,

στὸν ἑπόμενο θρόνο τῆς Ἀφροδίτης.

Τὰ πόδια εἶναι μικροκαμωμένα, λυγερά, μὲ ψηλὲς χαριτωμένες καμάρες καὶ καθὼς τὰ ἀγγίζετε ζεσταίνονται γοργά, ἐνῷ ὁ Ἑρμῆς σᾶς λέει γελῶντας: *«Ἡ Θεὰ τοῦ Ἔρωτα πάντα ζεσταίνεται γρήγορα».* Τὸ ἀσημένιο γέλιο ποὺ ἀντηχεῖ στὸ δικό του, ἡ εὐωδία τῶν λουλουδιῶν καὶ τὸ πέταγμα τῶν περιστεριῶν σᾶς λέει πὼς ἡ Ἀφροδίτη ξαναγύρισε στοὺς ἀνθρώπους. Ὁ δεσμός σας μαζί της εἶναι ἔντονος καὶ προκαλεῖ ἕνα στιγμιαῖο αἰσθησιασμὸ μέσα σας. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἀνακαλύπτετε ἀπέραντα βάθη καὶ σύντομα κατανοεῖτε πὼς ἡ Θεὰ τοῦ Ἔρωτος δὲν συμβολίζει μόνο τὴν σεξουαλικὴ ἀγάπη, ἀλλὰ εἶναι τὸ γέλιο καὶ τὸ μοίρασμα τοῦ ἑαυτοῦ ἀνάμεσα σὲ ἐκείνους ποὺ ἔρχονται σὲ ἐπαφή. Εἶναι ὁ πρῶτος ἔρωτας κάθε ἄνδρα καὶ γυναίκας. Μετὰ παραδίδει τὶς ἁρμοδιότητές της στὴν Ἥρα, ποὺ τὶς ἐπεκτείνει. Ἡ Θεὰ τοῦ Ἔρωτος παρασύρει τὸν ἄνδρα στὴν γυναῖκα, τὸ ἐλάφι στὴν ἐλαφίνα καὶ κάθε πλάσμα στὸ ταίρι του. Μέσα της βρίσκετε τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν σιδερᾶ της, ποὺ τῆς ἀρνοῦνται οἱ ποιητές. Εἶναι δεμένη μαζὶ του μὲ τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης. Ὅμως, εἶναι μεγάλη καὶ ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Ἄρη, μὲ τὸν δεσμὸ τῆς μυστικῆς φλόγας ποὺ δομεῖ τὶς δύο μορφὲς τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῶν ὅπλων. Βάζει στὸ χέρι σας ἕνα τριαντάφυλλο καὶ ἀπομακρύνεται μὲ τὴν συνοδεία τῶν περιστεριῶν γύρω ἀπὸ τὸ χρυσαφένιο κεφάλι της.

Πηγαίνετε στὸν θρόνο τοῦ Ἄρεως καί, ἀκουμπῶντας τὸ χέρι σας στὰ πόδια του, κοιτάζετε τὴν μορφὴ μὲ τὴν κόκκινη γενειάδα. Σᾶς λέει πὼς προστατεύει τοὺς ἀδυνάτους καὶ καταπιεσμένους, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ἀδύναμος, χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τὴν δίψα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ δύναμη. Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ ντρέπεται καὶ καθὼς βυθίζεσθε στὰ βάθη τοῦ νοῦ του παραμένει σιωπηλός. Σᾶς ζητεῖ νὰ ἐλέγξετε μέσα σας τὶς δικές του δυνάμεις τοῦ θυμοῦ, τῆς μανίας, τῆς ἐπιθυμίας γιὰ ἐκδίκηση καὶ γιὰ δύναμη στοὺς ἄλλους. Ἂν βοηθήσετε, θὰ καταφέρει νὰ ἐλέγξει καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἀνισορροπία μέσα του, ἐνῷ ἐσεῖς θὰ μπορέσετε νὰ διδάξετε ἄλλους. Σηκώνεται καὶ σᾶς χαιρετᾶ μὲ τὸ σπαθί του καὶ ζητεῖ νὰ τὸν συγχωρήσετε γιὰ τὸν τρόπο ποὺ καταχράσθηκε ὁ κόσμος τὴν

δύναμή του. Καθὼς φεύγει, νοιώθετε γιὰ πρώτη φορὰ ὑπεύθυνος ποὺ τὸν ξαναφέρατε στὴν γῆ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅμως, δὲν μπορεῖτε νὰ ἐλευθερώσετε μερικοὺς καὶ ἄλλους ὄχι, οὔτε μπορεῖτε νὰ ἀρνηθεῖτε στὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἀκολουθήσει τὸν δρόμο της μὲ τὴν δική της θέληση.

Ὁ Ἑρμῆς σᾶς παρακολουθεῖ κάπως φοβισμένος, ἀλλὰ χαμογελᾶ μὲ ἀνακούφιση, ὅταν περνᾶτε **στὴν Δήμητρα** μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ καὶ ἀγγίζετε τὰ λευκὰ σὰν μάρμαρο πόδια της. Ανακάθεται, ἀκουμπᾶ τό χέρι της στὸ κεφάλι σας καὶ πέφτετε στὸν νοῦ της ὅπως πέφτει ἀπὸ τὸ δένδρο του τὸ ὥριμο ρόδι. Ἀναγνωρίζετε μὲ κομμένη ἀνάσα τὴν γῆ στὴν πλήρη της δόξα, σὰν τροφοδότρια καὶ καταφύγιο. Νοιώθετε ἐπιτέλους πὼς εἶσθε ἕνα μὲ ὅ,τι ζεῖ καὶ κινεῖται. Νοιώθετε τὴν ἀτελείωτη ὑπομονὴ τῶν μεγάλων δένδρων. Αἰσθάνεσθε τὴν ἀγωνία τοῦ σπόρου στὸ χειμωνιάτικο ἔδαφος, καθὼς ψάχνει νὰ βρεῖ τὸν ἥλιο καὶ τὸ φῶς. Ὑπομένετε τὶς ἀγωνίες τῶν μεγάλων κοπαδιῶν ποὺ μεταναστεύουν ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά. Γίνεσθε τὸ καλαμπόκι καὶ τὸ ἀλεύρι, τὸ ρύζι καὶ τὸ κριθάρι, τὸ ἀρνὶ καὶ τὸ παιδί, αὐτὸς ποὺ τρώει καὶ αὐτὸς ποὺ τρώγεται, ὁ θύτης καὶ τὸ θῦμα. Συγκλονισμένοι ἀπὸ τὴν δύναμη ποὺ αἰσθανθήκατε, ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴ δὲν θὰ νοιώσετε ποτὲ ἐλεύθεροι· θὰ εἶσθε πάντα μέρος τῆς γῆς καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι μέρος δικό σας. Ἡ Δήμητρα σηκώνεται καὶ πηγαίνει νὰ σπείρει τοὺς σπόρους τῆς ζωῆς.

Ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ πρώτη ἔνδειξη πὼς ζωντανεύει εἶναι ἡ μουσικὴ τῆς λύρας του. Οἱ νότες της χάνονται στὸν νοῦ σας καὶ διδάσκουν, ἀποκαλύπτουν, παρασύρουν καὶ ὁδηγοῦν, μέχρι ποὺ τὸ κεφάλι σας γεμίζει ἀπὸ στροβιλιζόμενους ἤχους ποὺ φτιάχνοντας σύμβολα ψιθυρίζουν τὰ μελλούμενα. Ἀπὸ τὸ κέντρο τῶν ἤχων φαίνεται ἕνα φῶς ποὺ μεγαλώνει, πολὺ λαμπρὸ γιὰ νὰ τὸ κοιτάξετε κατάματα. Ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος σας, εἰσχωρεῖ στὸ σῶμα καὶ στὸ πέρασμά του ἀφήνει λίγη ἀπὸ τὴν οὐσία του. Ἀπομένετε μὲ τὴν γνώση τῆς εἰκόνας ἑνὸς ἡλίου πίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τῆς τακτικῆς συνοχῆς τῶν ἐποχῶν καὶ τοῦ χρόνου. Τοῦ ἀπεριορίστου φωτὸς καὶ τῆς μουσικῆς ποὺ δημιουργεῖ καὶ προσθέτει καινούργια πράγματα στὸν καθορισμένο χρόνο. Ἡ μουσικὴ σταματᾶ, τὸ φῶς χάνεται, ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ γνώση θὰ παραμείνει.

Ὁ Ἀπόλλων σκύβει πάνω σας καὶ φυσάει μέσα σας τὴν δική του δύναμη τῆς ζωῆς. Νοιώθετε τὴν θεραπευτικὴ φωτιὰ νὰ ὁρμάει μέσα σας καὶ εὐχαριστεῖτε σιωπηλὰ τὸν Θεὸ γιὰ τὸ δῶρο του. Γελάει χαρωπὰ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀγγίζει τὸν ἀνιψιό του καὶ ἀναχωρεῖ ἀφήνοντας πίσω του μία ἀχτίδα λαμπεροῦ ἡλιόφωτος ποὺ πλημμυρίζει τὴν Αἴθουσα.

Ὁ Ἑρμῆς τὸν παρακολουθεῖ μὲ ἀγάπη καὶ σᾶς πηγαίνει **στὴν Ἀρτέμιδα.** Εἶναι ψυχρὴ καὶ ἀργεῖ νὰ ζεσταθεῖ ἀλλὰ σύντομα νοιώθετε τὸ σκίρτημά της. Ἡ ὄμορφη κόρη τῆς Λητοῦς, κυνηγὸς στὰ δάση τῆς νύχτας πληγώνει τὸ δεξί σας χέρι μὲ τὸ ἀσημένιο βέλος της. Τὸ αἷμα κυλᾶ καὶ καταλαβαίνετε τὸν ρόλο τῆς κυνηγήτρας. Κάθε τι βαδίζει στὸ τέλος του καὶ πρέπει νὰ δεχθεῖ χωρὶς παράπονα τὸ πεπρωμένο του. Ὡς Θεά τῆς Σελήνης δίνει ὄνειρα στοὺς ἀνθρώπους καὶ ρυθμίζει τὶς παλίρροιες τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν γυναικῶν, γιατὶ καὶ οἱ δύο εἶναι μητέρες· ἡ μία τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἄλλη τοῦ μέλλοντος. Τώρα ἡ Ἄρτεμις **κόβει τὸ δικό της χέρι καὶ ἑνώνει τὸ αἷμα της μὲ τὸ δικό σας.** Σᾶς διατρέχει μία κρυάδα, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ζεστασιὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀλλὰ γνωρίζετε πὼς πρόκειται γιὰ τὴν ἐξισορροπητικὴ δύναμη ποὺ ἀναδύεται μέσα σας. Τὸ νόημα τῆς παλίρροιας καὶ τῆς ἀμπώτιδος εἶναι καθαρότερο. Ἡ Θεὰ σηκώνεται, παίρνει τὸ τόξο της, διασχίζει τὴν Αἴθουσα τρέχοντας καὶ ὁρμάει στὴν νύχτα φωνάζοντας στὰ σκυλιά της νὰ ἀκολουθήσουν.

Ὁ Ἑρμῆς σᾶς ὁδηγεῖ στὸν Πᾶνα τόν ἀρχαιότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς Θεούς. Τὰ κοκκαλιάρικα πόδια του καὶ οἱ σχιστὲς ὁπλὲς φόβιζαν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ παλιά. Τὰ στριμμένα κέρατα καὶ ἡ κοροϊδευτικὴ γενειοφόρα μορφὴ δημιούργησαν, σὲ ὅσους δὲν γνώριζαν, τὴν εἰκόνα τοῦ διαβόλου. Μόλις ἀγγίζετε τὶς κεράτινες ὁπλὲς ἀκούγεται μία εὐγενικὴ καὶ θλιμμένη φωνή: *«Μὲ κάλεσες νὰ μὲ ξανασταυρώσεις ἀδελφέ μου».* Ἡ ἔκπληξη σᾶς συνταράζει. Στὸν νοῦ σας στροβιλίζονται καὶ δημιουργοῦνται εἰκόνες καὶ τὶς παρακολουθεῖτε μὲ ἄσχημη διάθεση, γιατὶ κάτι ποὺ θεωρούσατε πίστη στὴν ἀγάπη βλέπετε πὼς ἔχει πλύνει τὰ χέρια του στὸ αἷμα τῆς ἀνθρωπότητος. Γυρνᾶτε στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ βλέπετε αὐτὸ ποὺ ἦταν ὁ Πᾶν πρὶν ὑπάρξει τὸ κάθε τι, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι τὸ κάθε τι. *«Εἶμαι ὅσα ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρξουν. Εἶμαι τὰ ζῶα ποὺ ἐξαφανίσθηκαν. Εἶμαι τὰ φυτὰ καὶ τὰ μικρὰ ζῶα ποὺ χάθηκαν γιὰ πάντα. Εἶμαι τὰ κατεστραμμένα δάση καὶ οἱ μολυσμένες θάλασσες. Εἶμαι αὐτὸς ποὺ ζεῖ σὲ κάθε καρδιά, εἶμαι ἡ ἴδια ἡ ζωή. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ξανακαλέσουν αὐτοὶ ποὺ ἀγάπησα καὶ μὲ βεβήλωσαν».* Ἀρχίζετε νὰ τὸν παρακαλᾶτε ἀλλὰ ὁ Ἑρμῆς σᾶς σταματᾶ. *«Ἄφησε. Ἔλα μετὰ ἀπὸ λίγο καὶ ξαναπροσπάθησε».*

Περνᾶτε τὸν θρόνο καὶ ἐπιστρέφετε στὸν Δία. Ἀκουμπᾶτε ἁπαλὰ τὰ πόδια του καί, ὅπως ὁ Ἑρμῆς, τὰ βρέχετε μὲ τὰ δάκρυά σας γιατὶ νομίζετε πὼς ἀποτύχατε. ***«Δὲν ἀπέτυχες, δὲν ἀπέτυχε κάποιος ποὺ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε·*** *Παιδὶ τῆς Γῆς, ἔμαθες μιὰ γιὰ πάντα πὼς δὲν ἐπανέρχονται ὅλοι στὰ χέρια καὶ τὴν δικαιοδοσία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δὲν πειράζει γιέ μου· γύρνα καὶ προσπάθησε ἄλλη μία φορά. Μπορεῖ κάποτε νὰ πείσεις τὸν Πᾶνα νὰ ξαναγυρίσει. Ἐπίτρεψέ μου τώρα νὰ ἀγγίξω τὴν καρδιὰ καὶ τὸν νοῦ σου καὶ νὰ ζήσω λίγο καιρό μέσα σου».* Σᾶς ἀγγίζει καὶ σᾶς τραβᾶ πρὸς τὸ μέρος του. Νοιώθετε τὴν πλήρη ἕνωση μαζί Του καὶ μέσα ἀπὸ Αὐτόν, μὲ ὅλους τοὺς Θεούς. Γνωρίζετε πράγματα ποὺ δὲν λέγονται μὲ λέξεις, βιώνετε μία κατανόηση ποὺ θὰ ἐνσταλάζει λίγο-λίγο στὸ συνειδητό σας νοῦ. Ἔπειτα χάνεται καὶ μένετε μόνος μὲ τὸν Ἑρμῆ.

Πηγαίνετε στὴν εἴσοδο τῆς Αἴθουσας καὶ ἀτενίζετε τὴν νύχτα. Ἕνα ἀμυδρὸ φῶς φαίνεται στὸν ὁρίζοντα· ξημερώνει. Ἀκοῦτε τὸ γέλιο τῶν Θεῶν μέσα σας καὶ γελᾶτε μαζί τους, ἁπλώνετε τὰ χέρια σας καὶ οἱ ἀέρηδες τῆς αὐγῆς σᾶς παίρνουν ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο, πέρα ἀπὸ βουνὰ καὶ πεδιάδες, θάλασσες καὶ στεριές, πέρα στὸν τόπο σας, λίγο πρὶν ρίξει ὁ ἥλιος τὶς πρῶτες του ἀκτῖνες.

Φθάνετε στὴν τρύπα τοῦ τοίχου ἀπὸ ὅπου ξεκινήσατε, βλέπετε ἐπάνω της τὸ κηρύκειο καὶ βαθειὰ μέσα σας ἀκοῦτε τὸ ἀσημένιο γέλιο τοῦ Ἑρμῆ:

«Ὅλοι εἴμαστε ἕνα, Παιδὶ τῆς Γῆς, ξαναζοῦμε μέσα σου».

Κάθεστε κουρασμένοι στὴν καρέκλα σας καὶ ἀφήνετε τὴν κούραση νὰ σᾶς καταλάβει. Κοιμᾶστε γιὰ λίγο καὶ ξυπνᾶτε μὲ τὴν γνώση πὼς **εἶσθε οἱ πρῶτοι ἀπὸ τοὺς νέους Ὀλυμπίους.**

Τέρη Ἀναστασίου

ΔΟΝΗΣΕΙΣ ΛΟΓΟΣ - ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ σύγχρονη Ἐπιστήμη, διά τῶν πολλῶν καί ποικίλων μέσων πού διαθέτει, κατόρθωσε νά ἔχει μελετήσει σήμερα ὁλόκληρο τό φάσμα τῶν ὑλικῶν δονήσεων, συνδεδεμένο μέ τόν σύγχρονο τεχνικό πολιτισμό μας.

Ἡ Ἀπόκρυφη Φιλοσοφία, χωρίς ν' ἀντιφάσκει πρός τά ἐπιστημονικά ταῦτα δεδομένα, εὐρύνει τό πεδίο τῆς ἐρεύνης της καί ἐπί τῶν ἀνωτέρων τῆς ὕλης καταστάσεων, ἐφαρμόζουσα τούς ἰδίους Νόμους ἐπί λεπτοτέρων πεδίων, διότι ὁποιασδήποτε φύσεως καί ἄν εἶναι οἱ δονήσεις, μηχανικές, ἀκουστικές, ὀπτικές, ἠλεκτρικές, ἤ ψυχικές, ὑπόκεινται στούς ἰδίους μαθηματικούς τύπους καί τούς ἰδίους Φυσικούς Νόμους.

Οἱ δονήσεις ἤ ταλαντώσεις ἤ Κραδασμοί εἶναι πηγή ἐνεργείας, ὄχι μόνον στό ὁρατό Σύμπαν, ἀλλά καί στό ἀόρατο, ἀντιπροσωπεύουν δέ σειρά ἐναλλασσομένων περιοδικῶν συστολῶν καί διαστολῶν, ἐναλλαγῶν εἰσπνοῆς καί ἐκπνοῆς, ἀμπώτιδος καί πλημμυρίδος, οἱ ὁποῖες χαρακτηρίζουν τήν ζωή καί τήν ἐξέλιξη τοῦ Παντός.

Οἱ ρυθμοί τῆς Φύσεως, ὅπως τό λυκαυγές καί ἡ ἡμέρα, τό λυκόφως καί ἡ νύκτα, ἡ ἄνοιξη καί τό θέρος, τό φθινόπωρο καί ὁ χειμῶνας, ἡ γέννηση καί ἡ ἀκμή, τό γῆρας καί ὁ θάνατος, κ.λ.π. εἶναι δείγματα δονήσεων τῆς ἐκ Ζωῆς παλλομένης Φύσεως.

Ἐκ τῆς ἐρεύνης τῶν δονήσεων προῆλθαν οἱ ἐπιστημονικές ἔννοιες, τῆς συχνότητος μιᾶς παλμικῆς δονήσεως, τοῦ μήκους κύματος, τῆς ταχύτητος διαδόσεως, τῆς συνηχήσεως, τοῦ συντονισμοῦ κ.ἄ.

Τ' ἀνωτέρω γιά τούς παλαιούς Φιλοσόφους, τοῦ ἀναστήματος ἑνός Πυθαγόρα, ἑνός Πλάτωνος, τῶν νεοπλατωνικῶν καί ὅλων τῶν ἄλλων μυστῶν τῆς Γῆς, τῶν ἀσχοληθέντων μέ τήν ἐσωτερική φιλοσοφία, ὑπῆρξαν πραγματικότητες καί νόμοι, τούς ὁποίους δέν ἔπαυαν νά χρησιμοποιοῦν καί νά δημιουργοῦν μέ τήν βοήθεια τῶν ἀριθμῶν, διά τῶν ὁποίων ἐκφράζονται οἱ νόμοι αὐτοί, ὁλόκληρο τό περί Ἁρμονίας τοῦ Κόσμου φιλοσοφικό τους οἰκοδόμημα.

Βάσει τοῦ καθολικοῦ νόμου τῆς Ἀναλογίας στό Σύμπαν καί συγγενείας τῶν ὄντων πρός ἄλληλα, ἐάν μία ἐκδήλωση γενικῆς μορφῆς, ὅπως ἡ ἀλληλεπικοινωνία διά ψυχικῶν ρευμάτων μεταξύ τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων, εἶναι δυνατή, ἡ ἰδία δυνατότητα ἐπικοινωνίας πρέπει νά ὑφίσταται ὁπωσδήποτε καί μεταξύ ὅλων γενικῶς τῶν ὄντων τοῦ Παντός, ἀφ' οὗ κατά τόν Ἐσωτερισμό, τό ὁρατό εἶναι ἀνάλογο πρός τό ἀόρατο καί στό ἄνω ἀναλογεῖ τό πρός τά κάτω, ἄρρηκτοι δεσμοί συμπαθείας ἀποκαθίστανται, καί τό ἀπειροελάχιστο δύναται νά ἐπικοινωνήσει μέ τό ἀπείρως μεγάλο.

Ἡ Δονητική, λοιπόν, κατάσταση ἐπεκτείνεται καί ἐπέκεινα τῆς ὁρατῆς ὕλης, ὅπως δέ κατεδείχθη διά τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν καί ἰδίᾳ τῶν μεταψυχικῶν τοιούτων, ὁ ἄνθρωπος εἶναι πομπός ψυχικῶν κυμάνσεων, οἱ ὁποῖες δύνανται νά ἀποτυπωθοῦν ἐπί ἄλλων ἀτόμων, μέ τά ὁποῖα εὑρίσκονται σέ ἕνα εἶδος συντονισμοῦ.

Ἐπί τοιούτων θεωρήσεων στηρίζεται ἡ μέσῳ λειτουργικῶν τύπων ἐπαφή τοῦ ἀνθρώπου μετά τῶν ἀνωτέρω αὐτοῦ ὑπερανθρωπίνων καταστάσεων, ἡ ἐπικοινωνία αὐτοῦ, δηλαδή μετά τοῦ ἀοράτου καί τοῦ θείου.

«Τό κάτω» λόγῳ συμφυΐας καί συγγενείας δύναται νά ἑλκύσει πρός αὐτό, τίς εὐμενεῖς ἐπήρειες τοῦ ἄνω, ὁ Μικρόκοσμος ν' ἀντλήσει δυνάμεις ἐκ τοῦ Μακροκόσμου, καί ὁ ἄνθρωπος νά ἐπικοινωνήσει μέ τόν Πατέρα του.

Κάθε ὁρατό συνάπτεται
μέ τό ἀόρατο.
Κάθε ἀκουστό
μέ τό ἀνακρόαστο.
Κάθε ἁπτό μέ τό ἀναφές.
Καί ἴσως κάθε νοητό
μέ τό ἀσύλληπτο.

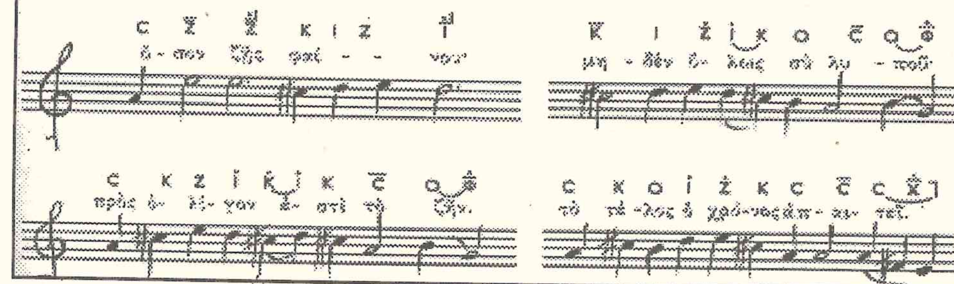
Ὁ Γκαῖτε, ἐπίστευε καί ὁμολογοῦσε ὅτι :

Ἡ Ἐπικοινωνία Μικροκόσμου καί Μακροκόσμου ὑπό τοῦ Μυστικιστοῦ, ἐπιτυγχάνεται διά τῆς ἐκστάσεως, δηλαδή διά τῆς δεήσεως, τῆς ἱκεσίας, τῆς προσευχῆς, στίς ὁποῖες πρωτεύοντα ρόλο παίζει ὁ ΛΟΓΟΣ, δηλαδή ἡ φωνητική διατύπωση τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ ΛΟΓΟΣ ὅμως οὗτος, οὐδέν ἄλλο εἶναι παρά ἡ ἠχητική δόνηση, ἐπενδεδυμένη διά ψυχικοῦ φορέως, ἁγνοῦ, εἰλικρινοῦς καί ἐνδυναμωμένου μέ τίς πτέρυγες τῆς πίστεως.

Στά Μυστήρια καί τίς Θρησκευτικές ἱερουργίες, ἡ ἐπικοινωνία αὐτή συνοδεύεται ὑπό πολλῶν παρεμφερῶν τελετικῶν πράξεων, ἀποσκοπουσῶν στήν ἐντονωτέρα καί δραστικωτέρα ἐκδήλωση τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἐξαιτίας αὐτοῦ, βάσει τῆς Ἐπιστήμης τῶν δονήσεων, γίνεται χρήση παραλλήλως πρός τήν διά τοῦ λόγου προσευχή καί ρυθμικῶς ἀπαγγελλομένων ἐπικλήσεων, συνοδευομένων ἐνίοτε καί ὑπό μουσικῆς καί προφορᾶς διά ζώσης ὀνομάτων τοῦ ἀοράτου κόσμου, Ἀγγέλων, Ἁγίων κ.λ.π. ἀκόμη καί χρήση ἀναλογικῶν χρωμάτων, ἀρωμάτων, θυμιαμάτων, ἱερατικῶν χειρονομιῶν καί ρυθμικῶν κινήσεων (ἱερός χορός).

Ὅλες οἱ σαφῶς τελετουργικές αὐτές πράξεις καλοῦνται «ΤΥΠΟΙ» περί δέ αὐτῶν εἰδικῶς πραγματεύεται ἡ «ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ», κλάδος τοῦ ἐσωτερισμοῦ.

Ἔτσι, ἐξηγεῖται τό πολύπλοκο καί πλούσιο τυπικό τῶν καθ' ἡμᾶς ἱεροτελεστιῶν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, ὅπως διαδραματίζονται μέ ὅλη τήν λαμπρά ἐπισημότητα στούς ἱερούς Ναούς, ὅπου ἐκτός τῶν συμβολικῶν χειρονομιῶν, τῶν χρωμάτων τῶν ἀμφίων καί ἄλλων λειτουργικῶν πράξεων, ἐκφέρονται ποικίλες δεήσεις, ψαλμωδίες, ὕμνοι κ.λ.π., οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν ἐπικλη-

τικῶς ἐπί τῶν θείων δυνάμεων, μέ σκοπό νά ἐπιπνεύσουν σέ ἐμᾶς δηλαδή μέ σκοπό νά ἐξαρθοῦμε πρός τό πεδίο ἐνεργείας τους καί στήν περί τίς ὀντότητες αὐτές δημιουργημένη ἄλυσσο.

Ὁ Ἐσωτερισμός παραδέχεται ὅτι καί ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός εἶναι διεγέρτης ἀναλόγου φύσεως δονήσεως ποικίλου μήκους κύματος, διαφέροντος ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ πομποῦ καί συχνότητος διαφόρου.

Παραδέχεται ἐπίσης ὅτι ἄλλης φύσεως δονήσεις ἐκπέμπονται ἐκ τοῦ ὑλικοῦ σώματος, ἄλλες ἐκ τοῦ ἀστρικοῦ, ἄλλες ἐκ τοῦ αἰθερικοῦ καί ἄλλες ἐκ τοῦ νοητικοῦ· οἱ δονήσεις αὐτές διαδίδονται μέσῳ τοῦ ὑλικοῦ φορέως γιά τίς ἐκπεμπόμενες ἐκ τοῦ ὑλικοῦ σώματος, μέσῳ δέ τοῦ ἀστρικοῦ φορέως, τοῦ αἰθερικοῦ τοιούτου καί τοῦ νοητικοῦ, ἀναλόγως τῆς προελεύσεως τῆς δονήσεως, θέτουν δέ σέ κίνηση ἀναλόγως ὀντότητας ἤ καταστάσεις ἰσορροπίας, δυνάμει τοῦ Νόμου τῆς συνηχήσεως ἤ τοῦ Συντονισμοῦ. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι **παντοῦ ὁπουδήποτε δύναται νά λάβει χώρα δόνησή της, ὁποιασδήποτε φύσεως, ὑλική, ἀστρική, αἰθερική, ἤ νοητική, δύναται νά πραγματοποιηθεῖ μεταξύ ὅλων τῶν ὄντων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς φύσεως, συντονισμός·** εἶναι ὁ οἰκουμενικός ἐκεῖνος Νόμος, ὁ συνδέων τά συγγενῆ στοιχεῖα στόν Κόσμο καί ὁ δημιουργός τῶν ἀνεξηγήτων ἐκείνων συμπαθειῶν, μεταξύ ἀτόμων κοσμικῶν, ἀτόμων ὑλικῶν, ἀτόμων ἀνθρωπίνων.

Θά ἀσχοληθοῦμε ἤδη ἐπ' ὀλίγον μέ τόν παράγοντα «ΛΟΓΟ» **ἐξαίρετο δονητικό στοιχεῖο καί διεγέρτη τοῦ ψυχικοῦ μας Κόσμου.**

Ἐνδιαφερόμεθα βεβαίως γιά τόν γραπτό καί προφορικό λόγο, πεζό ἤ ἔμμετρο, τόν ἐκφράζοντα τίς σκέψεις καί τά διανοήματά μας, τόν κομψό καί ὀρθῶς προφερόμενο. **Τούτου πρῶτοι οἱ πρόγονοί μας ἀπεκάλυψαν τήν ἡγεμονία καί τήν μορφωτική δύναμη.**

Ὁ Λόγος διεγείρει καί κινητοποιεῖ τόν ψυχισμό μας, ὑπεγείρει τίς παραστάσεις, ζωηρεύει τά συναισθήματα, διεγείρει ἤ ἠρεμίζει, καθησυχάζει ἤ παρηγορεῖ, πείθει ἤ προτρέπει, ὑποβάλλει ἤ λογικεύει.

Ὁ τόνος καί ἡ χροιά τῆς φωνῆς, ἡ μελωδία τῆς φράσεως καί ὁ τρόπος τῆς ἀρθρώσεως ἐξασκεῖ ἐπίδραση ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἡ χειρονομία, ἡ μιμική, καί ἡ παντομιμική ἔκφραση, οἱ ὁποῖες πλαισιώνουν τόν λόγο, ἐπαυξάνουν τήν δύναμή του. Τοιοῦτον νοοῦμε τόν λόγο ὡς ἐξαίρετο διεγέρτη συναισθημάτων.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω θεωρήσεων πῶς νά μήν διερωτηθεῖ κάποιος, ἄν οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀντιληφθεῖ πραγματικά ὅτι τό δῶρο τοῦτο τοῦ λόγου, μήπως εἶναι μάταιο, ἀρνητικό καί ἐνίοτε καταστρεπτικό, μήπως τό οὐράνιο τοῦτο δῶρο τοῦ λόγου, βεβηλώνει ἀνά πᾶσα στιγμή μέ λέξεις προσβάλλουσες τήν ἀνθρωπίνη ἀξιοπρέπεια, μέ φράσεις ἐγκυμονοῦσες κινδύνους γιά τήν διάδοση καί ἐπικράτηση τῆς Ἀγάπης, μέ λόγους κενούς ἐννοίας καί ἀποβλέποντες σέ σπατάλη τοῦ πολυτίμου χρόνου στήν βραχύχρονη ζωή μας;

Ἔργο τοῦ ἀποβλέποντος στήν ἀναγέννηση ἀνθρώπου, διά τῆς μυητικῆς ἀγωγῆς εἶναι ἡ κάθαρση ὄχι μόνον τοῦ διανοητικοῦ του κόσμου, ἀλλά καί ἡ ἄσκηση τῆς ὁμιλίας του κατά τρόπον, ὥστε αὐτή ν' ἀντανακλᾶ συνεχῶς τό δῶρο τῶν θείων λόγων.

Συμπλήρωμα τοῦ Λόγου καί τῆς ἀπαγγελίας πρός διέγερση τοῦ ὑποσυνειδήτου καί ἔξαρση αὐτοῦ, εἶναι καί ὁ ἐκ τῆς Μουσικῆς ὑπαγορευόμενος ρυθμός.

Στούς Ἕλληνες, ὡς γνωστόν, ἡ μουσική ἦταν μία τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ κατ' ἐξοχήν Θεοῦ τῆς Ἁρμονίας, τοῦ λόγου, τῆς τάξεως, καί τοῦ ἀριθμοῦ, ἰδιότητες ἀνάλογες καί ταυτόσημες πρός τίς τέσσερεις δυνάμεις τοῦ Θεοῦ, ὅπως μέ μυσταγωγική βαθύνοια τίς ἀπαριθμεῖ ὁ Πλάτων στόν Κρατύλο του, δηλαδή, ἡ Μουσική, ἡ Μαντική, ἡ Ἰατρική, καί ἡ Τοξική ἤ καθαρτική.

Ἀργότερα στό πρόσωπο τοῦ θείου Ὀρφέως ἀνεγνωρίσθησαν οἱ ἰδιότητες ἑνός μεμυημένου. **Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς καί τῆς λύρας του συμβολίζουν τήν Κυριαρχία ἐκείνων ἐπί τῶν ἱερῶν ρυθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν τήν ὑπάτη Ἐποπτεία.**

Στόν ἦχο τῆς λύρας του, λέγει ἡ παράδοση, τά θηρία, τά δένδρα, καί οἱ λίθοι ἀκόμη ἐκινοῦντο καί ἐπλησίαζαν γιά νά ἀκροασθοῦν τοῦ θείου Ἀοιδοῦ. Καί αὐτός ὁ ἡγεμών τοῦ Ἅδου θέλγεται καί κατευνάζεται ὑπ' αὐτῶν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν τόσο πεπεισμένοι περί τῆς ἠθικῆς σημασίας τῆς Μουσικῆς, ὥστε ἐξόρισαν τόν μουσικό Τέρπανδρο, διότι προσέθεσε στήν λύρα του μία ἐπιπλέον χορδή, ἐπέτυχε δέ κατ' αὐτόν τόν τρόπο ἤχους πλέον αἰσθηματικούς.

Σήμερα ἡ μουσική θεωρεῖται ὡς μέσο διασκεδάσεως, χρησιμεῦον στό νά διεγείρει τά πάθη, ἀντί νά τά κατασιγάζει καί γιά νά καταστρέφει τό νευρικό σύστημα. Σέ κάθε ὀρχήστρα ἐπιτρέπεται νά ἐκτελεῖ ἕνα ὁποιοδήποτε μουσικό τεμάχιο, χωρίς νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τά θλιβερά κατά τό μᾶλλον καί ἧττον ἀποτελέσματα, τά ὁποῖα θά ἠδύνατο νά προκαλέσει ἡ ἀκρόασή τους ἐπί τῶν μαζῶν καί ἐκπλήσσονται κατόπιν γιά τήν ἐξαθλίωση καί ἐκφυλισμό τῶν ἠθῶν τῆς νεωτέρας κοινωνίας καί τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Κατά τά λεγόμενα ἐπίσης τῶν ἀρχαίων Προγόνων μας, ἡ μουσική ἐθεωρεῖτο ὡς κάλλιστα ὑπερασπιζομένη τήν ἀρετή τῶν γυναικῶν, ἴσως ἀποτελεσματικώτερο ἀπό ὁποιαδήποτε ζώνη ἁγνότητος!

Κατά συνέπειαν, ὅταν οἱ πολεμιστές ἔφευγαν γιά μακρινές ἐκστρατεῖες, ἄφηναν πλησίον τῶν συζύγων τους, ἕνα βοηθό μουσικό, ὁ ὁποῖος διά τῆς μουσικῆς καί τῶν ἀσμάτων του, κατηύναζε, φαίνεται, τίς ἐξημμένες αἰσθήσεις τους.

Ἡ Κλυταιμνήστρα, φαίνεται, ὅτι τότε μόνο ὑπέκυψε στίς ἐπιβουλές τοῦ Αἰγίσθου, ὅταν ὁ τελευταῖος ἐφόνευσε τόν Δημόδοκο, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιφορτισμένος νά ὑπερασπίζεται τήν ἀρετή της, διά τῶν ἀσμάτων του.

Ἄκουσμα τῶν Πυθαγορείων, πού συνιστοῦσε τήν χρησιμοποίηση τῆς μουσικῆς γιά πολύ ἀνωτέρους σκοπούς, ἔλεγε: «Σπεύδειν τοῖς Θεοῖς, καί τό οὖς τῆς κύλικος».

Πράγματι ἡ μουσική καί τό ᾆσμα ἀσκοῦν ἰδιάζουσα ἐνέργεια, σέ ὅλες τίς ἱερουργίες, θέτοντα σέ ἁρμονία τήν ψυχή μέ τίς ἀνώτερες δυνάμεις τοῦ Κόσμου.

Ὁ ἦχος καί ὁ ρυθμός εἶναι ἰδιαζόντως τελεσφόροι παράγοντες κατά τίς μυητικές λειτουργίες καί διά τοῦτο ἡ ἐπιστήμη τῶν ἤχων ἐπιτελοῦσε ἕνα ἐκ τῶν σοβαροτέρων βάθρων τῆς Πυθαγορείου μυητικῆς ἀγωγῆς. Παρεδέχοντο ὅτι ἡ μουσική ἁρμονία, ἀνοίγει στήν ψυχή μας, τήν ὁδό πρός τόν οὐρανό.

Ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ Πυθαγορικοῦ Θέωνος τοῦ Σμυρναίου τονίζει ὅτι: «Συμφωνία τήν μεγίστην ἔχει ἰσχύν, ἐν λόγῳ μέν οὖσα Ἀλήθεια, ἐν βίῳ δέ εὐδαιμονία, ἐν δέ τῇ φύσει Ἁρμονία». Ἄς τιθέμεθα, λοιπόν, σέ ἁρμονική συνήχηση πρός τίς πνευματικές δονήσεις. Συμπληροῦντες τόν λόγο μέ τήν μουσική, διά τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν δύο τούτων εἰδῶν ἠχητικῆς ἀκτινοβολίας, ἀφυπνίζουμε ἁρμονίες ἀνωτέρας στάθμης πού συντελοῦν στήν ἐπιτυχία τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Ἡ Μουσική δύναται νά θεωρηθεῖ ὑπό ποικίλες μορφές· γιά τούς νεωτέρους εἶναι γνωστή μόνο ὡς θεωρία καί πράξη· γιά τούς Ἀρχαίους ὅμως ἐθεωρεῖτο, ὡς Φιλοσοφία, ὡς νοητική καί οὐράνια Τέχνη.

Βασ. Καραμαλίκης

ΠΕΡΙ ΨΥΧΙΚΩΝ ΠΟΝΩΝ - ΔΟΚΙΜΑΣΙΩΝ

Τό νά μή ἀφήνει ὁ ἄνθρωπος τήν ἐξωτερίκευση πρός τούς ἄλλους τοῦ πόνου του, **εἶναι ἠθική ἀρχή, ἀρχή προερχομένη ἀπό τήν δυναμική ψυχική του κατάσταση, ἐκτός ἄν διά τῆς ἐξωτερικεύσεως πρός τούς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ πόνου του πρόκειται νά διδάξει τά αἴτια, τά ὁποῖα προκάλεσαν τοῦτον,** ὅταν σ' αὐτήν τήν περίπτωση γίνεται τοῦτο δικαιολογημένως.

Ὁ ἠθικός ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἰσχυρά ψυχική δύναμη καί ἐμβαθύνων μέσα στίς δοκιμασίες τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καί στά δημιουργοῦντα αὐτές αἴτια, **εἶναι ὑποχρεωμένος** ἐκ τῆς ἠθικῆς του ταύτης καταστάσεως **νά ἐξωτερικεύει στούς ἄλλους, μόνο ὅ,τι δύναται νά προκαλεῖ σέ αὐτούς εὐχαρίστους ἐντυπώσεις,** οὐδέποτε δέ νά δημιουργεῖ πρός αὐτούς δυσαρέστους. Αὐτό εἶναι ἔργο ὑψίστης σκοπιμότητος, **διότι οἱ δυσάρεστες ἐντυπώσεις οἱ δημιουργούμενες πρός τούς ἄλλους, προκαλοῦν συστολή τῶν ψυχικῶν τους δυνάμεων** καί τοῦτο γίνεται ἀφορμή νά μή ἰσορροποῦν αὐτές πρός ἐκεῖνες τῆς διανοήσεως, ὁπότε καί δημιουργοῦνται μεταξύ τους ἀνωμαλίες παρεμποδίζουσες τήν ὅλη φυσιολογική λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἐκδηλοῦνται παθολογικές καταστάσεις.

Ἐάν τήν ἠθική ταύτη ἀρχή ἐξεδήλωναν πάντες οἱ ἄνθρωποι, ὁ πόνος καί πᾶσα ἄλλη ἀρνητική συναισθηματική ἐκδήλωση θά ἐξέλιπε ἀπό τήν φύση τῶν ἀνθρώπων καί τοῦτο, διότι καί τόν πόνο (ψυχικό) καί τά ἀρνητικά πρός τήν πρόοδό μας συναισθήματα τά δημιουργοῦμε ἐκ τῆς μή ἠθικῆς μας καταστάσεως.

Ὑπάρχουν καί πόνοι προερχόμενοι ἀπό ἀνώμαλες φυσιολογικές λειτουργίες τῆς ὀργανικῆς μας φύσεως, τούς ὁποίους δημιουργοῦμε ἐμεῖς διά τῆς ἀτάκτου καί παρά τούς ἠθικούς ὅρους ζωῆς μας.

Ἐάν στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες ἐπικρατοῦσε ἠθική κατάσταση, δηλαδή προσαρμογή πάντων τῶν ἀνθρώπων πρός τούς φυσικούς ὅρους τῆς ζωῆς καί ἐνέργειες ὑπαγορευόμενες ὑπό τῶν Φυσικῶν νόμων, ὡς καί ἀντίληψη τῶν κοινωνικῶν ἡμῶν καθηκόντων πρός τούς ὁμοίους μας μετά τῶν ὁποίων ἀποτελοῦμε τήν κοινωνία μας, **ἐάν ὑπῆρχε σεβασμός τῆς αὐτοδιαθέσεως τοῦ κοινωνικοῦ ἀτόμου,** ἐκείνης, ἡ ὁποία δέν δύναται νά παραβλάπτει τό ἁρμονικό σύνολο τῆς κοινωνίας, **σεβασμός τῶν κοινωνικῶν δικαιωμάτων** τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων καί πλήρης ἀντίληψη τῶν ὑποχρεώσεών τους πρός τό σύνολο τῆς κοινωνίας, **οὐδέποτε θά ἐδημιουργεῖτο πόνος,** τά ἀρνητικά συναισθήματα καί ὅλα ἐκεῖνα, τά ὁποῖα σκληρῶς δοκιμάζουν τήν ἀνθρωπίνη ἡμῶν ζωή.

Πόνοι δημιουργούμενοι ἐξ ἀνεξαρτήτων λόγων τῆς ἠθικῆς καί διανοητικῆς διαθέσεως τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, τοῦ συνόλου αὐτῶν, εἶναι πόνοι, τούς ὁποίους δέν δύναται νά αἰσθάνεται μέρος τῶν ἀτόμων μιᾶς κοινωνίας βιούσης ἠθικῶς καί ἐν ἁρμονίᾳ, **ἀλλά τό σύνολο αὐτῆς.**

Οἱ πόνοι αὐτοῦ τοῦ εἴδους δέν δύνανται νά περιορίζονται σέ ὁρισμένα ἄτομα, διότι, ἄν συνέβαινε τοῦτο, θά ἐπρόδιδε μή ἠθική καί μή ἐναρμονισμένη τῶν μελῶν πρός τό σύνολο τῆς κοινωνίας ταύτης κατάσταση.

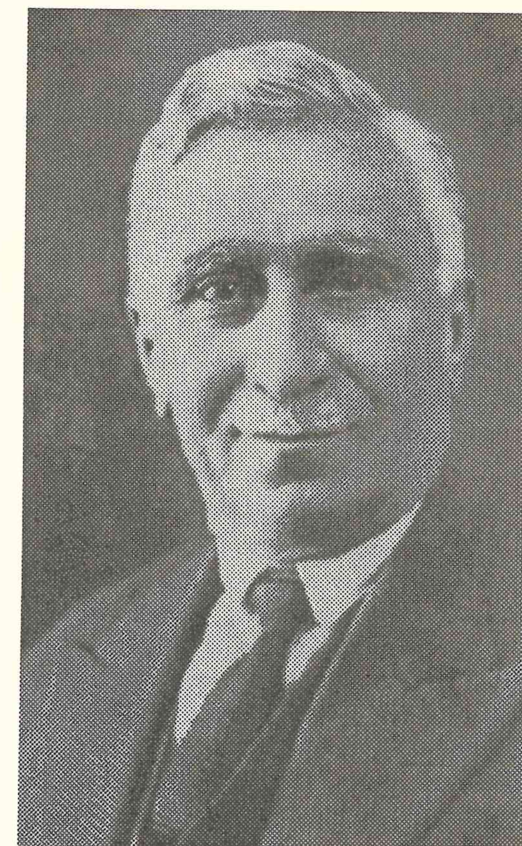
Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ὅλα τά μέσα ἐκ Φύσεως νά διάγουν βίον ἀπολύτως φυσικό καί νά ἀπολαμβάνουν ὅλα τά δῶρα τῆς χαρᾶς, τῆς εὐτυχίας καί τῆς εὐδαιμονίας.

Ἀρκοῦν πρός τοῦτο μόνο ἡ εἰλικρινής τους διάθεση στό κοινωνικό συγκρότημα καί ἡ ἀναγνώριση αὐτοῦ διά τῶν νόμων του, τῶν ἐν λειτουργίᾳ νόμων του, σέ ὅλα τά κοινωνικά ἄτομα, τῶν μέσων ἐκείνων τά ὁποῖα θά ἔδιδαν σέ αὐτά τήν χαρά, τήν εὐτυχία καί τήν εὐδαιμονία.

Ἡ ἀνθρωπίνη ζωή ἔχει ἄπειρες ὀμορφιές, ἡ κακία ὅμως τῶν ἀνθρώπων τίς ἀπομακρύνει ἀπό αὐτήν καί ὡς ἐκ τούτου δημιουργοῦνται οἱ πόνοι, οἱ δοκιμασίες καί ὅλες ἐκεῖνες οἱ πικρίες, οἱ ὁποῖες μᾶς παρακολουθοῦν σέ ἕκαστο βῆμα στή ζωή μας. Τό πολύτιμο τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς μέ τίς θεῖες ὀμορφιές της τό αἰσθάνονται οἱ ψυχές ἐκεῖνες πού δύνανται νά γνωρίζουν κατά βάθος αὐτήν καί τούς σκοπούς, τούς ὁποίους ἔχει.

Ὅταν ἀπομακρύνονται ἀπό τήν ἀνθρωπίνη ζωή οἱ ἀδύνατες νά ἐκτιμήσουν αὐτήν ἀνθρώπινες ψυχές, τότε μόνο ἐννοοῦν τό μέγεθος τῆς ἀνοησίας τους.

Σ. Νάγος

Ὁ ἠθοποιὸς ὡς θεραπευτής

Εἶναι γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θεάτρου στὶς σύγχρονες μεθόδους τῆς κλινικῆς ψυχολογίας. Οἱ ἀσθενεῖς ποὺ ἔχουν ἐλαφρὰ ἢ καὶ βαρειὰ ψυχικὰ νοσήματα, συμμετέχουν ὄχι μόνο σὰν θεατὲς ἀλλὰ κυρίως ὡς ὑποκριτές. Τὸ θέατρο ὡς θεραπευτικὴ μέθοδος ἔχει πολλαπλὲς ἐφαρμογές, σὲ παιδιὰ μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες, σὲ φυλακές, στὴν ἐκπαίδευση κ.λπ. Ἡ ἐργασία ἐστιάζεται στὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς ἢ καλλίτερα τὴν ἀγωγὴ τῆς ψυχῆς διὰ τῆς μιμήσεως ἢ διὰ τῆς ἐκφράσεως τῶν ἀνθρωπίνων ἀλλὰ καὶ κοσμικῶν δυνάμεων ποὺ ἐνυπάρχουν μέσα μας.

Ἂς τοπολογίσουμε ὅμως τὸ θέμα μας στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα κι ἂς δοῦμε τόσο τὸ σημαῖνον ὅσο καὶ τὸ σημαινόμενο τῆς σχέσεως Θεάτρου καὶ Θεραπευτικῆς. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη τρία (3) εἶναι τὰ βασικὰ ὁρμέμφυτα τοῦ ἀνθρώπου. **Τῆς ἐπιβιώσεως, τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους καὶ τῆς μιμήσεως. Τὸ θέατρο, ὅπως καὶ ἡ ζωή, ἐκφράζεται διὰ τῆς μιμήσεως.** Ὁ Προμηθέας στὸν Καύκασο καί ὁ Σωκράτης στὸ Κώνειο δέν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τοὺς λυπηθοῦμε ἀλλὰ νὰ τοὺς μιμηθοῦμε βιώνοντας ἔτσι τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ ἐγώ μας.

Τὸ Θέατρο εἶναι ἕνας καθρέφτης μπροστὰ στὴν φύση, ὅπως λέει κι ὁ Σαίξπηρ!

Κατάγεται ὅμως ἀπὸ τὴν διάπυρη ἐνδοχώρα τῶν Μυστηρίων ἀποτελῶντας μάλιστα καὶ μερική τους ἐκδήλωση. Τὸ λεξικὸ τοῦ Σταματάκου μᾶς λέει ὅτι "θέατρον", εἶναι ὁ τόπος ποὺ κάποιος θεᾶται. **Τὶ ὅμως θεᾶται;** Ἐδῶ ἔχουμε ἕνα σημαντικὸ παράδοξο. Τὸ θέατρο ποὺ εἶναι Διονυσιακὸ φαινόμενο, ἔχει Ἀπολλώνιο σημαινόμενο. **Σημαίνει τήν θέα τῶν τριῶν Κόσμων!** (ὅπως εὔστοχα ἐπισημαίνει ὁ Ἀ. Ασημακόπουλος) τοῦ Αἰσθητοῦ, τοῦ Λεπτοφυοῦς καὶ τοῦ Πυρίνου. Εἶναι τὸ Ὡραῖον, τὸ Ἀληθὲς καὶ τὸ Ἀγαθόν. Ἔχουμε δηλαδὴ τὸν τρίποδα τοῦ Ἀπόλλωνος, πατέρα τοῦ Ἀσκληπιοῦ. **Εἶναι ἡ Δύναμη, τὸ Κάλλος καὶ ἡ Σοφία.** Οἱ τρεῖς ἀντίστοιχα ἑλληνικοὶ ρυθμοί, Δωρικός, Κορινθιακὸς καὶ Ἰωνικός, ποὺ καὶ στοὺς τρεῖς πρέπει νὰ στηρίζεται κάθε ἀνθρώπινο ἔργο καὶ ποὺ μεταφράζονται στὰ καθ' ἡμᾶς μὲ τὴν **Ἐπιστήμη, τὴν Τέχνη καὶ τὴν Φιλοσοφία.**

Πάμπολλοι οἱ σημαντικοὶ συσχετισμοὶ μὲ τὴν θέα τοῦ 3 ποὺ φθάνουν μέχρι τὸ ἴδιο τὸ Θεῖον. Τὸ ἴδιο λεξικὸ μᾶς λέει ὅτι "Δρᾶμα" ποὺ εἶναι ἀπ' τὸ "δράω", σημαίνει ἔργο, πράξη, ἐνέργεια ἀλλὰ καὶ καθῆκον καὶ χρέος. ΔΡΑΜΑ λοιπὸν ἢ ἀναγραμματιζόμενο ΔΑΡΜΑ δηλαδὴ Χρέος!

Θεραπεία: Σημαίνει περιποίηση.

Θεραπευτής: Εἶναι αὐτὸς ποὺ περιποιεῖται ἀνθρώπους ἢ ποὺ ὑπηρετεῖ τὰ θεῖα.

Ψυχαγωγία: Εἶναι ἡ διὰ μαγικῶν μέσων ἀνάκληση τῶν ψυχῶν ἐκ τοῦ Ἅδου. (Ὅπου μαγικὰ μέσα, λέμε θεατρικά. Καὶ ὅπου ἀνάκληση ψυχῶν, ζωοποίηση καὶ ἐνσάρκωση τῶν ρόλων ποὺ ἔγραψε ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος κινεῖται στὸν χῶρο τοῦ πνεύματος).

Ψυχαγωγέω: Ὁδηγῶ τὶς ψυχὲς τῶν νεκρῶν στὸν Ἅδη. Προσελκύω τὶς ψυχὲς τῶν ζώντων, τὶς θέλγω.

Ψυχαγωγός: Ὁ δι' ἐξορκισμῶν καὶ μαγικῶν μέσων ἀνακαλῶν ἐκ τοῦ Ἅδου τίς ψυχές καὶ ἐρωτῶν αὐτές. Ὁ προκαλῶν τοὺς νεκροὺς σέ ἐμφάνιση.

Ὑποκρίνομαι: Ἀποκρίνομαι, δίδω ἀπάντηση, καὶ ἐπὶ ἀποκρίσεως μαντείου, ἑρμηνεύω, διερμηνεύω.

Ὁ Ρ. Ἀναστασάκης στό ρόλο τοῦ Οἰδίποδα

Τὸ θέατρο, λοιπόν, δρᾷ θεραπευτικὰ ἀφοῦ ὁ ἠθοποιὸς ποιῶντας ἦθος ἢ ὁ ὑποκριτὴς ἐπικοινωνῶντας μὲ τὸν λεπτοφυῆ κόσμο, περιποιεῖται τὴν ψυχὴ τοῦ θεατῆ ὑπηρετῶντας ἔτσι τὸ Θεῖον.

ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΠΟΥ ΕΚΣΤΑΣΙΑΖΕΤΑΙ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΓΕΩΜΕΤΡΕΙΤΑΙ Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ μετατονίζουμε τὴν σημαντικὴ τῆς Θεατρικῆς Τέχνης ἀπ' τὴν μορφὴ στὸ πνεῦμα. Γι' αὐτὸ ἡ ἀφοσίωση στὴν ἠθοποιία, δὲν πρέπει νὰ εἶναι αὐτοσκοπός, ἀλλὰ μέσον, δρόμος!

Τὸ θέατρο δὲν εἶναι δραπέτευση, οὔτε καταφύγιο! Εἶναι τρόπος πού ὁδηγεῖ στὴν ζωή. Τὴν μία ΖΩΗ!

Ἠχεῖ σὰν θρησκευτικὸ σύνθημα. Ἀλλὰ ἴσως καὶ νά 'ναι!

Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης

ΑΡΙΘΜΟΛΟΓΙΑ

Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι μία περισπούδαστη καὶ ἐντελῶς πρωτότυπη πραγματεία πάνω στὴν ἀριθμολογία καὶ ἔχει γραφεῖ ἀπὸ τὸν Σπ. Νάγο.

Τὸ κείμενο τοῦ Σπ. Νάγου στό πρωτότυπο, ἔχει δημοσιευθεῖ στό 14ο τεῦχος τοῦ Ἰδεοθεάτρου. Ἐδῶ γράφεται μὲ διαφορετικὸ τύπο χαρακτήρων. Οἱ ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες διατυπώνονται ἀπηχοῦν τίς ἀπόψεις τῶν Πυθαγορείων σχετικά μέ τήν ἔννοια, τήν συμπλοκή κλπ. τῶν ἀριθμῶν. Γιά τήν καλύτερη κατανόησή του προτείνω στόν ἀνα-γνώστη νά ἀναγνώσει προηγουμένως τό ἄρθρο μου «Ἡ Φύσις κατά τήν μυσταγωγική φιλοσοφία καί τήν ἐπιστήμη» πού δημοσιεύθηκε στό τεῦχος 21 τοῦ περιοδικοῦ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ.

Τὸ Α' μέρος αὐτοῦ τοῦ κειμένου περιλαμβάνει τὸ κείμενο τοῦ Νάγου μεταγλωττισμένο καὶ μὲ συνοπτικὲς (ἐντὸς παρενθέσεων) ἐπεξηγήσεις καὶ [ἐντὸς ἀγκυλῶν] προσθῆκες. Τὸ Β' μέρος περιλαμβάνει αὐτούσιο καὶ δίδονται ἀνὰ παράγραφο εὐρύτερες ἐπεξηγήσεις. Τόσο στὸ Α' Μέρος ὅσο καὶ στὸ Β' Μέρος προστέθηκαν τίτλοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιβοηθοῦν στὴν καλύτερη κατανόησή του.

Σ. Τάκας

ΜΕΡΟΣ Α

1.
ΕΝΝΟΙΑ, ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

1.1. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΡΙΘΜΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ ἀριθμολογία, ἀποτελεῖ τὸ μέσο, μὲ τὸ ὁποῖο συνεννοοῦνται οἱ Θεοὶ δηλαδὴ ἀποτελεῖ τὴν γλῶσσα τῶν Θεῶν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει περιορισμοὺς στὴν ἔκτασή της καὶ εἶναι ἄπειρη, ὅπως ἄπειρη εἶναι ἡ ἔννοια τῶν ἀριθμῶν, ἐνῶ ἀντίστοιχα ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων εἶναι πεπερασμένη. Ἡ ἀριθμολογία εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν Θεῶν, γιατί ἡ ΕΝΝΟΙΑ τῶν ἀριθμῶν ἀναφέρεται:

- σ' ὅλες τὶς σχέσεις τῆς λειτουργίας τῶν κόσμων, στοὺς νόμους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν αὐτὲς τὶς λειτουργίες καὶ στὰ ἐπακόλουθά τους [καί]
- σ' ὅλες τὶς ἐμφανίσεις τοῦ Πνεύματος, στὶς σχέσεις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὶς λειτουργίες τῶν κόσμων, στὶς ἐνεργητικὲς δυνάμεις τοῦ πνεύματος καὶ στοὺς Νόμους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐξελίσσουν ἀπείρως.

Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ θὰ γίνει ἀπόπειρα ἀποκάλυψης μόνο μιᾶς πτυχῆς, αὐτῆς ποὺ ἀπασχόλησε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς σοφούς της ἀρχαιότητας.

1.2. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἶναι κάτι ποὺ ἐπινόησε καὶ δημιούργησε ὁ ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔχουν [μόνον] τὴν ἁπλῆ ποσοτικὴ καί ποιοτική ἔννοια, ἀλλὰ

[Οἱ ἀριθμοί μέ τήν ποιοτική τους ἔννοια] εἶναι:

- **τὸ ἐκδηλωμένο φυσικὸ φαινόμενο, τὸ ὁποῖο διασαφηνίζει τὶς διάφορες καταστάσεις τῶν λειτουργούντων κόσμων καὶ τοῦ πνεύματος αὐτῶν,**
- **τὸ μέσο ποὺ ἡ Φύση παρέχει στὸ δημιούργημά της, τὴν ἀνθρώπινη διάνοια, γιὰ νὰ νοήσει τὴν λειτουργία τῶν κόσμων, τοὺς νόμους τῶν οὐσιῶν ποὺ μετέχουν σέ αὐτὲς τὶς λειτουργίες καὶ τὴν δυναμικότητα τοῦ κάθε νόμου.**
- **τὸ μέσο του προσδιορισμοῦ, τῆς καταστάσεως κάθε πνευματικῆς ἀτομικότητας καὶ τοῦ βαθμοῦ ἐξελίξεώς τους.**
- **οἱ εἰκόνες τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὄντων τῆς Φύσεως.**

Ὅπως τὰ πράγματα καὶ τὰ ὄντα τῆς Φύσεως ἔχουν ἰδιάζοντα χαρακτηρισμὸ (ὀνομασία) καὶ ἰδιαίτερα γνωρίσματα (φυσικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἰδιότητες) ἔτσι καὶ κάθε ἀριθμὸς ἔχει ἀντίστοιχα ἰδιάζουσα ἔννοια καὶ ἰδιαίτερο γνώρισμα (φυσικὸ χαρακτηριστικό).

Τὸ γνώρισμα ἑνὸς ἀριθμοῦ διαφέρει ἀπὸ τὸ γνώρισμα κάθε ἄλλου ἀριθμοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδιάζουσα δύναμή του καὶ γι' αὐτὸ ἡ πρώτη ἔννοια τῶν ἀριθμῶν εἶναι **ποιοτικὴ** καὶ ἀπὸ αὐτὴν προέρχεται ἡ **ποσοτικὴ ἔννοια.** Ἡ διαφορὰ τῆς ἐννοίας κάθε ἀριθμοῦ [σὲ σχέση μὲ τοὺς ἄλλους ἀριθμούς], εἶναι ἡ εἰκόνα ποὺ χαρακτηρίζει τὴν διαφορὰ στὴν ἔννοια κάθε ἀτομικότητας σὲ σχέση μὲ τὶς ἄλλες ἀτομικότητες καὶ μὲ τὸ ἰδιαίτερό τους γνώρισμα. Ἡ διαφορετικὴ ἔννοια κάθε ἀτομικότητας μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κατανοοῦμε τὴν ἐκ τοῦ ΧΑΟΥΣ ἐκπόρευση τῶν ἀτόμων τῆς μεριστῆς οὐσίας κατὰ βαθμιαία (διαδοχική) τάξη. Ἡ διαδοχικὴ αὐτὴ σειρὰ (τάξη) ἐξόδου τῶν ἀτόμων [τῆς ἀτομικῆς οὐσίας] δίδει στὸ κάθε ἄτομο τὸν ἰδιάζοντα χαρακτηρισμό του καὶ τὸ [διαφορετικό] ἀπὸ δυναμικὴ ἄποψη γνώρισμά του [σὲ σχέση μὲ τὰ ἄλλα ἄτομα ποὺ ἐκπορεύθηκαν πρὸ ἢ μετὰ αὐτοῦ].

Οἱ ἀριθμοὶ ἀντιστοιχοῦν καὶ πρὸς ἐκεῖνες τὶς Ἀτομικότητες τῆς Φύσεως καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἔννοια τῆς «ἀεί» (συνεχοῦς) ὑπάρξεώς τους μὲ τὴν «ἀεί» (συνεχῆ) ἐκδήλωση τῶν δυνάμεών τους. Τὴν εἰκόνα [τῆς συνεχοῦς ἐκδήλωσης δυνάμεων τῶν ἀτομικοτήτων] νοοῦμε μὲ τὴν «ἀεί» (συνεχῆ) ἐπέκταση τῶν ἀριθμῶν ποὺ ἀναπαράγονται μόνοι τους, ὅπως ἀναπαράγονται καὶ οἱ δυνάμεις τῶν ἀτόμων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι:

- **μὲ τὴν ἔννοια τῶν ἀριθμῶν,**
- **μὲ τὴν εἰδική κατάταξή τους καί**
- **μὲ τὴν συμπλοκή τους στοὺς διαφόρους ἀριθμητικοὺς σταθμοὺς**

θὰ μπορέσουμε νὰ συλλάβουμε

- **τὸ ἔργο τῆς ὅλης δημιουργίας καθὼς ἐπίσης καὶ**
- **τὸ ἔργο ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἐνεργὸ δράση τοῦ πνεύματος καὶ τὴν διαφορετικὴ [ἀπὸ δυναμικῆς ἀπόψεως] κατάσταση κάθε πνευματικῆς ἀτομικότητας.**

1.3. ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΜΠΛΟΚΗΣ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Μὲ τὴν ἔννοια τῆς ΠΡΑΞΕΩΣ τῶν ἀριθμῶν κατανοοῦμε

- τὸν τρόπο [συνθέσεως] καὶ τὴν ποιοτικὴ κατάσταση κάθε φυσικῆς συνθέσεως,

- τὴν ἐνεργητικὴ δύναμη [κάθε φυσικῆς συνθέσεως] καὶ τὶς σχέσεις τῆς ἐνεργητικῆς της δυνάμεως πρὸς τὶς ἐνεργητικὲς δυνάμεις τῶν ἄλλων συνθέσεων,
- τὶς ἀφαιρέσεις δυνάμεων ἀπὸ τὶς συνθέσεις καὶ μάλιστα μέχρι τῆς πλήρους ἐξαντλήσεως τοῦ ἐνεργητικοῦ τους μέσου (ὁπότε ἔχουμε τὸ φαινόμενο τῆς ἀποσυνθέσεως).

Γενικὰ κάθε πράξη τῶν ἀριθμῶν εἶναι μία εἰκόνα τῆς Φύσεως μὲ τὶς καθέκαστα μορφὲς καὶ πνευματικὲς ἐμφανίσεις.

Μὲ τὴν ἔννοια τῆς ΣΥΜΠΛΟΚΗΣ τῶν ἀριθμῶν κατανοοῦμε

- τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν ἐνεργητικῶν δυνάμεων στὶς συγκροτημένες μορφὲς μὲ τὴν μεταξὺ τους ἀλληλεπίδραση.

1.4. ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΤΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΤΙΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Οἱ ἀριθμοὶ χωρίζονται σὲ δυὸ κατηγορίες: τοὺς περιττοὺς καὶ τοὺς ἀρτίους.

- **ΠΕΡΙΤΤΟΙ** ἀριθμοὶ εἶναι οἱ εἰκόνες ποὺ ἐμφανίζει ἡ ἀΐδιος[1] Συνεχὴς [2]οὐσία στὶς συνθέσεις, τὰ συγκροτήματα καὶ στὶς ἀποσυνθέσεις τῶν μορφῶν ὡς καὶ σὲ κάθε τι ποὺ ἔχει περιορισμένη ἐνέργεια καὶ ποὺ ὡς μορφὴ εἶναι πεπερασμένη.
- **ΑΡΤΙΟΙ** ἀριθμοὶ εἶναι οἱ εἰκόνες τῆς ἀΐδιας ἀτομικῆς[4] οὐσίας μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀτόμων της, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἀποβάλουν τὴν ἀτομικότητά τους ἀλλὰ εἶναι τὰ πάντα ἄφθαρτα καὶ αἰώνια Εἶναι[3].

Ἡ συμπλοκὴ[4] τῶν Περιττῶν πρὸς τοὺς Ἀρτίους ἀριθμοὺς εἰκονίζει τὴν συμπλοκὴ τῶν δυὸ ἀϊδίων οὐσιῶν τῆς Φύσεως, ἐκ τῶν ὁποίων γίνονται ὅλα τὰ φαινόμενα τῶν κόσμων. Ἔτσι ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ τῶν δυὸ ἀϊδίων οὐσιῶν σὲ κάθε σημεῖο τῶν ἀπείρων κόσμων νοεῖται μόνον μὲ τὴν συμπλοκὴ καὶ συνεργασία τῶν Περιττῶν καὶ τῶν Ἀρτίων ἀριθμῶν καὶ στὶς πράξεις τους.

Ἡ διάκριση τῶν ἀριθμῶν στὴν κατηγορία τῶν περιττῶν καὶ στὴν κατηγορία τῶν ἀρτίων ἀριθμῶν ἐμφανίζει τὶς εἰκόνες τῶν δυὸ ἀϊδίων οὐσιῶν σ' ὅλες τὶς μεταβολές τους στοὺς ἐνεργοῦντες κόσμους, ὅπου ἡ κάθε μιὰ [κατηγορία] καθίσταται τὸ συμπλήρωμα τῆς ἄλλης. Μὲ τὴν συμπλήρωση αὐτὴ συλλαμβάνουμε καὶ τὴν ἔννοια τῆς ἑνότητας καὶ συνέχισης τῶν Κόσμων στὰ ἔργα τους καὶ στὴν ἄπειρή τους ἐξέλιξη.

Μὲ τὴν ἔννοια τῆς ΑΠΕΙΡΗΣ ΕΠΕΚΤΑΣΕΩΣ τῶν ἀριθμῶν κατανοοῦμε τὸ ΑΠΕΙΡΟ ὡς ἕνα σύνολο **«ἀεὶ γιγνόμενο»** (ἕνα σύνολο ποὺ συνεχῶς γίνεται, μεταβάλλεται καὶ ἐξελίσσεται) γιατί «ἀεί» (συνεχῶς) ἔρχονται ἀπὸ τὸ **ΧΑΟΣ** στὸ **ἐνεργητικὸ ΕΙΝΑΙ** (τὴν ἐκδηλωμένη φύση) τόσο τὰ ἄτομα τῆς μιᾶς ἀϊδίου [ἀτομικῆς] οὐσίας ὅσο καὶ ἡ ἐπέκταση σὲ ἐνεργητικὴ κατάσταση σὲ ἀτελευτήτους χώρους τῆς ἄλλης [ἀϊδίου] οὐσίας, τῆς [οὐσίας] ΜΟΝΑΔΟΣ (δηλ. τῆς συνεχοῦς ἢ ἀμέριστης οὐσίας).

Οἱ περιττοὶ καὶ οἱ ἄρτιοι ἀριθμοὶ ἀποτελοῦν ἀντικείμενο μελέτης τῶν σοφῶν ἐκείνων ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν στὶς μεγάλες ἔννοιες τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν στὰ ἄπειρα ἐνεργητικὰ πεδία τῶν Κόσμων. Οἱ σοφοὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅτι οἱ ἀριθμοὶ μὲ τὸ σύστημα ποὺ τοὺς χωρίζει σὲ σταθμοὺς ἐξορμωμένους στὴν σύστασή τους ἀπὸ τὴν ΔΕΚΑΔΑ καὶ τὰ πολλαπλάσιά της, ἐμφανίζουν καὶ τοὺς ἀναμορφωτικοὺς κύκλους τῆς οὐσίας τοῦ πνεύματος καὶ τοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὴν οὐσία τοῦ πνεύματος. Μόνο μὲ τὴν εἴσοδο τοῦ πνεύματος στοὺς ἀπείρους αὐτοὺς κύκλους δύναται νὰ κατανοηθεῖ ἡ ἐξέλιξή του καὶ προπαντῶς ἡ προαγωγή του ἀπὸ τὸν ἕναν κόσμο στὸν ἄλλο.

1.5. Η ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἶναι ἐπινόηση τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ εἶναι μία φυσικὴ ἐκδήλωση τῆς διανοίας τῶν ἀνθρώπων, στὴν οὐσία τῆς ὁποίας ὑπῆρχαν οἱ ἀριθμοὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσή τους σὲ μή συνειδητὴ ἔννοια.

Ἡ ἐκδήλωση τῶν ἀριθμῶν εἶναι μία λειτουργία τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, ἐνῷ ἡ διάνοια εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν δυναμικοτήτων ποὺ ἔχει ἐκδηλώσει ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ ἡ φύση τῶν ὀργανισμῶν, στοὺς ὁποίους αὐτὴ δρᾶ. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ δυναμικότητες [τῆς ψυχῆς], μὲ τὶς ὁποῖες συντελέσθηκε ἡ ἀνθρώπινη διάνοια, εἶναι ἀριθμοὶ καὶ νοοῦνται μόνο μὲ ἀριθμούς, γιατί κάθε μιὰ [δυναμικότητα]: ἔχει εἰδικὴ τάση, ἀναφέρεται σὲ λειτουργία ἰδιαιτέρου νόμου καὶ ἐκπληρώνει ἰδιαίτερο σκοπό.

Ἡ εἰδικὴ τάση, ὁ σκοπὸς καὶ ὁ νόμος, ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται, γίνονται κατανοητὰ μόνον ἂν μεταφερθοῦν στὴν ἔννοια τῶν ἀριθμῶν δηλαδὴ στὴν φυσικὴ κατάσταση, ἡ ὁποία μας δίνει τὸ γνώρισμά τους.

Ἐὰν ἡ ἔννοια τῶν ἀριθμῶν δὲν ἐκδηλωνόταν στὴν ἀνθρώπινη διάνοια, τότε δὲν θὰ γινόταν γνωστὴ [ἡ ἔννοια τῶν ἀριθμῶν] γιατί ἡ παραγωγὴ καὶ ἐνέργεια τῶν Ἰδεῶν [στὴν ψυχή] καὶ οἱ ποικίλες παραγωγικότητες καὶ ἐνέργειές της θὰ ἦταν ἀκατάληπτες καὶ θὰ ἀποτελοῦσαν σύγχυση. Ἐκεῖνο πού μᾶς φέρνει στὴν ἔννοια τῆς [Ἰδέας] καὶ στὰ παράγωγά της εἶναι ἡ ἔννοια ποὺ λαμβάνουμε μὲ τοὺς ἀριθμούς.

1.6. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ

Ἐὰν οἱ ἰδέες καὶ οἱ ψυχικές μας ἐκδηλώσεις γίνονται γνωστὲς (δηλ. ἐξωτερικεύονται) αὐτὸ εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν διαφορετικῶν παραστάσεων [τοῦ περιβάλλοντός της], μὲ τὶς ὁποῖες ἡ ψυχὴ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μέσῳ τῶν αἰσθήσεών της[5].

Ἡ κάθε παράσταση καὶ ἡ διαφορετική της ἐνέργεια (ἐπίδραση) στὴν ψυχὴ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸ σχῆμα της, τὴν ἰδιάζουσα δυναμικότητά της καὶ τὴν ἁρμονία ποὺ ἀποτελεῖ μὲ τὶς ἄλλες παραστάσεις.

Ἐὰν κάθε παράσταση δὲν εἶχε ἰδιάζοντα χαρακτηρισμὸ (ὀνομασία) ποὺ νὰ καθίσταται νοητὸς στὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴν δυναμικότητα καὶ τὸ σχῆμα της καὶ προπαντὸς ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ τάση της, τότε δὲν θὰ εἴχαμε τὴν ἔννοια τοῦ πλήθους τῶν παραστάσεων, τὴν ὁποία διευκρινίζουμε στὴν νόησή μας μὲ τοὺς ἀριθμούς.

Ἂν ἀπὸ τὰ πράγματα τῆς Φύσεως ἀφαιρέσουμε τὴν ἀριθμητική τους ἔννοια, δὲν δυνάμεθα νὰ σχηματίσουμε καμιὰ Ἰδέα, πολὺ δὲ περισσότερο δὲν μποροῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ πλῆθος τους. Ἀλλὰ οἱ παραστάσεις, ἐκ τῶν ὁποίων γίνονται οἱ ἰδέες καὶ οἱ ἔννοιες, εἶναι συγκροτήματα.

Συνεπῶς:

- **πῶς θὰ εἴχαμε τὴν ἔννοια τῶν παραστάσεων,** ἂν δὲν γνωρίζαμε ὅτι οἱ παραστάσεις εἶναι ἀθροίσματα ἄλλων μικροτέρων πραγμάτων καὶ ἂν δὲν εἴχαμε τὴν ἔννοια τοῦ πλήθους τῶν ἀριθμῶν, τὴν

ποιοτική τους ἔννοια, τὸ διαιρετὸ τῶν παραστάσεων σὲ μικρότερα συγκροτήματα καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀφαιρέσεων τῶν μερῶν ποὺ τὶς συγκροτοῦν καὶ ποὺ γίνεται νοητὴ ἡ ἀποσύνθεση τῶν παραστάσεων;

- **πῶς θὰ εἴχαμε τὴν ἔννοια τῶν συγκροτημάτων** μὲ τὴν πρόσθεση (σύνθεση) τῶν μερῶν τους, τῶν ὁποίων τὴν ἔννοια ἔχουμε μόνο μὲ τοὺς ἀριθμούς;

1.7. Η ΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ὁ θεῖος Πυθαγόρας ἔλεγε ὅτι ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων εἶναι ἀριθμὸς καὶ χώριζε τὴν οὐσία τῶν πραγμάτων σὲ δυὸ αἴτια: τοὺς Ἀρτίους καὶ τοὺς Περιττοὺς ἀριθμούς.

Ἄρτιοι Ἀριθμοὶ εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ἀτόμων ποὺ συγκροτοῦν τὶς παραστάσεις, ἐνῷ **Περιττοὶ Ἀριθμοὶ** εἶναι τὸ συνθετικὸ αἴτιο πάσης παραστάσεως.

Οἱ ἄρτιοι ἀριθμοὶ εἶναι τὸ αἰωνίως μεταβαλλόμενο (ἀπὸ δυναμικῆς ἀπόψεως), εἶναι τὸ πάντα ὑπάρχον τῶν ἀτομικοτήτων, τὶς ὁποῖες οἱ περιττοὶ ἀριθμοὶ καθιστοῦν θειότερες, ἐνῷ οἱ περιττοὶ ἀριθμοὶ ἐμφανίζουν ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς οὐσίας τῆς μονάδας, ἡ ὁποία συνέχει τὰ πάντα καὶ μεταβάλλει τὰ πάντα διὰ τῶν νόμων της, εἶναι δηλ. τὸ μεταμορφωτικὸ αἴτιο πάντων τῶν πραγμάτων.

1.8. Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ ΣΕ ΑΠΛΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ

Οἱ ἀριθμοὶ διακρίνονται σὲ δυὸ τάξεις: τοὺς ἁπλοὺς καὶ τοὺς συνθέτους.

ΑΠΛΟΙ ἀριθμοὶ εἶναι οἱ βάσεις τῆς θεμελιώσεως τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος τῶν ἀριθμῶν καὶ ἀποτελοῦν μία θεμελιώδη ἔννοια τῶν οὐσιῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες προέρχονται.

ΣΥΝΘΕΤΟΙ ἀριθμοὶ εἶναι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀριθμοί, προκύπτουν ἀπὸ τὴν σύνθεση τῶν ἁπλῶν ἀριθμῶν καὶ διαδηλοῦν τὸ ἄπειρο τῶν ἐκδηλώσεων τῶν οὐσιῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες προέρχονται. Κάθε σύνθετος ἀριθμὸς δηλώνει συγχρόνως τὰ παράγωγα τῶν δυὸ οὐσιῶν, τὰ ὁποῖα γίνονται μὲ τὴ σύνθεσή τους.

Ἡ σύνθεση τῶν περιττῶν καὶ τῶν ἀρτίων ἀριθμῶν εἶναι οἱ εἰκόνες ποὺ ἐμφανίζουν οἱ συνεργαζόμενες οὐσίες καὶ συγχρόνως δείχνουν τὶς ἰδιότητές τους.

Ἐὰν μὲ τὴν ἔννοια τῶν ἀριθμῶν σχηματίσουμε τὴν ἔννοια τῶν ἰδεῶν, τότε μὲ τὴν ἴδια ἔννοια ὀφείλουμε νὰ σχηματίσουμε καὶ τὴν ἔννοια τῶν δυὸ οὐσιῶν, ἀφοῦ οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἐκδηλώσεις αὐτῶν τῶν συνεργαζομένων οὐσιῶν καὶ ἀφοῦ τὰ παράγωγα [τῶν οὐσιῶν] νοοῦνται μόνον μὲ ἀριθμούς.

Φυσικὴ ἐνέργεια δὲν δύναται σὲ κανένα σημεῖο [τῶν κόσμων] νὰ διαπιστωθεῖ, ἂν δὲν τὴν προκαλέσουν οἱ διαφορετικὲς δυνάμεις μὲ τοὺς ἰδιάζοντες χαρακτηρισμούς τους σὲ ὅλα τὰ πεδία τῶν κόσμων. Εἰκόνες τῶν δυνάμεων γιὰ τὴν ἀνθρώπινη νόηση εἶναι οἱ ἀριθμοί.

Οἱ περιττοὶ καὶ οἱ ἄρτιοι ἀριθμοὶ εἶναι οἱ συγκροτοῦντες τὰ συγκροτήματα καὶ λειτουργοῦντες σ' αὐτὰ ὡς καὶ οἱ μετὰ ὁρισμένη λειτουργία ἐξαφανίζοντες αὐτὰ πρὸς τὸν σκοπὸ τῆς ἀρτιοτέρας ἐμφανίσεώς τους καθὼς καὶ οἱ «ἐσαεί» (παντοτινά) διατηροῦντες τὶς ἀτομικότητες. Χωρὶς τὴν ἔννοια τῶν ἀριθμῶν καὶ τὴν διπλῆ

τους ἰδιότητα (ποιοτικὴ καὶ ποσοτική) ἡ ἀνθρώπινη διάνοια δὲν δύναται νὰ ἀνάγεται στὴν σύλληψη καὶ ἐξακρίβωση τῶν αἰτίων τῆς δημιουργίας τῶν Κόσμων καὶ τῆς λειτουργίας τους.

Β ΜΕΡΟΣ
2
Η ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ[8]

2.1. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΑΣ

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων πιστεύουν ὅτι μονὰς εἶναι ὁ ἀριθμὸς 1. Ἡ πίστη αὐτὴ εἶναι στὴν βάση της σφαλερά. ΜΟΝΑΣ εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο ἔχει τὴν δύναμη τῆς παραγωγῆς εἴτε, κατὰ νοητὴ ἔκφραση, τὴν ἀρνητική, εἴτε τὴν θετική. Ἡ ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ δὲν εἶναι παραγωγική, διότι γιὰ νὰ εἶναι παραγωγικὴ πρέπει νὰ διχοτομηθεῖ σέ δυὸ διάφορα μέρη διαφορετικῆς ἐνεργείας. Στὴν περίπτωση ὅμως αὐτὴ χάνει τὴν ἔννοια τῆς μονάδος. Εἶναι μέρος τῆς μονάδος καὶ κατὰ ἀναπόδραστη ἀνάγκη γιὰ νὰ σχηματίσουμε μονάδα ἔχουμε ἀνάγκη καὶ ἑτέρου μέρους αὐτῆς. Ἑπομένως στὴν ἀρχὴ τῶν ἀριθμῶν ὡς μονὰς ἐμφανίζεται ὁ ἀριθμὸς δυὸ καὶ παρακολουθεῖται ὑπὸ ἑτέρας μονάδος τοῦ ἀριθμοῦ 3. Ὁ ἀριθμὸς 1 δύναται στίς πράξεις τῶν ἀριθμῶν νὰ ἐπαναλαμβάνεται, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔννοια μένει πάντοτε ὁ αὐτός, διότι ἐξ αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ παραχθεῖ ἄλλο τι. Γία νὰ παραχθεῖ ἄλλο τι, πρέπει νὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλος ἀριθμὸς 1 μετὰ διαφορετικῆς ἰδιότητος. Ὅταν λέγουμε 1+1=2 πρέπει τὰ δύο αὐτὰ 1 νὰ μὴν εἶναι τὰ αὐτά. Διότι ἂν εἶναι τὰ αὐτά, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεται μεταξὺ τους παραγωγὴ καὶ κάτ' ἀκολουθίαν σέ αὐτὴν τὴν περίπτωση δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχουμε ἐπέκταση τῶν ἐννοιῶν τῶν ἀριθμῶν. Παράδειγμα: Ὅταν ἔχουμε μία καὶ μόνο ἰδέα μὴ συνεργαζομένη μετ' ἄλλων διαφόρου φύσεως, ἡ ἰδέα ἐπαναλαμβανόμενη θὰ μένει πάντοτε ἡ αὐτή. Ὅπως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβουμε τὸν ὁποιονδήποτε ἄνθρωπο μὲ τὸν ἑαυτὸν του, προκειμένου νὰ παράγουμε ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο. Τοιοῦτο γεγονὸς δὲν ἐμφανίζεται οὔτε στίς λειτουργίες τῆς Φύσεως οὔτε στίς λειτουργίες τῶν ἰδεῶν. Ἡ ἔννοια τῆς παραγωγῆς, εἴτε ἰδεῶν, εἴτε φυσικῶν δυνάμεων, εἴτε μορφῶν, γίνεται διὰ τῆς συνεργασίας δύο διαφορετικῶν παραγόντων.

Ἐπεξηγήσεις

Γιὰ νὰ γίνει κατανοητὸ τὸ ἀνωτέρω κείμενο πρέπει νὰ ἐπισημανθοῦν καὶ νά διευκρινισθοῦν τρία βασικὰ ἀξιώματα ποὺ θέτει. Τὰ ἀξιώματα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: α) Μονάδα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἔχει τὴ δύναμη τῆς παραγωγῆς τόσο τὴν ἀρνητικὴ (ἀφαίρεση ἢ διαίρεση), ὅσο καὶ τὴ θετικὴ (πρόσθεση ἢ πολλαπλασιασμός). β) Δύναμη παραγωγῆς (δηλ. παραγωγικὴ ἱκανότητα) ἔχει μία μονάδα, ὅταν μπορεῖ νὰ διχοτομηθεῖ σὲ δύο μέρη διαφορετικῆς ἐνεργείας (δηλ. ὅταν ἐμπεριέχει δυὸ μέρη διαφορετικὰ μεταξὺ τους ἀπὸ ἐνεργειακὴ κατάσταση). γ) Ἡ ἔννοια τῆς παραγωγῆς ἰδεῶν ἢ φυσικῶν δυνάμεων ἢ μορφῶν γίνεται μόνο μὲ τὴν συνεργασία δύο διαφορετικῶν μεταξὺ τους παραγόντων.

Συνεπῶς:

Ὁ ἀριθμὸς 1 δὲν εἶναι «μονάδα» μὲ τὴν ποιοτικὴ ἔννοια, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ διχοτομηθεῖ σὲ δύο μέρη μὲ διαφορετικὴ

μεταξὺ τους ἐνέργεια. Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ διευκρινισθεῖ ὅτι δὲν ταυτίζονται ἐννοιολογικὰ οἱ λέξεις «μονάδα» καὶ «ἀριθμός», γιατί ἡ λέξη «μονάδα» ἔχει ἔννοια ποσοτικὴ καὶ ποιοτική, ἐνῷ ἡ λέξη «ἀριθμός» ἔχει ἔννοια μόνο ποσοτική. Συνεπῶς τὸ 1 ἔχει μόνον ποσοτικὴ ἔννοια.

Ἡ κάθε «μονάδα» εἶναι διαφορετικὴ ποιοτικὰ ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες «μονάδες». Ἐπίσης εἶναι διαφορετικὴ καὶ ἀπὸ τοὺς παράγοντες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους προέκυψε.

Ἡ πρώτη «μονάδα» εἶναι ἡ μονάδα 2 ἡ ὁποία, ὅταν νοεῖται ὡς μονάδα, ἐμπεριέχει δυὸ μέρη διαφορετικῆς ἐνεργειακῆς καταστάσεως. Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ διευκρινισθεῖ ὅτι διαφορετικὴ ἐνεργειακὴ κατάσταση δὲν σημαίνει, ἀπαραίτητα, ὅτι τὸ ἕνα ἔχει μεγαλύτερη ἐνέργεια ἀπὸ τὸ ἄλλο. Μπορεῖ νὰ ἔχουν ἴσες ποσοτικὰ ἐνέργειες ἀλλὰ διαφορετικὲς μεταξὺ τους π.χ. τὸ ἕνα νὰ ἔχει θετικὸ ἠλεκτρικὸ φορτίο καὶ τὸ ἄλλο ἀρνητικό.

Ἡ δεύτερη «μονάδα» εἶναι ἡ μονάδα 3. Ἡ μονάδα 3 (τρία) δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπαναλήψεως τοῦ ἀριθμοῦ 1 τρεῖς φορὲς (δηλ. τρία 1) γιατί ὁ ἀριθμὸς 1 ἂν ἐπαναληφθεῖ τρεῖς φορὲς θὰ παραμείνει κατὰ τὴν ἔννοια ὁ ἴδιος, ἀφοῦ δὲν θὰ παραχθεῖ κάτι ἄλλο διαφορετικὸ ἐννοιολογικὰ (καὶ ποιοτικά).

2.2. Η ΜΟΝΑΔΑ 2 ἤ Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΟΥΣΙΑ

Κατὰ συνέπειαν, ἡ πρώτη μονὰς δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἔχει δυὸ ἐνεργητικοὺς παράγοντες καὶ τοὺς ἔχει μόνον ἡ μονὰς 2 (δυό). Αὐτὴ ἡ μονὰς εἶναι **τὰ ἄτομα τῆς ἀϊδίου ΑΤΟΜΙΚΗΣ οὐσίας**, τῆς ἐκ τοῦ ΧΑΟΥΣ ἐκπορευθείσης, μὲ τοὺς δυὸ ἐνεργητικοὺς παράγοντες, τοὺς νόμους τῆς ΚΙΝΗΣΕΩΣ καὶ τῆς ΖΩΗΣ.

Ἐπεξηγήσεις

Ἡ Μονάδα 2 (δύο) εἶναι ἡ ἀΐδιος ΑΤΟΜΙΚΗ οὐσία ἤ ἀΐδιος μεριστή οὐσία ἤ ΔΥΑΣ ἤ Θεία οὐσία ἤ Θεία ἀγάπη ἤ Μητέρα τῶν Κόσμων, δηλαδή τό θῆλυ στοιχεῖο τῆς Δημιουργίας καί ὁ πρῶτος ἄρτιος ἀριθμός.

Ἡ λέξη ἄτομο δὲν ταυτίζεται ἐννοιολογικὰ μὲ τὰ γνωστά μας ἀπὸ τὴν φυσικὴ ἄτομα (ἢ στοιχεῖα), τά ὁποῖα δέν εἶναι ἄτμητα, οὔτε μὲ τὰ στοιχειώδη σωματίδια τῶν ἀτόμων (ἠλεκτρόνια, πρωτόνια κλπ). Ἐπίσης δὲν εἶναι γνωστὸ ποιὰ σχέση ἔχουν τὰ ἄτομα τῆς ἀτομικῆς οὐσίας (τὰ ὁποῖα, ὡς φαίνεται, ἡ ἐπιστήμη δὲν τὰ ἔχει ἀνακαλύψει ἀκόμα) μὲ τὰ κουώρκς (ποὺ εἶναι συστατικὰ τῶν στοιχειωδῶν σωματιδίων καὶ τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυψε σχετικὰ πρόσφατα). Τὰ ἀναφερόμενα στὸ κείμενο ἄτομα ἢ (κατ' ἄλλους) «ἄτομα[7] τῶν φιλοσόφων[8]» εἶναι τὰ στοιχειώδη δομικὰ στοιχεῖα ὅλων τῶν ὑλικῶν ὑποστάσεων τοῦ Σύμπαντος καὶ τὸ σύνολο αὐτῶν τῶν ἀτόμων εἶναι αὐτὸ ποὺ στὸ κείμενο χαρακτηρίζεται ὡς ἀτομικὴ οὐσία ἢ μεριστὴ οὐσία. Γιὰ τὰ ἄτομα αὐτά, ὁ Σπ. Νάγος ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Τὸ ὡς στιγμὴ νοούμενο ἄτομο ἔχει κέντρο καὶ περιφέρεια. Κέντρο εἶναι ἡ δύναμή του ποὺ ἔχει τὴν ἔννοια τοῦ νόμου τῆς κινήσεως. Περιφέρεια εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Εἶναι του. Τὸ Εἶναι τῶν ἀτόμων τῆς μεριστῆς οὐσίας εἶναι ἡ ΖΩΗ. Ζωὴ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τηρεῖ τὴν ἀτομικότητα τοῦ ἀτόμου ὡς διακεκριμένη ἔναντι τῶν ἄλλων ἀτόμων». Τὰ ἄτομα αὐτὰ εἶναι πράγματι ἄτμητα καὶ ἔχουν δυὸ ἐνεργητικοὺς παράγοντες: τὸν ΝΟΜΟ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ καὶ τὸν ΝΟΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀτομικὴ οὐσία ὀνομάζεται ΔΥΑΣ.

2.3. Η ΜΟΝΑΔΑ 3 ἤ Η ΣΥΝΕΧΗΣ ΟΥΣΙΑ

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μονὰς [2] γιὰ νὰ ἐνεργήσει ἔπρεπε νὰ εὑρίσκεται κάπου. Νὰ εὑρίσκεται σέ ἕναν χῶρο, διότι πᾶσα ἐπέκταση τῆς δυναμικότητός της ἄλλως θὰ ἦταν ἀκατανόητη. Ὄντως εὑρέθη «ἐν χώρῳ» καὶ ὁ χῶρος αὐτὸς εἶναι ἡ ἄλλη «ἀΐδιος» οὐσία ἡ πάντοτε συνεχὴς «πρὸς ἑαυτήν». Καὶ διότι εἶναι συνεχὴς «πρὸς ἑαυτήν» μᾶς δίδει τὴν ἔννοια τοῦ χώρου. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθεῖ χῶρος, ἐὰν δὲν εἶναι συνεχής, διότι χῶρος εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο περιέχει κάτι τί τὸ μετρητὸ καὶ τὸ ὁποῖο δίδει τὴν ἔννοια τῆς διαστάσεως καὶ ὄχι τὸ περιεχόμενο τινός. Ὁ χῶρος, ἡ ἀΐδιος συνεχὴς οὐσία εἶναι ἡ μονὰς 3 (τρία).

Ἐπεξηγήσεις

__Ἡ Μονάδα__ 3 (τρία) ἢ ΜΟΝΑΔΑ[7] εἶναι ἡ ἀΐδιος Συνεχὴς Οὐσία ἢ ἀΐδιος Ἀμέριστη Οὐσία ἢ νόμος τῆς Ἐνεργείας ἢ Χῶρος ἢ Πατέρας τῶν Κόσμων, δηλαδή τό ἄρρεν στοιχεῖο τῆς δημιουργίας καί ὁ πρῶτος περιττός ἀριθμός.

Ἡ συνεχὴς οὐσία ὁρίζεται ὡς τὸ ἄπειρο περιέχον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὰ πάντα γίνονται καὶ εἶναι συνεχὴς πρὸς ἑαυτὴν κατ' ἀντίθεση μὲ τὴν ἄλλη οὐσία τὴν ἀτομική. Ἐκ τῆς συνεχοῦς οὐσίας προῆλθε ὁ νόμος τῆς ἐνεργείας. Ἐνέργεια εἶναι ἐκεῖνο ποὺ διαπλάσσει τὶς μορφὲς τῶν κόσμων μὲ τὴν συμβολὴ τῶν ἀτόμων τῆς μεριστῆς οὐσίας καὶ κατόπιν τὶς ἀποσυνθέτει, γιὰ νὰ τοὺς δώσει ἔτσι τή δυνατότητα τῆς ἀρτιοτέρας διαπλάσεώς τους μὲ τὴν συνεχῆ τους μεταμόρφωση. Ἡ ἐνέργεια εἶναι νόμος τῆς συνεχοῦς οὐσίας δηλ. τοῦ χώρου καὶ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὴν κίνηση ποὺ εἶναι νόμος τῆς μεριστῆς (ἀτομικῆς) οὐσίας. Στὴν Φυσικὴ ὁ ὅρος «ἐνέργεια» σχετίζεται ἄμεσα μὲ τὴν κίνηση ἢ μὲ τὴν θέση ἑνὸς σώματος σὲ σχέση μὲ τὸ σύστημα ἀναφορᾶς του καὶ τὰ ἄλλα σώματα. Ἐκ τοῦ νόμου τῆς ἐνεργείας τῆς συνεχοῦς οὐσίας προέρχεται ἡ λειτουργία τοῦ φωτός, τόσο τοῦ ὑλικοῦ ὅσο καὶ τοῦ πνευματικοῦ.

Ὁ νόμος τοῦ φωτὸς εἶναι παράγωγο τοῦ νόμου τῆς ἐνεργείας σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῶν κόσμων ἀκόμα καὶ στὰ πνευματικά. Τὸ φῶς, ὡς νόμος τῆς συνεχοῦς οὐσίας, δὲν θὰ ἐκδηλωνόταν σὲ συλλειτουργία, ἂν δὲν συνεργαζόταν ἡ οὐσία αὐτὴ μὲ τὴν ἀτομικὴ οὐσία, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπορεύεται ὁ νόμος τῆς θερμότητας. Ὅπου ὑπάρχει συλλειτουργία φωτὸς τῆς συνεχοῦς οὐσίας ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἡ λειτουργία τοῦ νόμου τῆς θερμότητας καὶ τοῦ νόμου τῆς κινήσεως τῆς ἀτομικῆς οὐσίας. Κανένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς νόμους (φωτός, θερμότητας, κινήσεως) δὲν μπορεῖ νὰ ἐμφανισθεῖ χωριστὰ στὶς λειτουργίες τῶν πνευματικῶν φύσεων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι οἱ ὅροι ἐνέργεια καὶ χῶρος τῆς μυσταγωγικῆς φιλοσοφίας (οἱ ὁποῖοι ταυτίζονται μεταξύ τους), ἐννοιολογικὰ δὲν ἀντιστοιχοῦν μὲ τοὺς ὅρους «Ἐνέργεια» καὶ «Χῶρος» τῆς ἐπιστήμης (οἱ ὁποῖοι δὲν

ταυτίζονται μεταξύ τους). Συγκεκριμένα: α) Ὁ ὅρος ἐνέργεια τῆς μυσταγωγικῆς φιλοσοφίας προσεγγίζει τὸν ὅρο «δυναμικὸ πεδίο» τῆς Φυσικῆς, τὸ ὁποῖο θεωρεῖται ὡς ἡ διαφοροποίηση τοῦ χώρου, ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν ἐπιδράσεις σὲ ὑλικὰ σώματα ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτό. β) Ὁ ὅρος χῶρος τῆς μυσταγωγικῆς φιλοσοφίας δὲν προσεγγίζει τὸν ὅρο «χῶρος» τῆς ἐπιστήμης, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς κενὸ καὶ ὡς οὐδεμία σχέση ἔχων μὲ τὴν ἐνέργεια. Τὸν 17ον αἰῶνα ὁ Huygens, προκειμένου νὰ ἐξηγήσει τὴν διάδοση τοῦ φωτὸς μέσῳ τοῦ χώρου, θεώρησε ὅτι ὁ χῶρος πληροῦται ἀπὸ μία οὐσία ποὺ τὴν ὀνόμασε «αἰθέρα». Ὁ αἰθέρας θεωρήθηκε ὡς μιὰ μορφὴ ὕλης μὲ ἄπειρη ἐλαστικότητα καὶ γιὰ ἐπιβεβαίωση τῆς ὕπαρξής του ἔγινε τὸ γνωστὸ πείραμα τῶν Michelson καὶ Morley, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν ἐπιβεβαιώθηκε ἡ ὕπαρξη τοῦ «αἰθέρα» καὶ ἡ θεωρία αὐτὴ τελικὰ ἐγκαταλείφθηκε. Τὸ σφάλμα στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶναι ὅτι θεωρήθηκε ὁ αἰθέρας ὡς μιὰ μορφὴ ὕλης καί ὄχι ὡς μία ἄλλη οὐσία διαφορετική ἀπό τήν ὕλη. Ἀργότερα ὁ Einstein μὲ τὴν θεωρία τῆς σχετικότητας εἰσήγαγε τὴν ἔννοια τοῦ «χωροχρόνου», ὁ ὁποῖος ἐπίσης θεωρεῖται κενός. Ἡ ὕπαρξη ἑνὸς κενοῦ χωροχρόνου δὲν ἐξηγεῖ ἐπαρκῶς πῶς γίνεται φορέας τῶν διαφόρων πεδίων καὶ πῶς διαδίδεται τὸ φῶς. Ἑπομένως, ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει ἀκόμα ἀνακαλύψει τὴν συνεχῆ οὐσία, ἡ ὁποία ταυτίζεται μὲ τὸν χῶρο. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ συνεχὴς οὐσία μέσα στὸ Σύμπαν; Ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ δοθεῖ περιγραφικά. Συνεχὴς οὐσία εἶναι: ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ Λόγος τῆς δημιουργίας καὶ ὑπάρξεως τῶν μορφῶν τοῦ ἀπείρου, ἡ Ἀνάγκη, ἡ ὁποία περικυκλώνει τὸν Κόσμο (κατὰ τὸν Πυθαγόρα), στὴν ὁποία οὔτε οἱ Θεοὶ ἀντιμάχονται (κατὰ τὸν Πιττακό) καὶ ποὺ ὅλα κατ' ἀνάγκη γίνονται (κατὰ τὸν Δημόκριτο), εἶναι τὸ παγκόσμιο Πῦρ, διά τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ Φύση ἀναγεννᾶται.

2.4. Η ΜΟΝΑΔΑ 4
ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ

Ἡ συνεργασία τῆς μονάδος 2 (δυό) μετὰ τῆς μονάδος 3 (τρία) ἔχουν ἕνα παραγωγικὸ ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ εἶναι τὰ μορφικὰ συγκροτήματα τὰ ὁποῖα καὶ λαμβάνουν τὴν ἔννοια τῆς μονάδος 4 (τέσσαρα).

Ἐπεξηγήσεις

Ἡ Μονάς 4 (τέσσαρα) εἶναι ὁ νόμος τῆς Μορφῆς, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ παραγωγικὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας τῶν δύο ἀϊδίων οὐσιῶν, τῆς ΑΤΟΜΙΚΗΣ οὐσίας καί τῆς ΣΥΝΕΧΟΥΣ οὐσίας. Οἱ δύο αὐτές οὐσίες εἶναι τά αἴτια τῆς δημιουργίας τῶν Κόσμων. Συνεπῶς, ὅ,τι ὑπάρχει στούς Κόσμους ἔχει ἐντός του τά αἴτια τῆς δημιουργίας του, δηλαδή τίς δύο αὐτές αἴδιες οὐσίες.

Ὁ Θεῖος Πυθαγόρας ἔλεγε ὅτι τὰ ἄτομα τῆς μεριστῆς οὐσίας εἶναι ὁ ἄρτιος καὶ ἄπειρος ἀριθμός, ἐνῶ ἡ συνεχὴς οὐσία εἶναι περιττὸς ἀριθμός. Ἡ ἐνέργεια τῶν περιττῶν ἀριθμῶν συγκροτεῖ καὶ διαλύει τὶς μορφές, οἱ ὁποῖες καθίστανται πεπερασμένες. Οἱ μορφὲς τοῦ Κόσμου, ἔλεγε ἐπίσης, εἶναι ἀθροίσματα τῶν δυὸ οὐσιῶν καὶ γνωρίζονται ἀπὸ τὴν ἔννοια τῶν ἀρτιοπερίσσων ἀριθμῶν. Ὅλα τὰ φαινόμενα τῶν ἀπείρων κόσμων προέρχονται ἐκ τῆς συνεργασίας τῶν δυὸ ἀϊδίων οὐσιῶν καὶ σὲ κανένα σημεῖο τῶν Κόσμων δὲν διακόπτεται αὐτὴ ἡ συνεργασία. Χωρισμὸς τῶν δύο ἀϊδίων οὐσιῶν ἀπὸ τὴν συνεργασία τους καὶ διακοπὴ τῆς μεταξὺ τους ἀλληλεπιδράσεως, ἂν συνέβαινε, θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπαναφορὰ τους στὸ Χάος. Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ συμβεῖ γιατί οἱ δυναμικότητές τους ποὺ ἐκδηλώθηκαν ἀπὸ τὴν συνεργασία τους δὲν μποροῦν νὰ χωρίζονται ἀπὸ αὐτές.

Ἡ συνεργασία τῶν δύο ἀϊδίων οὐσιῶν (Δυάδας καὶ Μονάδας) στὶς συγκροτημένες μορφὲς γίνεται ὡς ἑξῆς: Ἐκ τῆς ἀτομικῆς οὐσίας προέρχονται τὰ ἄτομα ἐνῷ ἐκ τῆς συνεχοῦς οὐσίας προέρχεται ἡ ἑνωτικὴ δύναμη ποὺ συγκρατεῖ τὰ ἄτομα στὴν Μορφὴ καὶ ἀποτελεῖ τὸν συνθετικὸ Λόγο τῶν μορφῶν. Τὰ αἴτια τῆς διαφορετικῆς συστάσεως τῶν Μορφῶν εἶναι ὁ βαθμὸς ἐξελίξεως τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν καὶ οἱ ἐπιδράσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων.

2.5. Η ΜΟΝΑΔΑ 5
ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΜΙΞΙΑΣ

Ἀλλὰ ἡ στὴν μορφὴ αὐτὴν συνεργασία τῶν μονάδων αὐτῶν ἐμφανίζει «ἐν ἐνεργείᾳ» ἕναν νόμο τους. Ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος τῆς μεταξὺ τους ἐπιμιξίας, διὰ τοῦ ὁποίου συγκροτοῦνται οἱ διαιωνιστικοὶ τύποι. Ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι ἡ μονὰς 5 (πέντε).

Ἐπεξηγήσεις

Ἡ Μονάδα 5 (πέντε) εἶναι ὁ νόμος τῆς Ἐπιμιξίας τῶν μορφῶν καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν συγκρότηση τῶν διαιωνιστικῶν τύπων τῶν μορφῶν. Διαιωνιστικὸς τύπος εἶναι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς μορφῆς ποὺ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ συντελέσει στὴν ἀναπαραγωγὴ μιᾶς ὁμοίας μορφῆς.

Στὸ φυσικὸ ἐπίπεδο τὰ ἄτομα ἢ τὰ μόρια τῶν ὑλικῶν σωμάτων δημιουργοῦν συμμετρικὲς μορφές, τὶς ὁποῖες ἡ ἐπιστήμη χαρακτηρίζει ὡς κρυστάλλους. Ἡ δομὴ τῶν κρυστάλλων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δομὴ τῶν ἠλεκτρονίων τῶν ἀτόμων ἢ τῶν μορίων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σχηματίζεται ὁ ἀντίστοιχος κρύσταλλος. Ἡ δομὴ αὐτὴ τῶν ἠλεκτρονίων ἀποτελεῖ τὸν διαιωνιστικὸ τύπο τοῦ κρυστάλλου δηλ. τῆς ἀντίστοιχης μορφῆς.

Στὸ ζωικὸ καὶ φυτικὸ βασίλειο, μὲ τὴ δράση αὐτοῦ τοῦ νόμου συγκροτοῦνται οἱ διαιωνιστικοὶ τύποι τους ποὺ εἶναι τὰ χρωμοσώματα τῶν ἀναπαραγωγικῶν κυττάρων, τὰ ὁποῖα περιέχουν τοὺς παράγοντες τῆς κληρονομικότητας. Μὲ τὴν βοήθεια τῶν διαιωνιστικῶν τους τύπων τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα μποροῦν νὰ ἀναπαράγουν ἐντελῶς ὅμοια μὲ αὐτὰ φυτὰ καὶ ζῶα. Σημειώνεται ὅτι σὲ κάθε ζῶο ἢ φυτό, ὅλα τους τὰ κύτταρα ἔχουν τὸ ἴδιο πλῆθος καὶ εἶδος χρωμοσωμάτων τοῦ γονιμοποιημένου ὠαρίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προῆλθαν. Ἐπίσης, σημειώνεται ὅτι τὰ χρωμοσώματα τῶν κυττάρων τῶν διαφόρων εἰδῶν ζώων ἢ φυτῶν διαφέρουν μεταξὺ τοὺς ὡς πρὸς τὸ εἶδος καὶ ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τους. Τὰ χρωμοσώματα συγκροτοῦνται ἀπὸ δεσοξυριβοζονουκλεονικὸ ὀξύ, τὸ ὁποῖο γιὰ λόγους συντομίας χαρακτηρίζεται ὡς DNA.

2.6. Η ΜΟΝΑΔΑ 6 ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

Ἡ ἐπέκταση τῆς διαιωνίσεως τῶν μορφῶν ἐμφανίζει τὶς παραγωγικές τους δυνάμεις, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο ὀνομάζουμε ἐξέλιξη. Ὁ νόμος τῆς ἐξελίξεως ἢ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἐνεργειῶν, εἶναι ὁ νόμος τῆς Μονάδος 6.

Ἐπεξηγήσεις

Ἡ Μονάδα 6 εἶναι ὁ νόμος τῆς ἐξελίξεως *ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐμφάνιση τῶν Παραγωγικῶν δυνάμεων τῶν μορφῶν, μὲ συνέπεια οἱ ἀίδιες οὐσίες νὰ ὠθοῦνται σὲ ἀκατάπαυστη ἐκδήλωση τῶν δυνάμεών τους διὰ τῶν μορφῶν. Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ διασαφηνισθεῖ ὅτι δὲν πρέπει νὰ συγχέεται ἡ ἔννοια τῆς δυνάμεως μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἐνεργείας, ἡ ὁποία εἶναι ὁ νόμος τῆς οὐσίας τῆς μονάδος. Δυνάμεις εἶναι ἡ ποσοτικὴ αὔξηση τῶν νόμων τῆς Ἐνέργειας, τῆς Κινήσεως καὶ τῆς θερμότητας. Ἡ αὔξηση αὐτὴ φέρει στὸ Εἶναι παράγωγα τῶν τριῶν αὐτῶν πρωταρχικῶν νόμων τῶν δυὸ ἀϊδίων οὐσιῶν καὶ αὐτὰ τὰ παράγωγα εἶναι νέοι νόμοι τῶν οὐσιῶν. Σὲ αὐτὴν τὴν αὔξηση ὀφείλονται ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ συντελοῦνται στοὺς ἀπείρους Κόσμους. Τὰ γεγονότα αὐτὰ παρουσιάζουν τὶς ἀίδιες οὐσίες συνεχῶς ἐξελισσόμενες καὶ μὴ δυνάμενες νὰ ἐπανέλθουν σὲ προγενέστερες καταστάσεις μικρότερης δυναμικότητας. Σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἐξέλιξη ὀφείλεται ἡ ἐμφάνιση καὶ ἡ λειτουργία τοῦ πνεύματος καθὼς καὶ ἡ χωρὶς πέρας ἐξέλιξή του. Σχετικὰ ὁ θεῖος Πυθαγόρας ἔλεγε ὅτι τὴν ἐξέλιξη τὴν νοοῦμε μὲ τὴν «ἀεί» ἐπέκταση τῶν ἀριθμῶν, ἡ ὁποία εἶναι ἀτελεύτητη.*

Στὰ καθέκαστα μέρη τῶν κόσμων ἡ συνεχὴς οὐσία ἐμφανίζεται μὲ διαφορετικὲς δυναμικότητες καὶ ἰδιαίτερα ὅταν εὑρίσκεται ὡς Συνθετικὸς Λόγος τῶν μορφῶν τοῦ Ἀπείρου. Ἡ διαφορετικὴ δυναμικότητα τῆς συνεχοῦς οὐσίας ὀφείλεται στὴν συλλειτουργία της μὲ τὴν ἀτομικὴ οὐσία, μὲ τὴν ὁποία συγκροτεῖ τὶς μορφές. Ἡ λειτουργία τῶν μορφῶν συντελεῖ, ὥστε οἱ δύο οὐσίες νὰ ἀλληλοεπηρεάζονται καὶ αὐτὸ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὔξηση τῶν δυναμικοτήτων τους. Ὅταν οἱ μορφὲς αὐτὲς ἀποσυντίθενται καὶ ἡ συνεχὴς οὐσία παύει νὰ εἶναι συνθετικὸς λόγος τους, τότε ἡ δυναμικότητα τῆς συνεχοῦς οὐσίας ἐξισοῦται μὲ τὴν δυναμικότητα τῆς ἐκτὸς τῶν μορφῶν εὑρισκομένης συνεχοῦς οὐσίας. Ἔτσι μὲ τὴν ἐξίσωση αὐτὴ αὐξάνει ἡ δυναμικότητα τῆς συνεχοῦς οὐσίας στὴν περιοχὴ ποὺ βρισκόταν ἡ ἀποσυντεθεῖσα μορφή.

2.7. Η ΜΟΝΑΔΑ 7 ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΠΙΔΡΑΣΕΩΣ

Ἀλλὰ ἐκτὸς τῆς ἐσωτερικῆς συνεργασίας τῶν οὐσιῶν στίς μορφές τῆς Φύσεως, γίνεται καὶ ἄλλη συνεργασία. Ἡ συνεργασία αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα πασῶν, διότι οἱ κινήσεις τῶν μορφῶν παράγουν στὸν ἁπανταχοῦ χῶρο μεγάλες δονήσεις. Τὰ κύματα αὐτῶν τῶν δονήσεων τηροῦν ἄμεση ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν μορφῶν καὶ ἀσκοῦν ὕψιστες ἀλληλεπιδράσεις. Ὁ νόμος τῆς ἀλληλεπιδράσεως εἶναι ἡ μονὰς 7 (ἑπτά).

Ἐπεξηγήσεις

Ἡ Μονάδα 7 (ἑπτά) εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀλληλεπιδράσεως *μεταξὺ τῶν μορφῶν. Μὲ τὴν ἀλληλεπίδραση ἡ μεγαλύτερης δυναμικότητος μορφὴ ἐπιδρᾶ στὶς μικρότερης δυναμικότητος μορφὲς καὶ συντελεῖ ἔτσι στὴν αὔξηση τῶν δυναμικοτήτων τους. Συνεπῶς ὁ νόμος τῆς ἀλληλεπιδράσεως παρέχει στὶς οὐσίες τῆς Φύσεως μία περαιτέρω δυνατότητα γιὰ τὴν αὔξηση τῶν δυναμικοτήτων τους, πέραν αὐτῆς ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν συλλειτουργία τους στὶς Μορφὲς (Μονάδα 6). Ἡ ἀλληλεπίδραση ἐπιτυγχάνεται μέσῳ τῆς συνεχοῦς οὐσίας, ἡ ὁποία μεταβιβάζει τὶς δονήσεις τῶν μεγαλύτερης δυναμικότητας Μορφῶν πρὸς τὶς Μορφὲς ποὺ ἔχουν μικρότερη δυναμικότητα. Τὰ κύματα αὐτῶν τῶν δονήσεων φέρουν σὲ ἄμεση ἐπαφὴ τὶς μορφὲς καὶ μεταξύ τους ἀσκοῦνται μεγάλες ἐπιδράσεις.*

Στὸ φυσικὸ ἐπίπεδο, ἔχουμε πλῆθος παραδειγμάτων ἀλληλεπίδρασης μεταξὺ τῶν μορφῶν ὅπως π.χ. οἱ ἐπιδράσεις ποὺ ὀφείλονται στὰ πεδία βαρύτητας κ.λ.π.

Στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο, ὁ νόμος τῆς ἀλληλεπίδρασης ἐκδηλώνεται ὡς νόμος τῆς ἀλληλεγγύης τῶν περισσότερο ἐξελιγμένων πνευμάτων πρὸς τὰ λιγότερο ἐξελιγμένα. Ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία μας προσφέρει πλῆθος τέτοιων παραδειγμάτων, ὅπως εἶναι π.χ. ἡ κάθοδος τοῦ Προμηθέα ποὺ μετέδωσε τὸ φῶς στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ κάθοδος τῆς Περσεφόνης στὸ βασίλειο τοῦ Πλούτωνα. Ἡ Περσεφόνη μὲ τὴν κάθοδό της στὸν Ἅδη δὲν ὑπέστη πτώση. Ἡ Περσεφόνη εἶναι ἡ φωτεινὴ ψυχή, ἡ ὁποία κατῆλθε πρὸς πλήρωση τοῦ νόμου τῆς ἀλληλεγγύης δηλ. πρὸς πλήρωση τῶν ὑποχρεώσεων ποὺ ἔχει ἡ φωτεινὴ ψυχὴ πρὸς τὶς βρισκόμενες στὸ σκότος ψυχές. Οἱ δύο περιπτώσεις ποὺ προαναφέρθηκαν (δηλ. τοῦ Προμηθέα καὶ τῆς Περσεφόνης) ὅπως καὶ πλῆθος ἄλλων, μαρτυροῦν τὴν προστασία ποὺ παρέχουν στὶς ἀδύνατες ψυχὲς, γιὰ νὰ ἐξελιχθοῦν.

2.8. Η ΜΟΝΑΔΑ 8 ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οἱ ἀλληλεπιδράσεις κανονίζουν τὶς περιφορὲς τῶν κινουμένων μορφῶν καὶ διατηροῦν τὴν αὐτοτέλεια καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς ἐνεργείας τους μέχρι ὁρισμένου ὁρίου. Ἡ ἐλευθερία τῆς ἐνεργείας τῶν μορφῶν εἶναι ἡ μονὰς 8 (ὀκτώ).

Ἐπεξηγήσεις

Ἡ Μονάδα 8 (ὀκτώ) εἶναι ὁ νόμος τῆς ἐλευθερίας *ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν αὐτοτέλεια τῶν μορφῶν μεταξύ τους. Ἡ αὐτοτέλεια τῶν μορφῶν τῆς Φύσεως εἶναι βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν αὔξηση τῶν δυναμικοτήτων τους καὶ ὁ νόμος τῆς ἐλευθερίας (τῆς αὐτοτέλειας) θέτει ὅρια στὴν ἀλληλεπίδραση μεταξὺ τῶν μορφῶν τῆς Φύσεως, ὥστε οἱ ἀνώτερης δυναμικότητος μορφὲς μὲ τὴν ἀλληλεπίδραση νὰ μὴ ἀφομοιώνουν τὶς κατώτερης δυναμικότητος μορφὲς καὶ καταργοῦν μέ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν αὐτοτέλειά τους.*

Στὸ φυσικὸ ἐπίπεδο, ὁ φυσικὸς νόμος τῆς ἐλευθερίας ἀποτελεῖ τὸ αἴτιο τῆς διατηρήσεως τῆς αὐτοτέλειας μεταξὺ τῶν μορφῶν τῆς Φύσεως, γιατί διαφορετικὰ ὁ Φυσικὸς κόσμος δὲν θὰ ἐχωρίζετο σὲ μορφὲς καὶ θὰ ἀποτελοῦσε ἕνα ἀδιαχώριστο

σύνολο. Έτσι π.χ. τὰ οὐράνια σώματα διαχωρίζονται σὲ πλανῆτες, πλανητικὰ συστήματα, γαλαξίες καὶ συγκροτήματα γαλαξιῶν.

Στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο, ὁ ἠθικὸς νόμος τῆς ἐλευθερίας ἐνεργεῖ στὶς ἀνθρώπινες φύσεις ὅπως ἐνεργεῖ ὁ φυσικὸς νόμος τῆς ἐλευθερίας στὶς καθόλου μορφὲς τῆς Φύσεως. Συγκεκριμένα, ὁ ἠθικὸς νόμος τῆς ἐλευθερίας πρέπει νὰ θέτει ὅρια στὴν ἀλληλεπίδραση μεταξὺ ἀτόμων ἢ μεταξὺ κρατῶν ὥστε τὸ μεγαλύτερης δυναμικότητας ἄτομο ἢ κράτος (δηλ. τὸ βρισκόμενο σὲ ὑψηλότερη πνευματικὴ ἢ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ βαθμίδα) νὰ συντελεῖ μὲ τὴν ἀλληλεπίδραση στὴν βελτίωση τῆς πνευματικῆς ἢ κοινωνικῆς ἢ οἰκονομικῆς στάθμης τῶν ἄλλων χωρὶς ὅμως νὰ τὰ ὑποδουλώνει πνευματικὰ ἢ κοινωνικὰ ἢ οἰκονομικά, ὅπως συνήθως γίνεται σὲ πολλὲς περιπτώσεις. Παράδειγμα τῆς ἐπίδρασης τοῦ ἠθικοῦ νόμου τῆς ἐλευθερίας ἀποτελεῖ ἡ ἐμφάνιση τῆς ἀναγέννησης, ὅταν οἱ ἰδέες τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος ἀνέτρεψαν τὴν πνευματικὴ καὶ οἰκονομικὴ καταδυνάστευση τῶν λαῶν ἀπὸ τὸ ἱερατεῖο καὶ τοὺς φεουδάρχες. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ γνωστὴ τριλογία «Ἐλευθερία Ἰσότης Ἀδελφότης» ἀρχίζει μὲ τὴν λέξη ἐλευθερία.

2.9. Η ΜΟΝΑΔΑ 9 ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ

Διὰ τῆς ἐλευθέρας ἐνεργείας τῶν μορφῶν κανονίζεται καὶ ἡ ἁρμονία τους. Ἡ ἁρμονία εἶναι ἡ μονὰς 9 (ἐννέα).

Ἐπεξηγήσεις

Ἡ μονάδα 9 (ἐννέα) εἶναι ὁ νόμος τῆς ἁρμονίας ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν σύμμετρη καὶ ἰσόρροπη ἀνέλιξη τῶν μορφῶν τῆς Φύσεως καὶ ἔτσι παρεμποδίζεται ἡ ἐξέλιξη ὁρισμένων σὲ βάρος ἄλλων. Ἀπὸ αὐτὸ συνάγεται ὅτι ὁ νόμος τῆς ἁρμονίας θέτει στὶς οὐσίες καὶ μορφὲς τῆς Φύσεως ὅρια στὴν ἐκδήλωση τῆς αὐτοτέλειάς τους, ὥστε ἔτσι νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ σύμμετρη ἐξέλιξη ὅλων.

Στὸ φυσικὸ ἐπίπεδο ὁ νόμος τῆς ἁρμονίας συντελεῖ, ὥστε νὰ ὑπάρχει ἁρμονικὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν μορφῶν τῆς φύσεως καὶ νὰ μὴ δροῦν καὶ κινοῦνται ἀνεξάρτητα μεταξύ τους. Ἔτσι τὰ στοιχειώδη σωματίδια σχηματίζουν ἄτομα (στὰ ὁποῖα π.χ. τὰ ἠλεκτρόνια κινοῦνται σὲ ὁρισμένες τροχιές), τὰ οὐράνια σώματα σχηματίζουν πλανητικὰ συστήματα (ὅπου τὰ οὐράνια σώματα κινοῦνται σὲ ὁρισμένες τροχιές) κ.λπ.

Στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο ὁ νόμος τῆς ἁρμονίας ἐκδηλώνεται ὡς νόμος τῆς δικαιοσύνης, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ Φυσικὴ καὶ ἡ Κοινωνικὴ δικαιοσύνη.

Ἡ φυσικὴ δικαιοσύνη εἶναι ἀποτέλεσμα ἐκείνων τῶν φυσικῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν σ' ὅλη τὴν ὀργανωμένη Φύση. Ἀποτέλεσμα τῶν νόμων αὐτῶν εἶναι νὰ ἔρχονται στὸ Εἶναι ὅλες οἱ μορφὲς καὶ τὰ ὄντα τῆς Φύσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος. Οἱ ἴδιοι νόμοι μὲ τὴν λειτουργία τους, ἀφοῦ φέρουν στὸ Εἶναι τους τὰ ὄντα, τοὺς ἐξασφαλίζουν καὶ ὅλα τὰ μέσα ζωῆς, γιὰ τὴν συντήρηση καὶ ἀνάπτυξη τῶν ὀργανικῶν τους φύσεων καὶ τὴν ψυχική τους πρόοδο.

Ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα κοινωνικῶν νόμων

ποὺ νὰ στηρίζονται στὰ πρότυπα τῶν φυσικῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν σ' ὅλη τὴν ὀργανωμένη φύση. Στὴν περίπτωση αὐτὴ θὰ ἐξασφαλιζόταν ἁρμονικὴ ζωὴ τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἔτσι θὰ ἀπολάμβαναν τὰ ἀπὸ τὴν θεία Φύση παρεχόμενα μέσα ποὺ πράγματι ἔχουν ἀνάγκη. Ὅταν οἱ κοινωνικοὶ νόμοι τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου δὲν καθορίζονται κατὰ τρόπο ποὺ νὰ οριοθετοῦν τὴν ἐλευθερία μὲ τὴν προστασία τῶν ἐννόμων ἀγαθῶν, ἀλλὰ καθορίζονται κατὰ τρόπο ποὺ νὰ περιορίζουν τὴν ἐλευθερία καὶ νὰ προστατεύουν τὰ ἀγαθὰ τῶν ἰσχυρῶν σὲ βάρος μὴ ἰσχυρῶν, τότε οἱ κοινωνικοὶ νόμοι δὲν ἐπιτελοῦν τὸν σκοπό τους, ὅπως συμβαίνει σ' ὅλα τὰ ἀνελεύθερα καθεστῶτα.

2.10. Η ΙΕΡΗ ΔΕΚΑΔΑ

Τὸ σύνολο τῶν συνεργαζομένων αὐτῶν Μονάδων δημιουργεῖ ἕναν σταθμὸ ἐξελίξεως. Αὐτὸς εἶναι ἡ δεκάς. Κατὰ τὸν θεῖο Πυθαγόρα ἡ δεκὰς εἶναι «ἱερά» διότι εἰς αὐτὴν συγκεντροῦνται τὰ δημιουργικὰ αἴτια καὶ οἱ νόμοι τους. Τὸ ὅλο συγκρότημα τῶν κόσμων στηρίζεται ἐπὶ τῶν θεμελιωτικῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τίς βάσεις τῆς λειτουργίας τῶν Κόσμων. Πᾶσα περαιτέρω ἐνέργεια τῶν Κόσμων, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συνεργασίας τῶν νόμων αὐτῶν. Ἡ συνεργασία αὐτὴ ἔχει παράγωγα καὶ τὰ παράγωγα αὐτὰ εἶναι νόμοι, ἀλλὰ νόμοι ὄχι θεμελιωτικοὶ ἀλλὰ λεπτομερειακοὶ καὶ εἰκονίζονται διὰ τῆς ἐννοίας τῶν συνθέτων ἀριθμῶν τῶν μονάδων. Αὐτὴ ἡ ἐπέκταση τῶν συνθέτων ἀριθμῶν δὲν δύναται νὰ ἔχει ὅρια καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο ἐμφανίζει τὴν ἀτελεύτητη παραγωγὴ τῶν νόμων τῶν ἐνεργουσῶν οὐσιῶν τῶν Κόσμων.

Ἐπεξηγήσεις

Ἡ Μονάδα 10 (δεκάς) δὲν ἐκδηλώνει μία ἰδιαίτερη ἰδιότητα τῆς μορφῆς (ὅπως π.χ. συμβαίνει μὲ τὶς προηγούμενες μονάδες 5 ἕως 9) ἀλλὰ «συγκεντρώνει τὰ δημιουργικὰ αἴτια τῶν κόσμων καὶ τοὺς θεμελιωτικοὺς νόμους τους» ποὺ εἶναι οἱ μονάδες 2 ἕως 9. Οἱ Μονάδες αὐτὲς (2 ἕως 9) περιγράφουν τὶς γενικὲς ἀρχὲς τῆς γένεσης, τῆς λειτουργίας καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Σύμπαντος καὶ δικαιολογημένα χαρακτηρίζονται ὡς θεμελιωτικοὶ νόμοι τῶν Κόσμων, ἀφοῦ ἀποτελοῦν τὶς βάσεις, στὶς ὁποῖες στηρίζεται ἡ λειτουργία τῶν Κόσμων. Συνεπῶς τὸ σύνολο αὐτῶν τῶν θεμελιωτικῶν νόμων (ποὺ ἀποτελοῦν τὶς βασικὲς ἀρχὲς λειτουργίας τῶν Κόσμων) ὡς ἕνα ὁλοκληρωμένο σύνολο ἀποτελεῖ ἕναν σταθμὸ στὴν ἐξέλιξη τῶν Κόσμων ποὺ χαρακτηρίζεται ὡς Ἱερὴ ΔΕΚΑΔΑ.

Οἱ πέραν τῆς Ἱερῆς Δεκάδας Μονάδες εἶναι τὰ παράγωγα τῶν νόμων ποὺ ἐκφράζουν οἱ μονάδες 2 ἕως 9. Τὰ παράγωγα αὐτὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας τῶν πρωταρχικῶν νόμων, ἀφοῦ μόνον ἀπὸ τὴν συνεργασία τῶν νόμων αὐτῶν ἐξαρτᾶται κάθε περαιτέρω ἐνέργεια τῶν κόσμων. Οἱ πέραν τῆς Ἱερῆς Δεκάδας νόμοι δὲν εἶναι θεμελιωτικοὶ ἀλλὰ λεπτομεριακοὶ νόμοι ποὺ ἐκφράζουν πιὸ λεπτὲς λειτουργίες τῆς Φύσεως καὶ τοῦ Πνεύματος. Οἱ Νόμοι αὐτοὶ εἰκονίζονται μὲ τὴν ἔννοια «τῶν συνθέτων ἀριθμῶν τῶν μονάδων» ὅπου ὁ κάθε

σύνθετος ἀριθμὸς (ὅπως ἀναφέρεται κατωτέρω) ἐμπεριέχει τὴν ἔννοια τῶν θεμελιωτικῶν νόμων, ἐκ τῶν ὁποίων προέκυψε. Ἀσφαλῶς πέραν τῆς Ἱερῆς Δεκάδας θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι σταθμοὶ στὴν ἐξέλιξη τῶν Κόσμων καὶ ἡ Ἱερὴ Δεκάδα εἶναι ὁ πρῶτος σταθμὸς ἢ ἀναμορφωτικὸς κύκλος.

3. ΤΑ ΤΡΙΓΩΝΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

Οἱ πρωταρχικοὶ νόμοι χωρίζονται σὲ τρία τρίγωνα[8]

Ἐπεξηγήσεις

Οἱ πρωταρχικοὶ νόμοι τῆς Φύσεως συνεργάζονται μεταξύ τους. Ἡ συνεργασία ὅμως αὐτὴ εἶναι στενότερη μεταξὺ νόμων ποὺ ἐπιτελοῦν ἕναν ἰδιαίτερο σκοπό. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ εἶναι ὁ διαχωρισμός τους σὲ τρεῖς «ὁμάδες» στενώτερα συνεργαζομένων νόμων ὅπου ἡ κάθε ὁμάδα περιλαμβάνει τρεῖς νόμους καὶ χαρακτηρίζεται ὡς τρίγωνο συνεργαζομένων νόμων. Ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ δοῦμε ἐπίσης, γιατί χαρακτηρίζεται ὡς τρίγωνο ἡ κάθε ὁμάδα συνεργαζομένων νόμων. Αὐτὸ γίνεται ἴσως γιατὶ τὸ τρίγωνο εἶναι τὸ γεωμετρικὸ σχῆμα ποὺ ἀποκτᾶ ὑπόσταση, ἂν τὰ τρία σημεῖα τοῦ χώρου (ποὺ ἐδῶ ἔχουν τὴν ἔννοια τριῶν πρωταρχικῶν νόμων) συνδεθοῦν μεταξὺ τους (ποὺ ἔχει τὴν ἔννοια τῆς στενώτερης συνεργασίας τους).

3.1. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ.

Τὸ πρῶτο τρίγωνο περιέχει τοὺς νόμους τῆς κινήσεως, ζωῆς καὶ ἐνέργειας. Αὐτὸ τὸ τρίγωνο διὰ τῶν συνεργαζομένων νόμων του ἐκφράζει ἕνα γεγονός, τὴν σύσταση τῆς μορφῆς.

Ἐπεξηγήσεις

Κίνηση, Ζωὴ καὶ Ἐνέργεια *εἶναι τὸ θεμελιωτικὸ τρίγωνο τῶν Κόσμων καὶ τὸ ἀενάως μεταμορφωτικὸ τρίγωνο τῶν Κόσμων. Πράγματι εἶναι:*

ΘΕΜΕΛΙΩΤΙΚΟ τρίγωνο, *γιατί δείχνει τὴν συνάντηση καὶ συνεργασία τῶν δύο ἀϊδίων οὐσιῶν τῆς Φύσεως δηλαδὴ τῆς Μονάδος 2 ἢ ΔΥΑΔΟΣ (ποὺ περιλαμβάνει τοὺς νόμους τῆς Κινήσεως καὶ τῆς Ζωῆς) καὶ τῆς Μονάδος 3 ἢ ἁπλῶς ΜΟΝΑΔΟΣ (ποὺ περιλαμβάνει τὸν νόμο τῆς Ἐνεργείας). Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς συνεργασίας εἶναι ἕνα νέο γεγονός: ἡ σύσταση τῆς Μορφῆς ποὺ ἀποτελεῖ τὸ παραγωγικὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας τῶν δυὸ ἀϊδίων οὐσιῶν. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ παραγωγικὸ ἀποτέλεσμα τὸ τρίγωνο χαρακτηρίζεται θεμελιωτικό, γιατί τὰ μορφικὰ συγκροτήματα συνιστοῦν τοὺς Κόσμους καὶ οἱ Μορφὲς παρέχουν τὴν δυνατότητα στὶς ἀΐδιες οὐσίες τοῦ Σύμπαντος νὰ ἐξελίσσονται ἀπείρως.*

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΤΙΚΟ τρίγωνο, *γιατί οἱ Μορφὲς παρέχουν τὴν δυνατότητα τῆς αὔξησης τῶν δυναμικοτήτων τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν μὲ τὴν ἀτελεύτητη μεταμόρφωση τῶν Μορφῶν ποὺ συνιστοῦν.*

Συγκεκριμένα:

- *οἱ ἀΐδιες οὐσίες συνιστοῦν* ***Μορφές,*** *οἱ ὁποῖες [μορφές] ὅταν ἐξαντλήσουν τὴν δυνατότητά τους γιὰ περαιτέρω ἐξέλιξη δηλ. Αὔξηση τῶν δυναμικοτήτων τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν τους ἀποσυντίθενται.*
- *οἱ ἀΐδιες οὐσίες τῶν ἀποσυντεθεισῶν μορφῶν συνιστοῦν νέες ἐντελέστερες μορφές, οἱ ὁποῖες ἐξελίσσονται περαιτέρω (δηλαδὴ ἔχουμε ἐπιπρόσθετη αὔξηση τῶν δυναμικοτήτων τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν τους) καὶ ὅταν ἐξαντλήσουν τὴν δυνατότητά τους γιὰ περαιτέρω ἐξέλιξη ἀποσυντίθενται ἐκ νέου κ.ο.κ.*

Τὸ παραγωγικό[9] ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας τῶν τριῶν Πρωταρχικῶν Νόμων (Κίνηση, Ζωή, Ἐνέργεια), ὅπως εἴδαμε, εἶναι ἡ σύσταση τῆς ΜΟΡΦΗΣ.

3.1.1. Η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Ἡ μορφὴ ἐμφανίζεται ὑπὸ τῆς Μονάδος 4 (τέσσερα). Ἡ Μονὰς 4 εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ τετραγώνου. Τὸ τετράγωνο εἶναι ἡ πλήρης μορφὴ καὶ δι' αὐτὸ καλεῖται καὶ Τετρακτύς. ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ σημαίνει τὶς συνεργαζόμενες θεῖες οὐσίες «ἐν μορφῇ».

Ἐπεξηγήσεις

Οἱ ἀριθμοί, ὅπως εἴδαμε, εἶναι οἱ εἰκόνες τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὄντων τῆς Φύσεως. Στὴν προκειμένη περίπτωση ἡ Μονάδα 4 (δηλαδὴ ὁ Νόμος τῆς Μορφῆς ποὺ εἶναι τὸ παραγωγικὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας τῶν τριῶν Πρωταρχικῶν Νόμων) εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ τετραγώνου. Τὸ τετράγωνο χαρακτηρίζεται καὶ ὡς πλήρης μορφὴ (ὁλοκληρωμένη μορφή) καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἀποκαλεῖται Τετρακτύς.

ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ σημαίνει τὶς συνεργαζόμενες Θεῖες οὐσίες (ἀτομικὴ καὶ συνεχῆ) διὰ τῶν Νόμων τοῦ πρώτου τριγώνου (κινήσεως, ζωῆς, ἐνέργειας) «ἐν μορφῇ» (δηλαδὴ στὸ παραγωγικὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας τους ποὺ εἶναι ἡ μορφή). Πλήρης (ὁλοκληρωμένη) μορφὴ εἶναι ὁ κύκλος. Συνεπῶς τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου εἶναι ἡ συγκρότηση τῆς ὁλοκληρωμένης μορφῆς (τῆς Μονάδος 4 ποὺ εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ τετραγώνου, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ πλήρη μορφὴ δηλ. κύκλο).

Η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ συμβολίζεται μὲ δέκα τελεῖες ποὺ σχηματίζουν τρίγωνο μὲ τέσσαρες σειρὲς ἀπὸ 1, 2, 3, 4 τελεῖες ὡς ἑξῆς:

καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ τέταρτος τριγωνικὸς ἀριθμός. Γιὰ τοὺς τριγωνικοὺς ἀριθμοὺς ἰσχύει ἡ σχέση:

$$N_3 = n + \frac{n(n-1)}{2} x (3\text{-}2) = \frac{n(n+1)}{2}$$

Ὁ τέταρτος τριγωνικὸς ἀριθμὸς εἶναι:

$$N_3 = \frac{4+(4+1)}{2} = 10$$

Γιὰ τοὺς νγωνικοὺς ἀριθμοὺς ἰσχύει ἡ σχέση:

$$Nm = n + \frac{n(n-1)}{2} \times (\nu - 2)$$

Ἡ ἀπεικόνιση τῆς τετρακτύος μὲ τὸ τρίγωνο τῶν 10 τελειῶν εἶναι στὸ σύνολό του τὸ ἔβλημα τοῦ τετραγραμμάτου. Στὰ Χρυσᾶ Ἔπη τοῦ Πυθαγόρα γιὰ τὴν τετρακτὺν ἀναφέρεται (στῖχοι 47-48) τὸ ἑξῆς: «...ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, παγᾶν ἀέναου φύσεως», δηλ. ναὶ μὰ τὸν παραδόσαντα στὴν ψυχή μας τετρακτύ, πηγὴ τῆς αἰωνίας φύσεως. Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ μετὰ τὴν μονάδα 4 νόμοι ἀναφέρονται στὴν μορφὴ καὶ συγκεκριμένα:

ἡ Μονάδα 5 εἶναι ὁ νόμος τῆς ***ἐπιμειξίας τῶν μορφῶν,***

ἡ Μονάδα 6 εἶναι ὁ νόμος τῆς ***ἐξελίξεως τῶν μορφῶν,***

ἡ Μονάδα 7 εἶναι ὁ νόμος τῆς ***ἀλληλεπιδράσεως τῶν μορφῶν,***

ἡ Μονάδα 8 εἶναι ὁ νόμος τῆς ***ἐλευθερίας τῶν μορφῶν καὶ***

ἡ Μονάδα 9 εἶναι ὁ νόμος τῆς ***ἁρμονίας τῶν μορφῶν.***

Συνεπῶς ἡ Ἱερὴ Δεκάδα περιλαμβάνει τὴν μορφὴ (μονάδα 4) καὶ τοὺς νόμους ποὺ ἀναφέρονται σ' αὐτήν.

3.1.2. Η ΜΟΡΦΗ

Ἡ μορφὴ εἶναι τὸ μέσο τῆς ἐκδηλώσεως δυνάμεων ἢ νόμων ὑπὸ τῶν συνεργαζομένων οὐσιῶν. Ἡ μορφὴ δὲν εἶναι μόνον ἡ παράσταση, ἀλλὰ καὶ τὸ μέρος ὅπου γίνεται στενώτερη ἡ συνάντηση τῶν ἀτόμων τῆς «ἀϊδίου» ΑΤΟΜΙΚΗΣ οὐσίας μετὰ τῆς ΣΥΝΕΧΟΥΣ οὐσίας, τῆς ΜΟΝΑΔΟΣ, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἐκδηλοῦνται οἱ νόμοι τοῦ δευτέρου τριγώνου, τοῦ εἰκονιζόμενου ὑπὸ τῶν μονάδων 4, 5 καὶ 6.

Ἐπεξηγήσεις

Η ΜΟΡΦΗ ἀποτελεῖ ἕνα πολὺ σημαντικὸ γεγονὸς γιὰ τὶς ἀΐδιες οὐσίες τῆς Φύσεως γιατί εἶναι:

- ***τὸ μέρος*** *ποὺ γίνεται στενώτερη ἡ συνάντηση τῶν δυὸ ἀϊδίων οὐσιῶν. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς συνάντησης εἶναι ἡ ἐκδήλωση τῶν νόμων τοῦ δευτέρου τριγώνου καὶ κατόπιν τῶν νόμων τοῦ τρίτου τριγώνου, ὅπως θὰ δοῦμε κατωτέρω, ὥστε ἔτσι νὰ διαγραφεῖ ὁ πρῶτος ἐξελικτικὸς κύκλος πού μᾶς δείχνει ἡ Ἱερὴ Δεκάδα.*
- ***τὸ μέσο*** *ἐκδηλώσεως δυνάμεων ἀπὸ τὶς συλλειτουργοῦσες ἀΐδιες οὐσίες. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ ἀΐδιες οὐσίες δὲν μποροῦν νὰ ἐκδηλώσουν δυνάμεις καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦν νὰ ἐξελιχθοῦν χωρὶς τὴν μορφὴ ποὺ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀποτελεῖ τὸ μέσο ἐκδηλώσεως δυνάμεών τους δηλ. ἐξέλιξής τους.*

Ἀναφέρεται ὅτι ἡ μορφὴ εἶναι τὸ μέρος ποὺ γίνεται «στενότερη» ἡ συνάντηση τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν. Ἡ συνάντηση αὐτὴ εἶναι ἡ ΔΕΥΤΕΡΗ καὶ στενότερη συνάντηση. Ἡ ΠΡΩΤΗ στενότερη συνάντηση γίνεται κατὰ τὴν ἔξοδο τῶν ἀτόμων τῆς ἀτομικῆς οὐσίας ἀπὸ τὸ Χάος, γιατί ἡ ἐμφάνισή τους προκαλεῖ τὴν ἀντικειμενικὴ ἐμφάνιση τῆς ἑτέρας ἀϊδίου οὐσίας (τῆς συνεχοῦς οὐσίας), ἡ ὁποία μὲ τὸ Εἶναι της πληροῖ τὸν ἄπειρο Χῶρο καὶ εἶναι ὁ οὐσιαστικὸς Χῶρος, μέσα στὸν ὁποῖο ἔρχονται νὰ ἐνεργήσουν τὰ

ἄτομα τῆς ἀτομικῆς Οὐσίας καὶ μέσα στὸν ὁποῖο λαμβάνουν τὴν ἔννοια τοῦ Εἶναι τους. Θά ἀκολουθήσει καί ΤΡΙΤΗ συνάντηση, κατά τήν ὁποία οἱ νόμοι τῆς Κινήσεως καί τῆς Ζωῆς τῆς Ἀτομικῆς οὐσίας θά συνεργαστοῦν ἄμεσα μέ τόν νόμο τῆς Ἐνεργείας τῆς Συνεχοῦς οὐσίας στό Ψυχικό ἄτομο. Τό ψυχικό ἄτομο εἶναι ἕνα ἄτομο τῆς ἀτομικῆς οὐσίας, τό ὁποῖο ἐξελισσόμενο ἔφθασε στήν ἀκτινοβόλο κατάσταση καί τότε εἰσέρχεται ἐντός του ἡ συνεχής οὐσία καί ἀπό «ζῶν καί κινούμενο Εἶναι» γίνεται ὕπαρξη (Εἶναι) μέ ἐκδηλωμένους τούς Νόμους τῆς Κίνησης, τῆς Ζωῆς καί τῆς Ἐνέργειας (κινούμενο, ζῶν καί ἐνεργοῦν), ὅπου ἡ συνεργασία τῶν δύο αἰδίων οὐσιῶν γίνεται ἄμεση.

3.1.3. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΕΣΣΑΡΑ

Ὁ νόμος 4 ἔχει δυὸ ἰδιότητες. Εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν νόμων τοῦ πρώτου τριγώνου, ἀλλὰ εἰς τὸ ἄθροισμα αὐτὸ μετέχει καὶ ὁ πρῶτος νόμος τοῦ δευτέρου τριγώνου. Τὴν σημαντικότητα αὐτοῦ τοῦ νόμου πρέπει οἱ μελετῶντες τοὺς νόμους τῆς Φύσεως νὰ σπουδάζουν ἐπιμελῶς, διότι «ἡ φυσικὴ αὐτὴ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ἔχει ἀνάλογες (τετρακτύες) εἰς ὅλα τὰ πεδία τῶν ἐξελισσομένων πνευματικῶν κόσμων». Τὸ πολλαπλάσιο τοῦ νόμου 4 εἰς ἀποτέλεση τοῦ νόμου 40, 400, 4000 καὶ ἐφ' ἑξῆς ἐμφανίζει τὶς μορφὲς ἢ τὰ μέσα ἐνεργείας τῶν πνευματικῶν ἀτομικοτήτων εἰς τὸν ἄπειρο κόσμο, συγχρόνως δὲ καὶ τὶς ὑφιστάμενες σχέσεις τῆς ἑνότητας ὅλων τῶν λειτουργούντων κόσμων.

Ἐπεξηγήσεις

Ἡ Μονάδα 4, (ἡ μορφή) σύμφωνα μὲ τὸ κείμενο, ἔχει δύο ἰδιότητες: 1) εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν νόμων τοῦ πρώτου τριγώνου δηλαδὴ εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν Μονάδων 2 καὶ 3 (ποὺ σημαίνει: Μονὰς 2 + Μονὰς 3 = Μονὰς 4, μὲ τὴν ποιοτική τους ἔννοια, γιατί μὲ τὴν ποσοτική τους ἔννοια, ὡς γνωστόν, ἔχουμε: 2+3=5) καὶ 2) στὸ ἄθροισμα αὐτὸ μετέχει καὶ ὁ πρῶτος νόμος τοῦ δευτέρου τριγώνου (ποὺ σημαίνει ὅτι τὸ παραγωγικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου τριγώνου, δηλαδὴ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας τῶν Μονάδων 2 καὶ 3, εἶναι ἡ μονάδα 4, ἡ ὁποία μετὰ τῶν μονάδων 5 καὶ 6 ἀποτελοῦν τὸ δεύτερο τρίγωνο.

3

. .

. (4) .

1 . . 2

Ἡ Μονάδα 4 εἶναι ἡ φυσικὴ τετρακτὺς καὶ ἐμφανίζει τὶς μορφὲς ἢ τὰ μέσα τῆς ἐνεργείας τῶν ἀτομικοτήτων στὸ φυσικὸ ἐπίπεδο ἐνῷ τὰ ἐπὶ 10 πολλαπλάσια τῆς Μονάδας 4, (τὸ 40, τὸ 400, τὸ 4000 κλπ) εἶναι ἀνάλογες τετρακτύες, οἱ ὁποῖες μᾶς ἐμφανίζουν τίς μορφές ἤ τά μέσα τῆς ἐνεργείας τῶν πνευματικῶν ἀτομικοτήτων στόν ἄπειρο κόσμο. Ἐξ αὐτοῦ συνάγεται ὅτι: α) τά πολλαπλάσια τῆς Μονάδος 4 ἐμφανίζουν μέσα ἐνεργείας μέ μεγαλύτερες δυναμικότητες (π.χ. ἡ Μονάδα 4000 ἐμφανίζει μέσο ἐνεργείας μέ μεγαλύτερη δυναμικότητα ἀπό τήν Μονάδα 400 κ.ο.κ.) που ἀνήκουν σέ πνευματικές ἀτομικότητες τοῦ ἀπείρου

Κόσμου καί ὅτι, β) στούς Κόσμους ὑπάρχει ἀναλογικότητα. Σχετικά ὁ Σμαράγδινος Πίνακας τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου ἀναφέρει τά ἑξῆς:

Τὸ πρὸς τὰ κάτω ἀναλογεῖ στὸ πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἀναλογεῖ στὸ πρὸς τὰ κάτω πρὸς ἐπιτέλεση τῶν θαυμασίων του Ἑνὸς μόνο Πράγματος.

Συνεπῶς σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἀναλογικότητας εἶναι ἡ ἐπιτέλεση τῶν θαυμασίων ἔργων τοῦ Ἑνὸς μόνο Πράγματος (δηλ. τῆς Μονάδος ἢ Πατρὸς τῶν κόσμων).

3.2. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ.

Τὸ δεύτερο τρίγωνο ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς νόμους τῶν μορφῶν, τῆς μεταξὺ τους ἐπιμιξίας καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν δυνάμεών τους. Στὸ δεύτερο αὐτὸ τρίγωνο ἐμφανίζεται τὸ μέσον λειτουργίας τῶν μορφῶν τὸ ἀναφερόμενο στὴν ἀναπαραγωγή τους καὶ στὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν ἐνεργειῶν τους. Ἐπίσης τὸ τρίγωνο αὐτὸ ἀποκαλύπτει διὰ τῶν συνεργαζομένων νόμων του τὴν βάση ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζονται καὶ ἐξελίσσονται οἱ μορφὲς σέ ὅλους τους Κόσμους καὶ τοὺς φυσικοὺς καὶ τοὺς πνευματικοὺς μὲ αὔξουσα, ὡς προελέχθη, δυναμικότητα διὰ τῶν πολλαπλασίων τοῦ 4.

Ἐπεξηγήσεις

Τό δεύτερο τρίγωνο τῶν πρωταρχικῶν νόμων ἀποτελεῖται ἀπό τίς μονάδες 4 (Νόμος τῆς Μορφῆς), 5 (Νόμος τῆς ἐπιμιξίας τῶν Μορφῶν) καί 6 (Νόμος τῆς Ἐξελίξεως τῶν Μορφῶν). Αὐτό σημαίνει ὅτι τό παραγωγικό ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου τριγώνου εἶναι ἡ μία κορυφή τοῦ δευτέρου τριγώνου, ἐνῷ οἱ ἄλλες δύο κορυφές εἶναι νόμοι, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν τήν ἐξέλιξη τῆς Μορφῆς.

Οἱ Μορφὲς δὲν ἀποτελοῦν ἀδρανεῖς ὑπάρξεις ἀλλὰ ὑπάρξεις δυναμικὲς, ἀφοῦ στὸ δεύτερο αὐτὸ τρίγωνο:

α) ἐμφανίζεται τὸ μέσο λειτουργίας τῶν μορφῶν ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀναπαραγωγὴ καὶ στὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν ἐνεργειῶν τους. Ἔτσι:

- *μὲ τὴν ἀναπαραγωγὴ τους οἱ μορφὲς ἀποτελοῦν τὸ μέσον σχηματισμοῦ νέων ὁμοίων μορφῶν, ἀφοῦ οἱ μορφὲς δὲν ἔχουν τὸ προνόμιο τῆς αἰωνίας νεότητας καὶ φθείρονται, γιὰ νὰ ἀποσυντεθοῦν καὶ κατόπιν νὰ ἀναπαραχθοῦν νέες μορφὲς μὲ μεγαλύτερες δυναμικότητες,*
- *μὲ τὴν ἐξέλιξη, οἱ ἀΐδιες οὐσίες ποὺ συνιστοῦν μορφές, αὐξάνουν τὶς δυναμικότητές τους. Συνεπῶς, ὅταν οἱ μορφὲς αὐτὲς ἀποσυντεθοῦν οἱ ἀΐδιες οὐσίες ἐπανέρχονται στὴν Φύση μὲ μεγαλύτερη δυναμικότητα. Κατόπιν, οἱ ἀΐδιες οὐσίες συνιστοῦν νέες μορφὲς μὲ μεγαλύτερες δυναμικότητες πρᾶγμα ποὺ συμβάλει στὴν ἀτελεύτητη ἐξέλιξη τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν.*

β) ἀποκαλύπτεται ἡ βάση, στὴν ὁποία στηρίζονται καὶ ἐξελίσσονται οἱ μορφὲς σ' ὅλους τους κόσμους καὶ τοὺς φυσικοὺς καὶ τοὺς πνευματικοὺς (μὲ αὐξημένη ὅμως δυναμικότητα στοὺς πνευματικοὺς κόσμους, ἀφοῦ τὰ μέσα ἐνεργείας τους εἶναι Μονάδες πολλαπλάσιες του 4 ἐπὶ 10 δηλ. 40, 400, 4000 κ.λπ.

3.3. ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ.

Τὸ τρίτο τρίγωνο τὸ ἐμφανίζουν οἱ ἀριθμοὶ 7, 8 καὶ 9. Καὶ αὐτοὶ εἶναι νόμοι τῶν ἐνεργητικῶν ἢ μορφικῶν μέσων τῆς Φύσεως καὶ τοῦ πνεύματος. Ὁ νόμος τῆς ΑΛΛΗΛΕΠΙΔΡΑΣΕΩΣ, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 7 εἰκονιζόμενος ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐμφάνιση τοῦ νόμου τῆς ἐλευθερίας, διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ σαφὴς ἔννοια τῆς ἐλευθερίας τῶν μορφῶν. Ἴσως μέσα σέ αὐτὸν τὸν νόμο νὰ ὑπάρχει καὶ ἡ ἔννοια, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξορμῶνται σέ περιφερειακὴ κίνηση οἱ μεγάλες μορφὲς τῆς Φύσεως, τὰ Οὐράνια σώματα. Ὁ νόμος τῆς ἐλευθέρας ἐνεργείας τῶν μορφῶν καὶ οἱ κινήσεις τους διὰ τῆς ἐλευθέρας αὐτῆς ἐνεργείας, ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐκπόρευση τοῦ νόμου τῆς ΑΡΜΟΝΙΑΣ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 9 εἰκονιζόμενου.

Ἐπεξηγήσεις

Τό τρίτο τρίγωνο τῶν πρωταρχικῶν νόμων ἀποτελεῖται ἀπό τίς μονάδες 7 (Νόμος τῆς Ἀλληλεπιδράσεως), 8 (Νόμος τῆς Ἐλευθερίας) καί 9 (Νόμος τῆς Ἁρμονίας). Τό τρίγωνο αὐτό περιλαμβάνει τούς Νόμους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέ τήν ἐκδήλωση προστατεύουν τίς μορφές ἀπό τήν ἐπίδραση τῶν ἄλλων μορφῶν. Ἔτσι ἡ ἐκδήλωση τοῦ νόμου τῆς Ἀλληλεπιδράσεως ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἐκδήλωση τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας, ὁ ὁποῖος ὁριοθετεῖ τήν δράση τοῦ νόμου τῆς Ἀλληλεπιδράσεως, ὥστε ἡ μεγαλύτερης δυναμικότητας μορφή νά μή ἀφομοιώσει μέ τήν ἐπίδρασή της τήν μορφή πού ἔχει μικρότερη δυναμικότητα.

Ἡ ἐκδήλωση τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἐκδήλωση τοῦ νόμου τῆς Ἁρμονίας, ὁ ὁποῖος ὁριοθετεῖ τήν δράση τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας, ὥστε ἡ μεγαλύτερης δυναμικότητας μορφή, μέ τήν ἐκδήλωση τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας της, νά μή περιορίζει τήν ἐκδήλωση τοῦ νόμου τῆς ἐλευθερίας τῶν ἄλλων μικρότερης δυναμικότητας μορφῶν.

Γιὰ τὴν σχέση τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας μὲ τὴν περιστροφικὴ κίνηση τῶν οὐρανίων σωμάτων διευκρινίζεται ὅτι ἡ ἐκδήλωση τοῦ νόμου τῆς ἀλληλεπιδράσεως μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων γίνεται διὰ τῶν πεδίων βαρύτητας, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀμοιβαία ἕλξη μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀμοιβαίας ἕλξης μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων (ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν φυσική) εἶναι εἴτε νὰ ἑνωθοῦν αὐτὰ (ὅπου στὴν οὐσία τὸ μεγαλύτερο συσσωματώνει τὸ μικρότερο) εἴτε νὰ δημιουργηθεῖ μεταξὺ τους περιστροφικὴ κίνηση, ὅπου (ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἀστρονομία) τὰ μικρότερα οὐράνια σώματα περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα. Ἔτσι τὰ μικρότερα οὐράνια σώματα διατηροῦν τὴν αὐτοτελειά τους (ἀφοῦ δὲν συσσωματώνονται στὰ μεγαλύτερα) σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τῆς Ἐλευθερίας.

3.4. Η ΙΕΡΗ ΔΕΚΑΔΑ

Δία τῶν νόμων τῶν τριῶν τριγώνων τῶν εἰκονιζόμενων ὑπὸ τῶν 9 ἀριθμητικῶν μονάδων ἀπετελέσθησαν οἱ ἁρμονίες τῶν Κόσμων πάσης Φύσεως. Τὸ σύνολο τῶν νόμων αὐτῶν συγκεντρού-

μενο ἀποτελεῖ τὴν ΙΕΡΑ ΔΕΚΑΔΑ, δηλαδὴ τὸν πρῶτο σταθμὸ ἢ κύκλο τῶν λειτουργούντων Κόσμων. Στὴν ΙΕΡΑ αὐτὴν ΔΕΚΑΔΑ συνεργάζονται ὅλοι οἱ νόμοι, οἱ εἰκονιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐννέα ἀριθμῶν ἢ καλύτερα οἱ ἐκφραζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐννέα ἀριθμῶν. Οἱ νόμοι αὐτοὶ εἶναι τὰ πρῶτα θεμέλια της Φύσεως.

Ἐπεξηγήσεις

Τὴν Ἱερὴ Δεκάδα ἀποτελοῦν ὅλοι οἱ συνεργαζόμενοι θεμελιωτικοὶ νόμοι τῆς Φύσεως (δηλ. οἱ μονάδες 2 ἕως 9) ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀποτελέσθηκαν «οἱ ἁρμονίες ὅλων τῶν κόσμων». Μὲ τὴν ἐπίτευξη ὅμως ἁρμονίας στοὺς κόσμους ἐξασφαλίζεται ἡ σύμμετρη καὶ ἰσόρροπη ἐξέλιξη τῶν κόσμων. Ἡ συντέλεση τῆς ἁρμονίας εἶναι καθολικὸς νόμος τῶν ἀτομικοτήτων ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἐπίτευξη ἀπὸ κάθε ἀτομικότητα ἰδίας μορφῆς. Ἐὰν δὲν ἐπιτυγχάνονταν οἱ ἁρμονίες τῶν κόσμων, τὸ ἄπειρο δὲν θὰ ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ του μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐξαφάνιση τῶν μορφῶν καὶ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ ἀπείρου στὸ Χάος. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβεῖ, διότι οἱ δυναμικότητες τῶν οὐσιῶν τοῦ ἀπείρου συνεχῶς αὐξάνουν καὶ συνεπῶς ἡ ἐπίτευξη τῆς ἁρμονίας εἶναι ἄμεσο συνεπακόλουθο αὐτῆς τῆς αὔξησης τῶν δυναμικοτήτων.

Τὸ Ἄπειρο στὸ σύνολό του διευθετεῖται ὑπὸ ἐπιστάτου νόμου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ προηγουμένως συντελέσει τὴν ἁρμονία τῶν κόσμων καὶ μεταβάλει τὴν ἀποτελοῦσα αὐτοὺς θεία οὐσία σὲ εἰδικὲς μορφές, τὶς ἐξαναγκάζει νὰ ἀκολουθήσουν κυκλικὴ τροχιὰ (δηλ. νὰ διαγράφουν ἀναμορφωτικοὺς κύκλους). Συνεπῶς, οἱ οὐσίες τοῦ Ἀπείρου ἀκολουθοῦν ἀναμορφωτικοὺς κύκλους, τῶν ὁποίων τὸ τέλος ποτὲ δὲν ἐπανέρχεται στὴν ἀφετηρία του, γιατί ἡ κατάληξη στὸ ἴδιο σημεῖο θὰ ἐσήμαινε διάσπαση τῆς ἁρμονίας τοῦ Ἀπείρου καὶ καταστροφὴ τοῦ Ἀπείρου (πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ ἀναμορφωτικοὶ κύκλοι ἀκολουθοῦν σπειροειδῆ τροχιὰ ὅμοια μὲ τεντωμένο ἐλατήριο).

Ἡ Ἱερὴ Δεκάδα εἶναι ὁ πρῶτος σταθμὸς στὴν ἐξέλιξη τῶν κόσμων ἢ ὁ πρῶτος ἀναμορφωτικὸς κύκλος τῶν λειτουργούντων κόσμων. Τὸν πρῶτο αὐτὸν ἀναμορφωτικὸ κύκλο ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλοι ἀναμορφωτικοὶ κύκλοι, ὅπου τὸ τέλος τοῦ προηγούμενου συμπίπτει μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἑπόμενου καὶ τοὺς ὁποίους ἀκολουθοῦν οἱ οὐσίες τῶν κόσμων ἐξαναγκαζόμενες ὑπό τοῦ ἐπιστάτου νόμου ποὺ εἶναι κι αὐτὸς μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τους. Οἱ ἀναμορφωτικοὶ κύκλοι εἶναι ἄπειροι κατὰ τὸ πλῆθος, ἀφοῦ ἄπειρη καὶ ἀτελεύτητη εἶναι ἡ ἐξέλιξη τῶν κόσμων. Ὁ κάθε ἑπόμενος ἀπὸ τοὺς ἀναμορφωτικοὺς κύκλους εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν προηγούμενο ἀλλὰ μεγαλύτερης ἐνεργείας, γιατί συντελεῖται ἀπὸ νόμους παράγωγους τῶν θεμελιωτικῶν νόμων, τῶν ὁποίων οἱ δυναμικότητες εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ τὶς δυναμικότητες τῶν νόμων τοῦ προηγούμενου ἀναμορφωτικοῦ κύκλου.

4.
Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

4.1. ΠΑΡΑΓΩΓΑ ΤΩΝ ΘΕΜΕΛΙΩΤΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

Οἱ ἐφ' ἑξῆς τῆς «Ἱερᾶς δεκάδος» σύνθετοι ἀριθμοὶ ἐκφράζουν τὰ παράγωγα τῶν νόμων αὐτῶν. Τὰ παράγωγα εἶναι καὶ αὐτοὶ νόμοι καὶ μάλιστα οἱ νόμοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζουν τὶς πλέον λεπτὲς λειτουργίες τῆς Φύσεως καὶ τοῦ πνεύματος, ἀρκεῖ μόνον νὰ κατανοηθεῖ ὅτι τὰ παράγωγα αὐτὰ δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ αὔξηση τῆς ἐνεργητικότητας τῶν ἐννέα θεμελιωτικῶν νόμων τῶν τριῶν τριγώνων. Παράδειγμα ὁ ὑπὸ τῆς μονάδος 5 εἰκονιζόμενος νόμος αὐξάνεται διὰ τῶν παραγώγων αὐτοῦ στοὺς ἀριθμοὺς 50, 500, 5000, καὶ ἐφ' ἑξῆς ἀπείρως. Κατὰ συνέπειαν, σέ ἕκαστο πεδίο τῆς Φύσεως ἢ τοῦ πνεύματος, θὰ εὕρωμεν τὸν νόμον αὐτὸν ἐνεργοῦντα μὲ τὰ παράγωγά του. Διά τῆς ἐννοίας αὐτῆς τῶν ἀριθμῶν καταδηλοῦται ὅτι οἱ πρῶτοι θεμελιωτικοὶ νόμοι ἐξακολουθοῦν ὄχι μόνον νὰ ἔχουν τὶς ἰδιότητές τους, ἀλλὰ καὶ ὅτι αὐξάνουν τὸν βαθμὸ τῆς ἐνεργείας τους. Στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ θέλοντες νὰ ἐμβαθύνουν στὴν μελέτη τῶν νόμων τῆς Φύσεως πρέπει νὰ προσέξουν πολύ, διότι θὰ κατορθώσουν νὰ συλλάβουν, βαθέως σκεπτόμενοι, τὴν ἀληθῆ ἔννοια τῆς λειτουργίας καὶ τῶν Φυσικῶν κόσμων καὶ τῶν Πνευματικῶν.

Ἐπεξηγήσεις

Παράγωγα τῶν θεμελιωτικῶν νόμων εἶναι θεμελιωτικοὶ νόμοι μὲ αὐξημένη δυναμικότητα ποὺ ἐμφανίζουν πιὸ λεπτὲς λειτουργίες τῆς Φύσεως καὶ τοῦ Πνεύματος. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρει τὸ Νόμο τῆς ἐπιμειξίας ποὺ εἶναι ἡ μονάδα 5. Τὰ παράγωγα τῆς Μονάδας 5 εἶναι οἱ Μονάδες 50, 500, 5000, κ.ο.κ. Οἱ Μονάδες αὐτὲς προκύπτουν ἀπὸ τὴν μονάδα 5 διὰ πολλλαπλασιασμοῦ της ἐπὶ 10, 100, 1000 κ.ὁ.κ. Οἱ Μονάδες αὐτὲς εἶναι νόμοι, παράγωγοι τοῦ θεμελιωτικοῦ νόμου τῆς ἐπιμειξίας, ἐκφράζουν πιὸ λεπτὲς λειτουργίες τῆς Φύσεως καὶ τοῦ Πνεύματος καὶ ποὺ ὁ ἑπόμενος ἔχει μεγαλύτερη δυναμικότητα ἀπὸ τὸν προηγούμενο καὶ ἀνήκει σὲ ἀνώτερο ἀναμορφωτικὸ κύκλο. Ἡ ἔννοια τῆς παραγωγῆς μᾶς δείχνει πῶς ἐμφανίζονται οἱ θεμελιωτικοὶ νόμοι στοὺς διαφόρους ἀναμορφωτικοὺς κύκλους πέραν τῆς Ἱερῆς Δεκάδας. Ἑπομένως σὲ κάθε πεδίο τῆς Φύσεως καὶ τοῦ Πνεύματος θὰ βροῦμε τοὺς θεμελιωτικοὺς νόμους ἐνεργοῦντες μὲ τὰ παράγωγά τους, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔχουν αὐξημένο τὸν βαθμὸ ἐνέργειάς τους.

Τὰ προαναφερθέντα μας δίδουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐμβαθύνουμε στὴν μελέτη τῶν νόμων τῆς Φύσεως καὶ τοῦ Πνεύματος καὶ νὰ συλλάβουμε τὴν ἀληθῆ ἔννοια τῆς λειτουργίας τῶν Φυσικῶν καὶ Πνευματικῶν κόσμων βαθέως σκεπτόμενοι.

Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ βαθέως σκεπτόμενοι; Σημαίνει ἀσφαλῶς τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλει αὐτὸς ποὺ λατρεύει τὴν γνώση καὶ τὴν ἔχει καταστήσει ἱερή του λατρεία. Σημαίνει νὰ ἀφήσουμε τὴν διανόησή μας ἐλεύθερη καὶ ἀπόλυτη, σὲ βαθμὸ ὥστε νὰ διεισδύσει στὶς ἐσωτερικὲς λειτουργίες τοῦ πνεύματός μας, ὥστε νὰ ἔρχονται στήν διάνοιά μας ὅλα τὰ γεγονότα καὶ οἱ λειτουργοῦντες νόμοι τοῦ πνεύματός μας. Γι' αὐτὸν τὸν βαθέως σκεπτόμενο τὰ μυστήρια της Φύσεως παύουν νὰ εἶναι μυστήρια. Ἔτσι ὁ φιλόσοφος γίνεται σοφός, γίνεται ὁδηγὸς τοῦ ἀνθρώπου, γίνεται αἰώνια ἐμπνευσμένη γαλήνη, γίνεται δεσπόζουσα θέληση.

4.2. ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ

Ἡ συνεργασία τῶν νόμων αὐτῶν καθίσταται ἀμετάβλητη διότι, ἐάν ἐδιασπῶντο οἱ λειτουργίες τῶν τριῶν τριγώνων, ἐὰν ἔστω καὶ ἕνας μόνον νόμος ἀδρανοῦσε, ὁλόκληρο τὸ σύμπαν θά ἐξαφανίζετο.

Ἡ αὔξηση τῶν δυνάμεων αὐτῶν τῶν νόμων, τὴν ὁποία δυνάμεθα νὰ κατανοοῦμε διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ἀριθμῶν, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι αὐτοὶ οἱ νόμοι θὰ συνεργάζονται πάντοτε πρὸς προαγωγὴ καὶ κατὰ συνέπεια ἀπόκτηση μεγαλυτέρων δυνάμεών τους.

Ἐπεξηγήσεις

Συνεργασία τῶν νόμων σημαίνει ὅτι:

α) ὁ κάθε νόμος συμπληρώνει τὸν προηγούμενό του καὶ συμπληρώνεται ἀπὸ τὸν ἑπόμενό του π. χ. ὁ νόμος τῆς ἐλευθερίας ὁριοθετεῖ τὸν νόμο τῆς ἀλληλεπιδράσεως καὶ ὁριοθετεῖται ἀπὸ τὸν νόμο τῆς ἁρμονίας.

β) ὁ κάθε νόμος ἀποκτᾶ νόημα μόνον μὲ τὴν ὕπαρξη τοῦ ἀμέσως προηγουμένου του π.χ. ὁ νόμος τῆς ἐπιμειξίας τῶν μορφῶν ἀποκτᾶ νόημα μόνον ὅταν ἐκδηλωθεῖ ὁ νόμος τῆς μορφῆς ποὺ προηγεῖται ὅπως εἴδαμε.

Ἡ συνεργασία τῶν νόμων εἶναι στενότερη, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, μεταξὺ τῶν νόμων τοῦ ἰδίου τριγώνου καὶ διατηρεῖται ἀμετάβλητη στὸν ἄπειρο χρόνο. Ἀκριβῶς σ' αὐτὴν τὴν στενότερη συνεργασία τῶν τριῶν νόμων ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κάθε τρίγωνο βασίζονται οἱ λειτουργίες τῶν τριῶν τριγώνων τῶν θεμελιωτικῶν νόμων. Διάσπαση στὴν λειτουργία τοῦ κάθε τριγώνου ἔχουμε:

- *ἂν διακοπεῖ αὐτὴ ἡ συνεργασία τῶν νόμων ποὺ ἀποτελοῦν τὸ τρίγωνο, γιατί τότε τὸ κάθε τρίγωνο δὲν ἐκπληρώνει τὸν προορισμό του ἤ*
- *ἂν ἀδρανήσει ἕνας ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ τριγώνου, γιατί τότε διακόπτεται ἡ συνεργασία τοῦ νόμου ποὺ ἀδράνησε μὲ τοὺς ἄλλους, ὁπότε πάλι τὸ τρίγωνο δὲν ἐκπληρώνει τὸν προορισμό του.*

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ λειτουργία τοῦ σύμπαντος βασίζεται στὴν λειτουργία τῶν τριῶν τριγώνων τῶν πρωταρχικῶν νόμων, διακοπὴ τῆς λειτουργίας ἑνὸς ἐξ αὐτῶν διακόπτει τὴν πρόοδο καὶ ἀνέλιξη τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπαναφορά τους στὸ Χάος δηλ. τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Εἶναι ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἐκδηλωμένη Φύση. Αὐτὸ ὅμως ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ συμβεῖ, γιατί οἱ ἀΐδιες οὐσίες δὲν μποροῦν νὰ ἀποβάλουν τὶς δυναμικότητες ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει καὶ γιατί σκοπὸς τοῦ ἀπείρου εἶναι ἡ ἀτελεύτητη συνεργασία τῶν νόμων τῶν οὐσιῶν του μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀτελεύτητη ἐξέλιξή τους.

Ἡ φύση εἶναι ἄπειρη καὶ ἀτελεύτητη στὶς ἐνέργειές της. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὴν καθιστᾶ ἄπειρη καὶ ἀτελεύτητη στὶς ἐνέργειές της εἶναι ὁ θεμελιώδης νόμος τῆς ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ. Μὲ τὴν δράση αὐτοῦ τοῦ νόμου κάθε ἐνέργειά της γίνεται τὸ αἴτιο ἐκδήλωσης καὶ λειτουργίας ἄλλων ἐκδηλώσεων καὶ λειτουργιῶν, μεγαλύτερης δυναμικότητας. Στὴν δράση αὐτοῦ τοῦ νόμου ὀφείλονται τὰ παράγωγα τῶν θεμελιωτικῶν νόμων. Ἐπίσης στὴν δράση αὐτοῦ τοῦ νόμου ὀφείλεται τὸ ἀτελεύτητο τῆς ὕπαρξης καὶ λειτουργίας τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν τῆς Φύσεως καὶ συνεπῶς τοῦ ἀπείρου.

Ἡ ἀπεριόριστη αὔξηση τῶν ἀριθμῶν μᾶς ἐπιβοηθεῖ νὰ κατανοοῦμε τὴν ἀπεριόριστη αὔξηση τῶν δυνάμεων τῶν νόμων. Ἡ ἀπεριόριστη αὔξηση τῶν δυνάμεων τῶν νόμων γίνεται μὲ τὴν ἀπεριόριστη ἐμφάνιση παραγώγων τῶν νόμων αὐτῶν διαρκῶς καὶ μεγαλύτερης δυναμικότητος ποὺ ἀνήκουν σὲ εὐρύτερους αναμορφωτικοὺς κύκλους. Συνεπῶς οἱ νόμοι θὰ συνεργάζονται ἀτελεύτητα γιὰ τὴν προαγωγή τους, ἀφοῦ ἡ συνεργασία εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ὕπαρξη τοῦ ἀπείρου.

4.3. ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΤΩΝ ΤΡΙΓΩΝΩΝ

Ἕνα ἄλλο σημεῖο, τὸ ὁποῖο πρέπει μὲ προσοχὴ νὰ μελετηθεῖ, γιὰ νὰ γίνει κατανοητό, εἶναι ὅτι οἱ νόμοι ἑκάστου τριγώνου ἔχουν μεταξὺ τους στενότερη σχέση, οἱ δὲ σχέσεις τους πρὸς τοὺς νόμους τῶν ἄλλων τριγώνων εἶναι ἔμμεσες. Διά τῆς σπουδῆς τοῦ σημείου αὐτοῦ, δύναται νὰ καθορισθεῖ ὁ τρόπος ἐνεργείας τοῦ μεμυημένου στίς ἀλήθειες τῆς Φύσεως, προκειμένου νὰ φέρει τίς δυνάμεις του σέ ἐντονότερη λειτουργία. Ἐὰν π.χ. θέλει νὰ αὐξήσει τὴν δύναμη τῆς ἐλευθερίας του, πρέπει νὰ λαμβάνει ὡς βάση τὸν νόμο τῆς ἀλληλεπιδράσεως, ὅταν ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργοῦν ἀνώτερες μορφές.

Ἐπεξηγήσεις

Στενότερη σχέση σημαίνει στενότερη συνεργασία γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ καὶ προορισμοῦ τους. Ἡ στενότερη σχέση ἀνάμεσα στοὺς νόμους τοῦ κάθε τριγώνου φαίνεται ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκδήλωσής του. Συγκεκριμένα:

*1) **Οἱ νόμοι τοῦ πρώτου τριγώνου** (κίνησης, ζωῆς, ἐνέργειας) μὲ τὴν συνεργασία τους ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα ἕνα νέο γεγονός, **τὴ ΣΥΣΤΑΣΗ τῶν μορφῶν** ποὺ ἀποτελεῖ τὸ παραγωγικὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας τῶν δυὸ ἀϊδίων οὐσιῶν (ἰδέ παραγρ. 3.1. ἀνωτέρω).*

*2) **Οἱ νόμοι τοῦ δευτέρου τριγώνου** (μορφῆς, ἐπιμειξίας, ἐξέλιξης) μὲ τὴν συνεργασία τους συντελοῦν **στήν ΕΞΕΛΙΞΗ τῶν μορφῶν** (ἰδέ παραγρ. 3.2. ἀνωτέρω).*

*3) **οἱ νόμοι τοῦ τρίτου τριγώνου** (ἀλληλεπίδρασης, ἐλευθερίας, ἁρμονίας) μὲ τὴν διαδοχική τους ἐκδήλωση συντελοῦν **στήν ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ τῶν μορφῶν** ἀπό τήν ἐπίδραση τῶν ἄλλων μορφῶν (ἰδέ παράγρ. 3.3. ἀνωτέρω).*

Ἡ στενὴ σχέση ἀνάμεσα στοὺς νόμους τῶν τριῶν τριγώνων δίνει τὴν δυνατότητα στοὺς μεμυημένους στὶς ἀλήθειες τῆς φύσεως νὰ φέρουν τὶς δυνάμεις τους σὲ ἐντονότερη λειτουργία, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὸν σκοπὸ τῶν ἀπὸ αἰώνων λειτουργησάντων μυστηρίων. Ἕνα σημαντικὸ στοιχεῖο ποὺ ἀναφέρεται σ' αὐτὸ τὸ κείμενο εἶναι ὅτι μὲ βάση τὸν προγενέστερο νόμο μποροῦμε νὰ ἐπιτύχουμε αὔξηση δυναμικότητος τοῦ μεταγενέστερου νόμου.

4.4. Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΟΛΟΓΙΑΣ

Πιστεύουμε ὅτι μὲ τὰ ὀλίγα, τὰ ὁποῖα ἐξεθέσαμε περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἀριθμῶν ἕνας ἀγνὰ σκεπτόμενος καὶ ἐνεργῶν, θὰ κατορθώσει νὰ προαχθεῖ στίς σφαῖρες τῆς καθαρᾶς γνώσεως καὶ οἱ ἀριθμοὶ θὰ

τὸν βοηθήσουν στὴν ἐξακρίβωση καὶ τῆς ἱκα-νότητος ἀλλὰ καὶ τῆς ποιότητος τῶν πνευμάτων τῶν εὑρισκομένων στὰ διάφορα ἐπίπεδα τῶν πνευματικῶν κόσμων.

Ἐπεξηγήσεις

Καθαρὴ γνώση εἶναι ἡ γνώση τῆς ἀλήθειας. Ἡ γνώση αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμη μέσα στὸ Σύμπαν καὶ ταυτόχρονα εἶναι ἄπειρη καὶ ἀτελεύτητη.

Ἀλήθεια εἶναι ἡ γνώση ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν λειτουργούντων νόμων τῆς ἐσωτερικῆς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψης τῆς θείας Φύσεως.

Ἁγνὰ σκεπτόμενος εἶναι ὁ μύστης, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα δὲν εὑρίσκεται σὲ χαμηλὲς λειτουργίες καὶ ἡ διάνοιά του δὲν εὑρίσκεται καθηλωμένη στὰ πάθη καὶ τὶς ψευδεῖς δοξασίες. Πάθη εἶναι οἱ ἀπὸ πλάνη σχηματισμένες ἰδέες στὴν διάνοια καὶ Ψευδεῖς δοξασίες εἶναι ἡ πίστη ποὺ σχηματίζεται στὴν διάνοια ἀπὸ τὶς ἀπὸ πλάνη σχηματισμένες ἰδέες.

Οἱ μεμυημένοι στὶς ἀλήθειες τῆς Φύσεως ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι οὐδεὶς θὰ κατορθώσει νὰ ὑπερβεῖ τὰ ὅρια ποὺ χωρίζουν τὴν ἁγνὴ πνευματικὴ Φύση ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη, χωρὶς νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὰ πάθη (δηλ. χωρὶς ἀποκαθαρμό), γιατί τὰ πάθη συσκοτίζουν τὴν ἀνθρώπινη διάνοια καὶ τῆς ἐκμηδενίζουν τὴν δύναμη τῆς διορατικότητάς της.

Γιὰ νὰ κατορθώσει κανεὶς νὰ προαχθεῖ στὶς σφαῖρες τῆς καθαρῆς γνώσης δὲν ἀρκεῖ μόνο νὰ εἶναι ἁγνὰ σκεπτόμενος ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι «ἁγνὰ σκεπτόμενος καὶ ἐνεργῶν». Ἐνεργῶν εἶναι ὁ βαθέως σκεπτόμενος καὶ ἐπιτυγχάνων τὴν ἐπικουρία τοῦ πνευματικοῦ κόσμου μὲ τὶς τέχνες τῶν μυστηρίων. Τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια τὴν εὑρίσκει ὁ μύστης μέσα στὶς λειτουργίες τῆς θείας Φύσεως καὶ τοῦ ἀποκαλύπτεται, ὅταν ἀποκτήσει τὴν ἀπαραίτητη ὡριμότητα.

Τὰ μυστικά τῆς Φύσεως γιὰ τὶς μὴ ἀπαλλαγμένες ἀπὸ τὰ πάθη τους διάνοιες πρέπει νὰ μένουν μυστικά. Οἱ ἀμύητοι, οἱ ἀδύνατοι στὴν σκέψη καὶ αὐτοὶ ποὺ κυβερνοῦνται ἀπὸ πάθη εἶναι ὑποκείμενοι νὰ ὑποστοῦν βλάβη καὶ μείωση τῶν ἐξελικτικῶν τους δυνάμεων περιπλεκόμενοι σὲ χειρισμὸ πνευματικῶν νόμων, τῶν ὁποίων ἀγνοοῦν τὴν σκοπιμότητα καὶ λειτουργία.

Ὁ μύστης ποὺ θὰ προαχθεῖ στὶς σφαῖρες τῆς καθαρῆς γνώσης ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐξακριβώσει τὴν ἱκανότητα καὶ ποιότητα τῶν πνευμάτων ποὺ εὑρίσκονται στὰ διάφορα ἐπίπεδα τῶν πνευματικῶν κόσμων μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τους (δηλ. μὲ τὶς ἐκδηλωθεῖσες δυνάμεις τους), ἀφοῦ οἱ ἀριθμοὶ εἶναι οἱ εἰκόνες τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὄντων τους.

Ἡ φύση εἶναι ἄπειρη καὶ ἀτελεύτητη στὶς ἐνέργειές της. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὴν καθιστᾶ ἄπειρη καὶ ἀτελεύτητη στὶς ἐνέργειές της εἶναι ὁ θεμελιώδης ὁ νόμος τῆς ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ. Μὲ τὴν δράση αὐτοῦ τοῦ νόμου κάθε ἐνέργειά της γίνεται τὸ αἴτιο ἐκδήλωσης καὶ λειτουργίας ἄλλων ἐκδηλώσεων καὶ λειτουργιῶν, μεγαλύτερης δυναμικότητας. Στὴν δράση αὐτοῦ τοῦ νόμου ὀφείλονται τὰ παράγωγα τῶν θεμελιωτικῶν νόμων. Ἐπίσης στὴν δράση αὐτοῦ τοῦ νόμου ὀφείλεται τὸ ἀτελεύτητο τῆς ὕπαρξης καὶ λειτουργίας τῶν ἀϊδίων οὐσιῶν τῆς Φύσεως καὶ συνεπῶς τοῦ ἀπείρου.

4.5 ΟΙ ΘΕΟΙ

Οἱ Θεοί, οἱ κατέχοντες ὅλες ἐκεῖνες τὶς δυνάμεις ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ γίνουν Θεοί, προκειμένου νὰ ἐξετάσουν μία ψυχὴ καὶ νὰ εὕρουν ποῦ δύναται αὐτὴ νὰ ἐνεργήσει, οὐδὲν ἄλλο πράττουν ἐκτὸς τῆς ἐξακριβώσεως τῶν ἐκδηλωθεισῶν δυνάμεών της.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν δυνάμεων κάθε ψυχῆς ἐπιμαρτυρεῖ τὴν ὅλη της κατάσταση καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ καὶ τὴν προϋπόθεση ποιές ἀκόμα δυνάμεις δύναται νὰ ἐκδηλώσει ἐὰν ἐνεργήσει ἐπὶ ὁρισμένου μέρους τῆς Φύσεως. Κατ' ἀκολουθίαν, αὐτὸ ἐπιμαρτυρεῖ ἐπίσης ὅτι ἡ ἐξακρίβωση τῆς ποιότητος κάθε ψυχῆς εἶναι δυνατή.

Ἐπεξηγήσεις

ΘΕΟΙ εἶναι συνειδήσεις, οἱ ὁποῖες ἐπιτέλεσαν τὸν ἀναμορφωτικὸ ἐκεῖνο κύκλο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μπόρεσαν νὰ ἀντλήσουν αἰώνιο ὀργανικὸ μέσο καὶ ἔτσι κυριάρχησαν ὡς συνειδήσεις τοῦ Ἀπείρου ποὺ ἔχουν θεία Θέληση. Ὅλες οἱ συνειδήσεις τῆς Φύσεως εἶναι προικισμένες νὰ προαχθοῦν στὶς σφαῖρες τῆς καθαρῆς γνώσης καὶ νὰ καταστοῦν θεῖες Συνειδήσεις μὲ ἀτελεύτητη ἐξέλιξη στὸν ἄπειρο χρόνο. Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ παράδοση οἱ Θεοὶ εἶναι προϊὸν ἐξέλιξης τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τὰ λειτουργήσαντα μυστήρια ἀποβλέπουν στὴν ἀποθέωση τῶν μυστῶν τους. Ὅπως ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν διάνοια ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζει ἡ ὀργανική του φύση γίνεται κύριος καὶ ρυθμιστὴς τῶν φυσικῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως καὶ ἑπομένως κυρίαρχος αὐτῶν, ἔτσι καὶ οἱ Θεοὶ εἶναι κύριοι νόμων καὶ δυνάμεων τῶν φυσικῶν καὶ προπαντὸς τῶν πνευματικῶν κόσμων καὶ ὄχι μόνο σύμβολα τῶν μεγάλων εἰκόνων αὐτῆς.

Οἱ Θεοὶ, ὡς κύριοι τῶν νόμων καὶ τῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως καὶ μάλιστα τῆς πνευματικῆς, ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐξακριβώνουν τὶς ἐκδηλωθεῖσες δυνάμεις κάθε ψυχῆς καὶ νὰ βρίσκουν σὲ ποῖο ἐπίπεδο δύναται αὐτὴ νὰ ἐνεργήσει. Ἡ κάθε ψυχὴ δύναται νὰ ἐνεργήσει στὸ πεδίο ἐκεῖνο ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὶς ἐκδηλωθεῖσες δυνάμεις τῆς, οἱ ὁποῖες εἶναι οἱ ἐκδηλωθέντες νόμοι τοῦ πνεύματος, γιατί, ὅπως εἴδαμε σὲ προηγούμενο ἐδάφιο, σὲ κάθε πεδίο τῆς Φύσεως ἢ τοῦ πνεύματος θὰ βροῦμε τοὺς θεμελιωτικοὺς νόμους ἐνεργοῦντες με τὰ παράγωγά τους ἀνάλογα μὲ τὸ πεδίο.

Ἀριθμὸς τῶν δυνάμεων κάθε ψυχῆς εἶναι ἡ τάξη τῶν παραγώγων τῶν θεμελιωτικῶν νόμων ποὺ ἐξεδήλωσε ἡ ψυχὴ π.χ. ἡ ψυχὴ ποὺ ἐξεδήλωσε τὸν νόμο τῆς ἀλληλεπιδράσεως (μονάδα 7) μὲ τὸ παράγωγό του 70, ὑποδηλώνει ὅτι ἔχει ἐκδηλώσει ὅλους τούς προηγούμενους νόμους καὶ συνεπῶς, ἂν ἐνεργήσει ἐπὶ ὁρισμένου μέρους τῆς Φύσεως ἴσως νὰ μπορέσει νὰ ἐκδηλώσει τὸν νόμο 80 κλπ.

4.6. ΟΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ὅλες οἱ ἀριθμητικὲς πράξεις δηλοῦν σαφῶς τὴν πορεία, τὴν ὁποία ἀκολουθοῦν οἱ δυνάμεις τῆς Φύσεως. Διὰ νὰ διακρίνουμε αὐτὸ δὲν ἔχουμε ἢ νὰ ἀναλογισθοῦμε ὅτι διὰ τῆς προσθήκης ἑνὸς ἀριθμοῦ ἐπὶ ἑνὸς ἄλλου, ἀλλοιοῦμε τὴν

ἔννοια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὅπως αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως. Κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸν καὶ στίς οὐσίες τῆς Φύσεως ἡ προσθήκη μιᾶς δυνάμεως ἢ καὶ ἡ ἀφαίρεση, ἀλλοιώνει τελείως τὴν προτέρα μορφή.

Ἐπεξηγήσεις

Πράξεις τῶν ἀριθμῶν *εἶναι οἱ συνθέσεις τους καὶ ὄχι οἱ γνωστές μας ἀπὸ τὴν ἀριθμητικὴ πράξεις. Οἱ πράξεις ἐμφανίζουν ὅλες τὶς λειτουργίες καὶ τὰ γεγονότα τῆς Φύσεως. Μὲ τὶς πράξεις τῶν ἀριθμῶν μπoροῦμε νὰ κατανοοῦμε:*

- *τὸν τρόπο συγκρότησης κάθε φυσικῆς σύνθεσης καὶ τὴν ποιοτική της κατάσταση,*
- *τὴν ἐνεργητικὴ δύναμη κάθε φυσικῆς σύνθεσης καὶ τὶς σχέσεις της μὲ τὶς ἄλλες καὶ*
- *τὴν ἀφαίρεση ἐνεργητικῶν δυνάμεων ἀπὸ τὶς μορφές, μέχρι ἐξαντλήσεως τοῦ ἐνεργητικοῦ τους μέσου καὶ τῆς ἀποσύνθεσής του.*

Κάθε πράξη εἶναι μία εἰκόνα τῆς Φύσεως στὶς ἐπιμέρους μορφικὲς καὶ πνευματικὲς ἐμφανίσεις. Οἱ ἀριθμητικὲς πράξεις, στὴν πραγματικότητα, δείχνουν τὴν πορεία ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ δυνάμεις τῆς Φύσεως γιὰ τὴν ἐπιτέλεση τοῦ προορισμοῦ της ποὺ εἶναι ἡ ἀτελεύτητη ἐξέλιξη δηλαδὴ ἡ ἀτελεύτητη αὔξηση τῶν δυναμικοτήτων τῶν οὐσιῶν της. Ἔτσι μὲ τὴν προσθήκη ἑνὸς ἀριθμοῦ σὲ ἕναν ἄλλον, ἀφενὸς μὲν ἀλλοιώνεται ἡ ἔννοια καὶ τῶν δύο ἀριθμῶν, ἀφετέρου ὁ νέος ἀριθμὸς ποὺ προκύπτει ἐμφανίζει ἕνα νέο γεγονὸς μὲ μεγαλύτερη δυναμικότητα π.χ. ἡ προσθήκη τοῦ ἀριθμοῦ 3 στὸν ἀριθμὸ 2 ἐμφανίζει ἕνα νέο γεγονός, τὴν μορφή, ποὺ εἶναι ἡ μονάδα 4. Ἡ ἀφαίρεση μιᾶς δυνάμεως ἀποτελεῖ πορεία ἀντίστροφη ἀπὸ τὴν πορεία ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ δυνάμεις τῆς Φύσεως καὶ γι' αὐτὸ δὲν συμβαίνει μέσα στὶς διεργασίες ποὺ γίνονται στὴν Φύση ἀλλὰ ἔχει ἐνδεικτικὸ χαρακτῆρα, γιατί δείχνει τὴν προέλευση τῶν δυνάμεων.

4.7. Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ἡ οὐσία τῆς Φύσεως εἶναι μία, ὅπως καὶ ὁ ἀριθμὸς εἰς ὅλη του τὴν ἔννοια εἶναι ἕνας. Ἐπὶ ἑκάστου μέρους τῆς οὐσίας παρατηροῦμε διαφορές. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ δεικνύει διαφορὰ συνθέσεως δυνάμεων.

Ἐπεξηγήσεις

Ἕνα σημεῖο ποὺ πρέπει νὰ τονισθεῖ ἰδιαίτερα εἶναι ὅτι «ἡ οὐσία τῆς Φύσεως εἶναι μία ὅπως καὶ ὁ ἀριθμὸς σ' ὅλη του τὴν ἔκταση εἶναι ἕνας». Ἀπὸ αὐτὸ συνάγεται ὅτι: ἡ αὔξηση τῶν δυναμικοτήτων ἑκάστου μέρους τῆς «ἀϊδίου» οὐσίας δὲν τὴν ἀλλοιώνει οὔτε παράγει νέα διαφορετικὴ οὐσία. Ἑπομένως, ἡ οὐσία τοῦ Σύμπαντος εἶναι ἡ αὐτὴ σ' ὅλη του τὴν ἔκταση, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν διαφορὲς στὶς ἐκδηλωθεῖσες δυνάμεις κάθε μέρους τῆς οὐσίας, γι' αὐτὸ δικαιολογημένα χαρακτηρίζεται ἡ οὐσία τοῦ Σύμπαντος «ἀΐδια» δηλαδὴ οὐσία αἰώνια χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς ποὺ σ' αὐτὴν τὴν ἀΐδια οὐσία ἀναφέρεται εἶναι σ' ὅλη του τὴν ἔννοια ἕνας. Οἱ διάφορες μονάδες τοῦ ἀριθμοῦ δὲν εἶναι παρὰ οἱ εἰκόνες τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὄντων τῆς Φύσεως.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Διὰ νὰ γίνει ἀντιληπτὸ αὐτό, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ λάβουμε διαφόρους ἀριθμοὺς καὶ νὰ κάνουμε διάφορες συνθέσεις. Ὁ ἀριθμὸς 49 π.χ. εἶναι σύνθεση τῶν δυὸ μονάδων 4 καὶ 9 καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ 49 προφαίνει κατὰ τὴν σειρὰ ἐκδηλώσεως τῶν ἀριθμῶν τὴν τεσσαρακοστὴ ἐνάτη, ἐκδήλωση τῆς οὐσίας, ἡ ὁποία διαφέρει οὐσιωδῶς στήν ἐνέργειά της τῆς τεσσαρακοστῆς ὀγδόης, διότι ἔχει μία ἐπιπλέον δύναμη ἐν τῇ ἐνεργείᾳ της, δύναμη, ἡ ὁποία μεταβάλλει τελείως τὴν μορφὴ τῆς τεσσαρακοστῆς ὀγδόης.

Ἐὰν λάβουμε ἐπίσης γιὰ τὴν σύνθεση ἑνὸς ἀριθμοῦ τὶς μονάδες 4-9-4-9 θὰ παραγάγουμε τὸν ἀριθμὸ τέσσερες χιλιάδες ἐννεακόσια τεσσαράκοντα ἐννέα καὶ ἡ σύνθεση αὐτὴ παρ' ὅλο ὅτι ἀπετελέσθη ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀριθμούς, στὴν ἔννοιά της διαφέρει οὐσιωδῶς ἀπὸ τὴν προγενέστερη. Αὐτὸ συμβαίνει διότι ὄχι μόνο ἔχει αὐξήσει κατὰ πολὺ τὴν ἐπέκταση τῶν ἐνεργειῶν τῆς οὐσίας καὶ τὴν ἀνέλιξή της διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἐνεργειῶν της, ἀλλὰ σημαίνει καὶ ὅτι δίδει εἰδικὸ χαρακτηρισμὸ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ δίδουμε τὸν σκοπὸ τῆς συνθέσεως.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι οἱ θεοὶ προκειμένου νὰ ἐξετάσουν μία ψυχὴ καὶ νὰ εὕρουν ποῦ αὕτη δύναται νὰ δράσει καὶ σέ ποιόν ἐξελικτικὸ κύκλο δύναται νὰ ἐνεργήσει, δὲν ἔχουν νὰ πράξουν ἄλλο τι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐξακρίβωση τῶν δυνάμεών της. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δυνάμεών της ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπιμαρτυρεῖ τὴν ὅλη κατάστασή της, ἐπιμαρτυρεῖ καὶ προϋπόθεση ποιές ἀκόμη δύναται νὰ ἐκδηλώσει δυνάμεις ἐὰν ἔλθει καὶ ἐνεργήσει ἐπὶ ὁρισμένου μέρους τῆς Φύσεως.

Ἐπεξηγήσεις

Ἀπὸ τὸ κείμενο αὐτό, ποὺ εἶναι προφανὲς καὶ ἐπεξηγεῖ ἁπλῶς ἄλλα προηγούμενα κείμενα, πρέπει νὰ τονισθεῖ τό ἑξῆς: Τὴν ἐνεργητικὴ κατάσταση κάθε μορφῆς τὴν ἐκδηλώνει ἕνας ἀριθμὸς σύνθετος. Αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ ἐξετάζουν οἱ Θεῖες πνευματικὲς ἀτομικότητες προκειμένου νὰ εὕρουν ποῦ μπορεῖ αὐτὴ νὰ δράσει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

Τὸ μηδὲν (0) δὲν εἶναι μονὰς οὐσιαστικὴ οὔτε καὶ ἐκπροσωπεῖ νόμο στὴν φύση, ἀλλὰ τὴν κατάληξη τοῦ Δεκαδικοῦ συστήματος σὲ ἕνα τέρμα, ὅπου οι ἐννέα (9) ἀριθμοὶ τερματίζουν τὸν σκοπό τους σὲ ἕνα σημεῖο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζουν ἕνα νέο παραγωγικὸ κύκλο. Καὶ οἱ ἀριθμοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν ἕνα σύστημα, τὸ ὁποῖο καλεῖται «δεκαδικό», διὰ νὰ συντελέσουν σ' αὐτό, πρέπει νὰ ἔχουν μία βάση καὶ ἡ βάση αὐτὴ εἶναι οἱ 9 μονάδες, οἱ ὁποῖες ἔχουν καὶ εἰδικὸ χαρακτῆρα. Ἀφαιρέσατε μία ἀπὸ τὶς 9 μονάδες καὶ προσπαθήσατε νὰ κάνετε ἐπέκταση τοῦ Δεκαδικοῦ συστήματος. Τότε θὰ διακρίνετε τὴν ἀξία τῆς συνθέσεως τῶν 9 μονάδων καὶ πότε καὶ πόσες δύνανται νὰ συνθέτουν Δεκαδικὸ σύστημα. Ἀπόδειξη ὅτι ὁ ἀριθμὸς 9 εἶναι τέλειος, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀθροίσεως τῶν ἀριθμῶν τῶν ἁπλῶν μονάδων, τὸ ὁποῖο δίδει τὸν ἀριθμὸ 9. Ἄλλη δὲ ἀπόδειξη εἶναι τὸ ὅτι ἐὰν πολλαπλασιάσουμε ὁποιαδήποτε μονάδα ἐπὶ τὸν ἀριθμὸ 9 καὶ τὸ γινόμενό της προσθέσουμε ὁριζοντίως, θὰ ἔχουμε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἀριθμὸ 9, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο σὲ οὐδεμία ἄλλη μονάδα δύναται νὰ συμβεῖ.

Ἐπεξηγήσεις

Τὸ κείμενο αὐτό, τὸ ὁποῖο εἶναι ἐπίσης προφανές, ἐπεξηγεῖ τὴν ἔννοια τοῦ Μηδενὸς (0) γιὰ τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς Μονάδος 9.

Τὸ μηδέν, τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι Μονάδα οὔτε Νόμος τῆς φύσεως, ἐκπροσωπεῖ τὴν κατάληξη ἑκάστου ἀναμορφωτικοῦ κύκλου. Ἔτσι ὁ πρῶτος παραγωγικὸς κύκλος, ποὺ χαρακτηρίζεται ὡς ἱερὴ δεκάδα, συμβολίζεται μὲ τὸ 10 (1 καὶ τὸ 0), ὁ δεύτερος παραγωγικὸς κύκλος μὲ τὸ 100 (1 καὶ 00, δυὸ μηδενικά) κλπ.

Καὶ λίγη φαντασία (ἂς μᾶς συγχωρεθεῖ)!

Τὸ μηδὲν συμβολίζεται μὲ χαρακτῆρα ποὺ ὁμοιάζει μὲ τὸ γράμμα ὄμικρον καὶ πιθανὸν ὁ συμβολισμὸς αὐτὸς νὰ ἔγινε σκόπιμα, ὥστε νὰ εἶναι τὸ πρῶτο γράμμα τῆς λέξεως «Ὁλοκλήρωση» γιατί συμβολίζει τὴν ὁλοκλήρωση ἀναμορφωτικοῦ κύκλου. Ἐπίσης τὸ μηδέν, ἂν ἑνωθεῖ μὲ ἕνα δεύτερο μηδὲν δημιουργεῖ τὸ σύμβολο τοῦ ἀπείρου καὶ γνωρίζουμε ὅτι τὸ 1 διαιρούμενο διὰ τοῦ μηδενός μᾶς δίδει τὸ ἄπειρο, δηλαδὴ ἡ ἔννοια τοῦ ἀπείρου προκύπτει μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ μηδενός.

Ἡ σημαντικότερη σύγχρονη θεωρία γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ Ἀπείρου ἢ Σύμπαντος ἢ Φύσεως εἶναι ἡ θεωρία τῆς ἀρχικῆς Μεγάλης Ἔκρηξης (Big Bang) σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ Σύμπαν ξεκίνησε μὲ τὴν ἔκρηξη τοῦ ἀρχικοῦ ἀτόμου. Τὸ ἀρχικὸ ἄτομο ξεκίνησε ἀπὸ μία μαθηματικὴ ἀνωμαλία (singularity) ποῦ σημαίνει ὅτι εἶχε ἀπείρως μικρὲς διαστάσεις, μικρότερες ἀπὸ τὶς διαστάσεις ἑνὸς πρωτονίου (δηλαδὴ μηδέν), καὶ μὲ ἄπειρη πυκνότητα καὶ θερμοκρασία. Αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τὴ λύση τῶν ἐξισώσεων τοῦ Einstein, ἂν θεωρήσουμε τὸν παράγοντα κλίμακα R=0 καὶ τὸν παράγοντα χρόνος t=0 (ἰδὲ στὸ πανεπιστημιακὸ σύγγραμμα τοῦ Κωτσάκη «Κοσμολογία»)!!!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἡ λέξη αΐδιος (κατά τό λεξικό τοῦ Γκαρμπολᾶ) σημαίνει αἰώνιος, ἀτελεύτητος, χωρίς ἀρχή καί τέλος, ἐνῷ ἡ λέξη οὐσία σημαίνει ὕπαρξη. Συνεπῶς ἡ ἔκφραση **αΐδιος οὐσία σημαίνει αἰώνια οὐσία (ὕπαρξη) δηλ. οὐσία πού δέν ἔχει ἀρχή καί τέλος.**

2. Γιά τήν ἔννοια τῆς ΑΤΟΜΙΚΗΣ καί τῆς ΣΥΝΕΧΟΥΣ οὐσίας ἰδέ στίς παραγράφους 2.2. καί 2.3. ἀνωτέρω.

3. Ἡ λέξη «εἶναι» σ' αὐτό τό κείμενο χρησιμοποιεῖται μὲ τὶς ἑξῆς δυὸ ἔννοιες: Ὡς ρῆμα μὲ τὴν συνήθη καὶ γνωστή του ἔννοια καί ὡς οὐσιαστικό, ὁπότε γράφεται μέ τό πρῶτο γράμμα της κεφαλαῖο (Εἶναι) ἢ ὅλα της τά γράμματα κεφαλαῖα (ΕΙΝΑΙ).

4. Γιά τήν ἔννοια τῆς συμπλοκῆς τῶν ἀριθμῶν καί τίς ἀριθμητικές πράξεις ἰδέ στήν παράγραφο 4.6. ἀνωτέρω.

5. Δηλαδὴ γίνεται ἀντιστοίχιση παραστάσεων ποὺ ἔρχονται μέσῳ τῶν αἰσθήσεων μὲ τὶς ἰδέες ποὺ ὑπάρχουν στὴν ψυχὴ καὶ ἔτσι ἐκδηλώνονται οἱ Ἰδέες καὶ δημιουργοῦνται ὅλες οἱ ψυχικὲς ἐκδηλώσεις.

6. Τὸ κείμενο τοῦ Νάγου γράφεται μὲ διαφορετικὸ τύπο χαρακτήρων ἀπὸ τὶς ἐπεξηγήσεις ποὺ ἀκολουθοῦν.

7. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Συνεχοῦς οὐσίας (δηλ. τῆς Μονάδος 3) ἀπὸ τοὺς Πυθαγορείους ὡς ΜΟΝΑΔΟΣ (ἴσως γιατί ἡ συνεχὴς οὐσία ἔχει ὡς ἐκδήλωσή της ἕναν νόμο, τὸν νόμο τῆς ἐνεργείας) εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν παρανόηση αὐτοῦ τοῦ ὅρου ἀπὸ πολλοὺς συγγραφεῖς (ἀρχαίους καὶ νεότερους) γιατί θεώρησαν τὴν Μονάδα ὡς τὴν ἀρχὴ στὴν ἀριθμολογία ἐνῷ, ὅπως εἴδαμε, ἡ ἀρχὴ εἶναι ἡ ΔΥΑΔΑ (δηλ. ἡ ΜΟΝΑΔΑ 2).

8. Ἡ διάρθρωση τῶν Πυθαγορείων Μυστηρίων παρουσίαζε ἀναλογικότητα μὲ τὸν διαχωρισμὸ τῶν πρωταρχικῶν νόμων σὲ τρία τρίγωνα. Συγκεκριμένα εἶχαν 9 βαθμοὺς σὲ ἔνδειξη σεβασμοῦ πρὸς τοὺς πρωταρχικοὺς νόμους τῆς Φύσεως, καὶ οἱ 9 βαθμοὶ εἶχαν χωρισθεῖ σὲ τρεῖς βαθμίδες ποὺ κάθε μιὰ περιλάμβανε τρεῖς βαθμοὺς (ὅπως καὶ οἱ πρωταρχικοὶ νόμοι χωρίζονται σὲ τρία τρίγωνα). Στὴν πρώτη βαθμίδα ἐξέταζαν τὴν διαμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατεδείκνυαν τὴν προέλευσή του, στὴν δεύτερη βαθμίδα ἐξέταζαν τὶς μορφὲς τῆς Φύσεως καὶ τὴν ποικιλία τῶν ὀργάνων τῶν διαφόρων Μορφῶν καὶ στὴν τρίτη βαθμίδα ἐξέταζαν περαιτέρω ψυχοδυναμικὰ θέματα καὶ δὲν ἐπέτρεπαν στοὺς Μύστες νὰ ἀναφέρουν οὔτε τὴν ὕπαρξη αὐτῆς τῆς βαθμίδος.

9. Ἡ Φύση εἶναι ἄπειρη καὶ ἀτελεύτητη στὴν ἐκδήλωση δυναμικοτήτων τῶν οὐσιῶν της. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὴν καθιστᾶ ἄπειρη καὶ ἀτελεύτητη εἶναι ὁ νόμος τῆς ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΟΣ ποὺ συντελεῖ, ὥστε κάθε ἐνέργειά της νὰ γίνεται τὸ αἴτιο ἐκδήλωσης καὶ λειτουργίας ἄλλων ἐκδηλώσεων καὶ λειτουργιῶν. Ἡ δράση αὐτοῦ τοῦ νόμου εἶναι ἐμφανὴς στὴν συνεργασία τῶν πρωταρχικῶν νόμων στὰ τρίγωνά τους.

Ἐπιμέλεια κειμένου καὶ σύνταξη ἐπεξηγήσεων: ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΤΑΚΑΣ, Φυσικὸς καὶ πτυχιοῦχος τῆς Νομικῆς

ΤΜΗΜΑ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ ΠΑΙΔΩΝ

ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΝΑ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΔΡΩΜΕΝΟ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ & ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ & ΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΜΙΜΗΣΕΩΣ, ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ:

ΑΝΑΠΝΟΗ - ΟΡΘΟΦΩΝΙΑ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ
ΙΛΙΑΣ-ΟΔΥΣΣΕΙΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΩΪ 11-1 ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΡΥΝΟΜΗ ΓΑΒΡΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ

✓Τό Ἰδεοθέατρον ἔχει παρουσιάσει μέχρι σήμερα μέ τό παιδικό τμῆμα σέ θεατρικό δρώμενο τήν Α΄ ραψῳδία τῆς Ἰλιάδος, τήν ραψῳδία Α΄ τῆς Ὀδυσσείας, τήν Ἀπολογία Σωκράτους τοῦ Πλάτωνος, τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως καί τήν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους.

✓Στά πλαίσια εἰδικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ προγράμματος ἔχει παρουσιάζει τήν μέθοδό του γιά τήν ἐκμάθηση τῆς φιλοσοφίας σέ συνδυασμό μέ τό θέατρο, σέ μαθητές Γυμνασίου καί Λυκείου μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία. Τήν ἴδια μέθοδο προσαρμοσμένη γιά παιδιά Δημοτικοῦ παρουσίασε στό Πανελλήνιο συνέδριο ἐκπαιδευτῶν δασκάλων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας γιά τήν ἐφαρμογή της στό ὁλοήμερο σχολεῖο.

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεούς,
νόμῳ ὡς διάκειντai,
τίμα καὶ σέβου ὅρκον,
ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς,
τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας ἔννομα ῥέζων,
τούς τε γονεῖς τίμα
τούς τ' ἄγχιστ' ἐγγεγαῶτας,
τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιοῦ φίλον
ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι,
μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς, ὄφρα δύνῃ·
δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι,
κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε·
γαστρὸς μὲν πρώτιστα καὶ ὕπνου,
λαγνείης τε καὶ θυμοῦ·
πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε
μήτε μετ' ἄλλου μήτ' ἰδίῃ·
πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν
ἔργῳ τε λόγῳ τε,
μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν
περὶ μηδὲν ἔθιζε,

Πρῶτον μὲν τίμα τοὺς ἀθανάτους θεούς, ὡς ἔχει διαταχθεῖ ὑπὸ τοῦ νόμου
καὶ σέβου τὸν ὅρκον, ἔπειτα δὲ σέβου τοὺς ἐνδόξους ἥρωας
καὶ τοὺς ἐπί τῆς γῆς διαμένοντας δαίμονας σέβου
τὰ νόμιμα πράττων,
καὶ τοὺς γονεῖς σου τίμα
καὶ τοὺς πλησιεστάτους συγγενεῖς,
ἐκ δὲ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων κάμνε
φίλον, τόν ἄριστον εἰς τήν ἀρετήν.
Προτίμα δὲ λόγους γλυκεῖς (πρὸς τὸν φίλον σου) καὶ ἔργα ἐπωφελῆ,
καὶ νὰ μὴ γίνεσαι ἐχθρὸς πρὸς φίλον σου διὰ μικρόν αὐτοῦ παράπτωμα,
ἐφ' ὅσον δύνασαι · διότι ἡ δύναμις κατοικεῖ πλησίον τῆς ἀνάγκης.
Ταῦτα μὲν γνώριζε ὅτι οὕτως ἔχουσι, συνήθιζε δὲ νὰ εἶσαι κύριος τῶν ἑξῆς·
πρῶτα πρῶτα μὲν τῆς κοιλίας καὶ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ἀφροδισίων καὶ τοῦ θυμοῦ.
Ποτὲ δὲ μὴ πράξῃς αἰσχρόν τι μήτε μετ' ἄλλου, μήτε κατ' ἰδίαν· τὸν ἑαυτόν σου δὲ μάλιστα πάντων τῶν ἄλλων ἐντρέπου.
Ἔπειτα νὰ ἀσκῇς τὴν δικαιοσύνην καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ
καὶ νὰ συνηθίζῃς εἰς μηδεμίαν περίστασιν ἀπερισκέπτως νὰ λέγῃς
ἢ νὰ πράττῃς,

ἀλλὰ γνῶθι μὲν
ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασιν,
χρήματα δ' ἄλλοτε μέν κτᾶσθαι φιλεῖ,
ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσα δὲ δαιμονίαισι τύχαις βροτοὶ
ἄλγε' ἔχουσιν,
ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς, ταύτην φέρε μηδ' ἀγανάκτει,
ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθ' ὅσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσιν.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο
μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
εἴργεσθαι σαυτόν, ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι
λέγηται,
πράως ἔχ', ὃ δὲ τοι ἐρέω ἐπὶ παντὶ
τελείσθω·
μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ
μήτε τι ἔργῳ πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν, ὅ τί τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ
μωρὰ πέληται·
δειλοῦ τοι πράσσειν τε λέγειν τ'
ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
Πρᾶσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
ὅσσα χρεών, καὶ τερπνότατον βίον
ὧδε διάξεις.

ἀλλὰ γνώριζε μὲν ὅτι εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἶναι πεπρωμένον νὰ ἀποθάνουν,
τὰ χρήματα δὲ συνήθως ἄλλοτε μὲν ἀποκτῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοτε δὲ χάνουσιν αὐτά.
Ὅσα δὲ κακὰ οἱ ἄνθρωποι ἔχουσιν ἐξ ἀνωτέρας βίας,
ὅσον μέρος ἐκ τούτων ἔχεις, ὑπόφερε αὐτὰ καὶ μὴ ἀγανάκτει,
νὰ θεραπεύῃς δ' αὐτὰ πρέπει καθ' ὅσον δύνασαι, σκέπτου δὲ τοῦτο,
ὅτι εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἡ μοῖρα δὲν δίδει πολὺ μέρος ἐκ τούτων τῶν κακῶν.
Πολλοὶ δὲ λόγοι, κακοὶ καὶ καλοί, εἰς τοὺς ἀνθρώπους
προσπίπτουν, τοὺς ὁποίους μήτε μετὰ θαυμασμοῦ νὰ ἀποδέχεσαι, μήτε νὰ
ἀπορρίπτῃς,
ψεῦδος δέ τι ἂν λέγηται μετὰ
πραότητος ν' ἀκούῃς, ὅπερ δὲ θά σοι εἴπω, νὰ ἐφαρμόζῃς εἰς πᾶσαν περίστασιν,
δηλαδὴ κανεὶς ποτὲ νὰ μὴ σὲ παραπείσῃ εἴτε διὰ λόγων εἴτε δι' ἔργων μήτε νὰ πράξῃς μηδὲ νὰ εἴπῃς τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὠφέλιμον εἰς σέ.
Πρὸ πάσης δὲ πράξεώς σου σκέπτου, ἵνα μηδεμία σου πρᾶξις γίνεται ἀνοήτως·
δυστυχοῦς ἀνθρώπου ἴδιον εἶναι νὰ πράττῃ καὶ νὰ λέγῃ ἀνόητα·
ἀλλὰ νὰ ἐκτελῇς αὐτά, τὰ ὁποῖα κατόπιν λύπην, δὲν θὰ σοῦ προξενήσουν.
Νὰ μὴ πράττῃς δὲ τίποτε, τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖς, ἀλλὰ διδάσκου,
ὅσα ἔχεις καθῆκον , καὶ οὕτω θὰ ζήσῃς βίον τερπνότατον.

Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,

ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε

ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσει.

Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον

καὶ πεφύλαξο τοιαῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει·

μὴ δαπανῶν παρὰ καιρὸν ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων

μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι, μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον·

πρᾶσσε δὲ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάψει, λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.

Πρῶτα μέ ἐξ ὕπνοιο μελίφρονος ἐξυπανιστάς ἕν μάλα ποιπνεύειν ὅσ'ἐν ἤματι ἔργα τελέσεις.

Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,

πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν,

«πῆ παρέβην; τὶ δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;»

ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα

δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο, χρηστὰ δὲ τέρπευ.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα, τούτων χρὴ ἐρᾶν σε·

ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει

ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα

Καθῆκόν σου δ' εἶναι νὰ μὴ ἀμελῇς τῆς ὑγείας τοῦ σώματος,

ἀλλὰ καὶ ποτοῦ καὶ φαγητοῦ καὶ γυμνασίων νὰ κάμνῃς χρῆσιν μὲ μέτρον·

μέτρον δ' ἐννοῶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ σοῦ προξενήσῃ λύπην.

Συνήθιζε δὲ νὰ ἔχῃς καθάριον καὶ λιτὴν δίαιταν

καὶ πρόσεχε νὰ μὴ πράττῃς πᾶν ὅ,τι ἐπισύρει φθόνον·

μὴ δαπανῶν ἀσκόπως ὅπως πράττουν οἱ ἀγνοοῦντες τά ἀγαθά,

μηδὲ φιλάργυρος νὰ εἶσαι, τὸ μέτριον δὲ εἰς πάντα εἶναι τὸ ἄριστον.

Πρᾶττε δὲ ταῦτα, ὅσα δὲν θὰ σὲ βλάψουν, σκέπτου δὲ πρὸ πάσης πράξεώς σου.

Ἀφοῦ ἐγερθῇς ἐκ τοῦ ὕπνου μέ μελίφρονα διάθεσιν σπεῦσε νά ὀργανώσῃς, ὅσα πρόκειται νά ἐκτελέσῃς κατά τήν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

Μηδέ τόν γλυκόν ὕπνον νά δέχεσαι εἰς τούς ὀφθαλμούς σου,

πρίν τῶν ἡμερινῶν σου ἔργων, τό καθένα, τρεῖς φορές ἐξετάσῃς·

«ποῦ ἔσφαλα; τί (καλό) ἔπραξα; τί ἔπρεπε νά πράξω καί δέν τό ἔπραξα;» (ποῖον καθῆκον μου παραμέλησα)

ξεκινῶντας δέ ἀπό τό πρῶτον ἔργον σου, ἐξέταζε διεξοδικά καί ἔπειτα

διά μέν τίς ἄφρονες πράξεις σου ἐπίπληξε τόν ἑαυτόν σου, διά δέ τίς χρηστές τέρπου.

Εἰς αὐτά νά ἀσκεῖσαι, αὐτά νά μελετᾷς, πρός αὐτά πρέπει νά ἔχῃς ἔρωτα·

αὐτά θά σέ θέσουν εἰς τά ἴχνη τῆς θείας ἀρετῆς· ναί μά τόν παραδόντα εἰς τήν ψυχήν ἡμῶν

τετρακτύν,

παγὰν ἀενάου φύσεως.

Ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον, θεοῖσιν

ἐπευξάμενος

τελέσαι·

τούτων δὲ κρατήσας

γνώσεαι ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων σύστασιν,

ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται,

γνώσῃ δ', ἣ θέμις ἐστί, φύσιν περὶ παντὸς

ὁμοίην,

ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν μήτε τι λήθειν·

γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ'

ἔχοντας

τλήμονας, οἱ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων

οὔτ' ἐσορῶσιν

οὔτε κλύουσι, λύσιν δὲ κακῶς παῦροι συνιᾶσιν.

Τοίη μοῖρ' αὐτῶν βλάπτει φρένας· ὡς

δὲ κύλινδροι

ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες·

λυγρὰ γὰρ συνοπαδὸς Ἔρις βλάπτουσα λέληθεν

σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προάγειν, εἴκοντα δὲ

φεύγειν.

Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν κε κακῶν

λύσειας ἅπαντας,

εἰ πᾶσιν δείξαις

τήν θείαν τετρακτύν,

τήν πηγήν τῆς ἀενάου φύσεως.

Προχώρησε, λοιπόν, ἐπί τό ἔργον σου, ἀφοῦ, πρῶτον, ἐπικαλεστῇς τήν ἐνίσχυσιν τῶν θεῶν γιά νά τό φέρῃς εἰς αἴσιον πέρας.

Ἐάν κυριαρχήσῃς ἐπί τῶν ἀνωτέρω, θά γνωρίσῃς τήν σύστασιν τῶν ἀθανάτων θεῶν καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων,

πῶς δηλαδή τά πάντα χωρίζονται καί πῶς τά πάντα ἑνοῦνται, θά γνωρίσῃς ἐπίσης, ὅσον σοῦ εἶναι θεμιτόν, ὅτι ἡ φύσις ἐν παντί εἶναι ὁμοία πρός ἑαυτήν,

ὥστε οὔτε τά ἀνέλπιστα νά ἐλπίζῃς, οὔτε καί τίποτε νά σοῦ διαφεύγει,

θά γνωρίσῃς δέ ἀκόμη ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν συμφορές, τίς ὁποῖες οἱ ἴδιοι ἔχουν ἐκλέξει γιά τούς ἑαυτούς τους,

οἱ ταλαίπωροι, οἱ ὁποῖοι, ἐνῷ τά ἀγαθά εἶναι πλησίον τους, οὔτε τά βλέπουν οὔτε τά ἀκούουν, ἐλάχιστοι δέ ἄνθρωποι γνωρίζουν τόν τρόπον λυτρώσεως ἐκ τούτων τῶν δεινῶν.

Τοιαύτη μοῖρα βλάπτει τάς φρένας τους. Ὡς κύλινδροι δέ κυλίονται

ἄλλοτ' ἐδῶ καί ἄλλοτε ἐκεῖ, ἀπείρους συμφοράς ἔχοντες·

διότι ἡ ὀλεθρία Ἔρις, ἡ προσκεκολλημένη εἰς αὐτούς, συνοδεύουσα βλάπτει αὐτούς χωρίς νά τό διακρίνουν.Τήν Ἔριδα δέ, δέν πρέπει νά τήν προκαλοῦμε, ἀλλά ὑποχωροῦντες σκοπίμως

νά τήν ἀποφεύγωμεν.

Ζεῦ πάτερ, ἀναμφιβόλως, ἠμπορεῖς νά

λυτρώσεις ἅπαντας τούς ἀνθρώπους ἀπό

τά δεινά τους, ἄν τούς δείξῃς

οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.

Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,

οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα,

ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,

ἐξακέσας ψυχὴν δὲ πόνων

ἀπὸ τῶνδε

σαώσεις.

Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν,

ἔν τε καθαρμοῖς

ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων καὶ φράζευ ἕκαστα,

ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.

Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,

ἔσσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος,

οὐκέτι θνητός.

ποῖον θεῖον δαίμονα ἔχουσι ἐντός των.

Ἀλλά ἐσύ ἔχε θάρρος, ἀφοῦ τό θεῖον γένος ἐνυπάρχει εἰς τούς ἀνθρώπους,

πρός τούς ὁποίους ἡ ἱερά φύσις ἀποκαλυπτόμενη, παρέχει ἀφθόνως τήν σοφίαν της.

Ἄν δέ καταστῇς κοινωνός τῶν φυσικῶν νόμων, θά κυριαρχήσης σέ ὅσα σέ προτρέπω,

καί ἐξαγνίζοντας τήν ψυχήν σου, θά τήν σώσῃς ἐκ τῶν δεινῶν.

Ἄπεχε, λοιπόν τῶν τροφῶν, περί ὧν εἴπομεν,

μέ κρίση ἐκτελῶντας ὅσα συντελοῦσι εἰς τήν κάθαρσιν καί τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς ψυχῆς καί σκέπτου περί ἑκάστου,

ἐγκαθιστῶντας ὡς ἡνίοχον ὑπεράνω ὅλων τήν ἀρίστην γνώμην.

Ὅταν δέ ἐγκαταλείψῃς τό σῶμα σου εἰς τήν γῆν καί ἔλθῃς εἰς τόν ἐλεύθερον αἰθέρα,

τότε θά εἶσαι ἀθάνατος, θεός ἄφθαρτος, οὐχί δέ πλέον θνητός.

ΣΑΠΦΩ

Ποικιλόθρον' ἀθανάτ' Ἀφρόδιτα
παῖ Δίος δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον,

ἀλλά τυίδ' ἔλθ' αἴ ποτα κατέρωτα
τάς ἔμας αὔδας ἀίοισα πήλοι
ἔκλυες, πάτρος δέ δόμον λίποισα
χρύσιον, ἦλθες.

ἄρμ' ὑπασδεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἆγον
ὤκεες στροῦθοι περί γᾶς μελαίνας
πύκνα δίννεντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω
αἴθερος διά μέσσω·

αἶμα δ' ἐξίκοντο· σύ δ' ὦ μάκαιρα,
μειδιαίσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ

ἤρε' ὄττι δηὖτε πέπονθα κὤττι
δηὖτε κάλλημι

κὤττι μοι μάλιστα θέλω γενέσθαι
μαινόλᾳ θύμῳ· τίνα δηὖτε πείθω
+...σάγην + ἐς σάν φιλότατα:
τίς σ', ὦ Ψάπφ, ἀδικήει;

Καί γάρ αἰ φεύγει,ταχέως διώξει,
αἰ δέ δῶρα μή δέκετ', ἀλλά δώσει,
αἰ δέ μή φίλει, ταχέως φιλήσει
κωὐκ ἐθέλοισα.

Ἔλθε μοι καί νῦν, χαλέπαν δέ λῦσον
ἐκ μερίμναν, ὄσσα δέ μοι τέλεσσαι
θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον, σύ δ' αὔτα
σύμμαχος ἔσσο

Κόρη τοῦ Δία ἀθάνατη, πλανεύτρα Ἀφροδίτη
στόν πλουμιστό σου καί λαμπρό τόν θρόνο
γονατιστή προσπέφτω.
Παρακαλῶ σε, σεβαστή, μή μοῦ παιδεύεις τήν ψυχή
μέ πόνους καί μέ στεναγμούς.

Μά ἔλα 'δῶ, ἄν κάποτε, ἄλλη μιά φορά
ἀκούγοντάς με ἀπό ψηλά τή δέησή μου δέχτηκες.
Κι ἀφήνοντας τ' ὁλόχρυσο τοῦ Δία τό παλάτι κίνησες
ζεύοντας τήν ἅμαξά σου τή χρυσή.

Πουλάκια ὄμορφα γοργά
φτεροκοπῶντας ρυθμικά
στή μαύρη γῆ σέ φέραν,
πετοῦν ψηλά στόν οὐρανό
καί μέσα στόν ἀέρα·
κι ἐκεῖνα φτάσαν στή στιγμή.

Τό χαμογέλιο ἐτύλιξε τή θεϊκή σου ὄψη
κι ἐσύ εὐλογημένη, μέ ρώτησες:

γιατί ξανά μέ προσκαλεῖς; Σαπφώ, τί ἔχεις πάθει;
Ποιό εἶναι ἐκεῖνο πού ποθεῖ διακαῶς ἡ ψυχή σου;
Ποιά ψυχή νά ρίξει θέλεις ἡ Πειθώ μές στοῦ σεβντά σου τόν καημό;
Σαπφώ, ποιός εἶναι αὐτός πού σέ πληγώνει;

Τί κί ἄν φεύγει μακριά,
γρήγορα θά σε κυνηγᾶ,
τί κι ἄν γιά τώρα δέν κοιτᾶ τά δῶρα σου τά ἐρωτικά,
σέ λίγες μέρες μοναχά δῶρα θά σοῦ προσφέρει,
τί κι ἄν δέ σέ ποθεῖ,
στή στιγμή θά σ' ἀγαπήσει
καί χωρίς νά τό θελήσει.

Ἔλα κοντά μου πάλι Ἐσύ,
κι ἀπ' τίς ἀβάσταχτες τίς ἔγνοιες λύτρωσέ με,
κάνε ἀλήθεια νά γενεῖ ὅ,τι ἡ ψυχή πολύ ποθεῖ.
Καί σύ ἡ ἴδια βοηθός στάσου σιμά σέ μέ κι ἐμπρός.

Προστάτεψέ με!

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

Πολλοί λόγοι μπορεῖ νά ὠθήσουν τόν ἄνθρωπο νά καλλιεργήσει τήν φωνή του καί τήν ἀναπνοή του: γιά παράδειγμα, γιά νά τραγουδᾶ καλύτερα, γιά νά δημιουργεῖ ὁρισμένα ἐφέ, γιά νά ἐπηρεάσει συνειδητά τό βιολογικό του σύστημα σέ ἰσορροπία μέ τίς δυνάμεις τῆς φύσεως. Ἀλλά ἄς προσπαθήσουμε νά δείξουμε τί συμβαίνει, ὅταν κανείς ὑποβάλλει τήν ἀναπνοή του καί τήν φωνή του σέ κάποια καλλιέργεια.

Ὑπάρχουν ἄτομα πού προσπαθοῦν νά τροποποιήσουν τήν προσωπικότητά τους μέσῳ ἀσκήσεων. Εἶναι βέβαιο πώς αὐτό τό εἶδος μεθόδου δίνει ἱκανοποίηση σέ αὐτούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὁλοκληρωτικά ἐπικεντρωμένοι στήν ὑλική ζωή. Μέ αὐτόν τόν τρόπο εἶναι πράγματι δυνατόν νά λιμάρει κανείς τά τραχειά σημεία τῆς προσωπικότητας ἤ ἀκόμη καί νά τά κάνει νά ἐξαφανιστοῦν ὁλοκληρωτικά, καθιστῶντας την ἔτσι πιό εὐχάριστη ἀπ' ὅ,τι εἶναι στήν πραγματικότητα καί πιό ἱκανή νά ἐπιτύχει στήν κοινωνία. Οἱ περισσότερες διδακτικές και παιδαγωγικές μέθοδοι ἔχουν ἀναπτυχθεῖ μέ αὐτόν τόν σκοπό.

Ἡ ἀναπνοή εἶναι συνδεδεμένη μέ τό συμπαθητικό νευρικό σύστημα. Σέ φυσιολογικές καταστάσεις, ὁ καθένας ἀναπνέει μέ σκοπό νά ἀποκαταστήσει τήν ἀναγκαία κατάσταση ἰσορροπίας. Ὁ ρυθμός καί τό βάθος τῆς ἀναπνοῆς προσδιορίζονται ἀπό την ἀνάγκη ὀξυγονώσεως τοῦ αἵματος καί μεταβάλλονται διαρκῶς. Ἡ ἀναπνοή εἶναι μία ἀπόλυτα ἀτομική διαδικασία, ἡ ὁποία ἀντιδρᾶ σέ ὅλες τίς παρορμήσεις καί τά συναισθήματα τῆς ψυχῆς, κατευθύνει τίς ἐνεργειακές διαδικασίες τοῦ σώματος καί προσαρμόζεται ἀσταμάτητα πρός τήν ἐσωτερική κατάσταση. Σέ περιπτώσεις νευρικῆς ἐντάσεως, ἡ ἀναπνοή ἐπιταχύνεται καί πολυάριθμα εἶναι τά ἄτομα πού προσπαθοῦν τότε νά ἀνακουφιστοῦν ἀναπνέοντας βαθιά γιά νά ἀποκαταστήσουν τήν ἰσορροπία καί νά ἐξουδετερώσουν τήν ἔνταση. Τόν περισσότερο χρόνο αὐτή ἡ ρυθμιστική διαδικασία λαμβάνει χώρα μέ τρόπο ἐντελῶς ἀσυνείδητο.

Ἀπό αὐτήν τήν ἄποψη, ἡ ἀναπνοή εἶναι μία μαγική πράξη, μία ἔκφραση τῆς ζωῆς τῆς ψυχῆς. Μέσῳ τῆς συνειδητῆς χρήσεως ὁρισμένων ἀναπνευστικῶν τεχνικῶν ἐπεμβαίνει κανείς στήν αὐθόρμητη φυσική διαδικασία ἀντιδράσεως στίς ἐπιδράσεις, οἱ ὁποῖες ἀσκοῦν ἐπίδραση στό συμπαθητικό νευρικό σύστημα.

ΑΝΑΠΝΕΥΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΩΘΗΣΗ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ

Ὑπάρχουν μέθοδοι πού ἐπιτρέπουν τήν προσαρμογή τῆς ἀναπνοῆς σέ ὁρισμένες συνθῆκες. Ἡ Πραναγιάμα θέτει τόν βασικό τόνο στό κράτημα τῆς ἀναπνοῆς ὅσο τό δυνατόν περισσότερο. Ἄλλες μέθοδοι χρησιμοποιοῦν τήν κατάσταση τράνς, ὁρισμένους χορούς ἤ ὑπεροξυγόνωση. Αὐτή ἡ τελευταία μέθοδος ἀποσκοπεῖ κυρίως στό νά κορέσει τό αἷμα μέ ὀξυγόνο γιά κάποιο διάστημα, πρᾶγμα πού ὁδηγεῖ στήν ἀνακάλυψη νέων ὁριζόντων. Εἶναι ὅμως συνετό νά μάθει κανείς, γιά παράδειγμα, νά ἐλέγχει τήν ἀναπνοή του σέ περίπτωση στρές γιά νά χαλαρώσει πρός στιγμή τόν ὀργανισμό;

Ὅποιος ἔχει κάνει πραγματικά τόν γύρο τοῦ διαλεκτικοῦ πεδίου μάχης καί θέλει νά ἀφιερωθεῖ στόν ἀληθινό σκοπό τῆς ζωῆς ἀνακαλύπτει πώς αὐτό τό εἶδος τεχνικῶν μπορεῖ νά βλάψει τήν σωστή πνευματική ἀνάπτυξη.

Ἀλλά ποιός δέν ἐπιζητεῖ τήν ἁρμονία καί τήν γαλήνη τῆς ψυχῆς! Δέν εἶναι φυσικό νά διαλέξει κανείς τήν πιό γρήγορη μέθοδο χαλαρώσεως; Ὡστόσο αὐτή δέν ἐξαλείφει τίς ψυχικές συγκρούσεις πού ἐκδηλώνονται στό νευρικό σύστημα. Τά ἐξωτερικά συμπτώματα χρησιμεύουν στό νά ἑλκύουν τήν προσοχή στίς ἀνισορροπίες, μᾶς ἀναγκάζουν νά ἀναζητήσουμε τήν πηγή τῶν συγκρούσεων, νά τήν ἀναγνωρίσουμε γιά νά τήν ἐξαφανίσουμε. Ὡστόσο, ἄν ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος μπορεῖ εὔκολα νά ξεφύγει ἀπό αὐτήν τήν ἀντιμετώπιση μέ τήν βοήθεια τεχνικῶν καί μέσων πού νά τοῦ ἐπιφέρουν μία προσωρινή ἀνακούφιση, καμουφλάρεται ἔτσι ἡ ἀλήθεια ἀναφορικά μέ τήν ἴδια του τήν ὕπαρξη γιατί οἱ πραγματικές αἰτίες παραμένουν ἄθικτες.

ΘΕΜΕΛΙΑΚΗ ΔΥΣΑΡΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Εἰσπνέοντας ὀξυγόνο μέσῳ τῆς ἀναπνοῆς, εἰσπνέουμε ἐπίσης εὐγενῆ ἀέρια καί κάθε λογῆς οὐσίες καί ἀκτινοβολίες, ἀπό τίς ὁποῖες εἶναι γεμάτη ἡ ἀτμόσφαιρα. Ὅλες αὐτές οἱ οὐσίες καί ἀκτινοβολίες εἰσχωροῦν μέσα στό αἷμα ἀπό τούς πνεύμονες καί δροῦν μέσα σ' αὐτό. Ἀλλά ὅταν οἱ σκέψεις, τά λόγια καί οἱ πράξεις εἶναι προσανατολισμένα ἀποκλειστικά πρός τίς κατώτερες, ἀνόσιες, ζωικές σφαῖρες, τότε ἀφομοιώνει κανείς οὐσίες καί ἀκτινοβολίες ἀντίστοιχες. Ἡ προσωπική σφαῖρα γεμίζει ἀπό αὐτά τά στοιχεῖα πού προσδιορίζουν ποιό θά εἶναι τό ἑπόμενο βῆμα γιά τήν προσωπικότητα. Ἔτσι ἡ σκέψη καί ἡ δραστηριότητα βρίσκονται σέ στενή σχέση μέ τό πεδίο στό ὁποῖο ἀναπνέει κανείς. Καί καθώς τό σύγχρονο γήινο πεδίο ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας εἶναι διαμετρικά ἀντίθετο μέ τό πεδίο τῆς πρωταρχικῆς ζωῆς, οἱ συμπεριφορές πού ὑποκινοῦνται ἀπό τήν περιβάλλουσα ἀτμόσφαιρα ἀντιτίθενται ἐπίσης σ' αὐτό. Μέσῳ αὐτῆς τῆς διαδικασίας διατηρεῖται ἡ θεμελιώδης δυσαρμονία τοῦ γήινου πεδίου ζωῆς.

Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ἐπίσης νά λάβει τίς ἁγνές ἀκτινοβολίες, οἱ ὁποῖες στέλνονται πρός αὐτόν μέσῳ τοῦ Θεοῦ. Κάθε ἀνθρώπινο ὄν λούζεται μέσα σ' αὐτές τίς ἀκτινοβολίες, οἱ ὁποῖες δέν περιμένουν παρά νά γίνουν δεκτές. «Καλοῦν» θά λέγαμε τόν καθένα, καί παρακινοῦν σέ μία πνευματική ἐξέλιξη πού ὁδηγεῖ πέρα ἀπό τά ὑλικά ὅρια. Καθώς ἀφομοιώνονται ταυτόχρονα μέ τίς γήινες δυνάμεις – ὑπό τήν προϋπόθεση νά εἶναι κανείς δεκτικός σέ αὐτές – μποροῦν νά ἐξαπολύσουν μία μεγάλη ἐσωτερική σύγκρουση. Ὅμως αὐτήν ἡ σύγκρουση, αὐτή ἡ δυσαρμονία εἶναι ὁ σταυρός, στόν ὁποῖο εἶναι καρφωμένη ἡ ἀνθρωπότητα. Εἶναι τό σημεῖο τῆς ἀδιάκοπης ἀναταραχῆς, ἡ ὁποία ὠθεῖ τόσα ἀνθρώπινα ὄντα νά ἀναζητοῦν μία

διέξοδο. Μέσα στό εὐαγγέλιο, ὁ Χριστός λέει: «Δέν ἔχω ἔρθει νά φέρω εἰρήνη, ἀλλά ξίφος!». Αὐτή ἡ ἐσωτερική σύγκρουση εἶναι ἡ συνέπεια τῆς πτώσεως, καί τοῦ ἀντιστοίχου Σχεδίου σωτηρίας πού συλλαμβάνεται ἀπό τόν Δημιουργό. Μόνον ὅταν ὁ ἄνθρωπος ξέρει νά θέτει τίς πράξεις του καί τίς σκέψεις του σέ ἁρμονία μέ τίς ἁγνές εἰσροές ἀπό αὐτό τό θεϊκό Σχέδιο, μόνο τότε θά ἀποσυντεθεῖ τό πεδίο τῆς ἀντιθέσεως.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

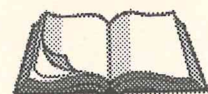
Ὁ καθένας διατηρεῖται λοιπόν σάν νά λέμε μέ τεχνητό τρόπο μέσα σέ μία κατάσταση ἐντάσεως καί μόνο μία συμπεριφορά θεμελιακά διαφορετική μπορεῖ νά τόν ἐλευθερώσει ἀπό αὐτήν.

Ὅποιος καταφέρνει νά ἀφομοιώσει τίς ἀνανεωτικές ἀκτινοβολίες τοῦ θεϊκοῦ Σχεδίου θά καταφέρει νά ρυθμίσει τίς συγκρούσεις τίς ἐγγενεῖς στήν ὕπαρξή του. Εἶναι βέβαιο ὅτι αὐτή εἶναι μία διαδικασία πού ἀπαιτεῖ ὅλες τίς προσπάθειές μας καί ὅλη μας τήν προσοχή. Ὁρισμένες ἀναπνευστικές ἀσκήσεις μποροῦν νά δώσουν μία ἐντύπωση εἰρήνης καί ἰσορροπίας, ἐνῷ ἐσωτερικά τά πάθη ἐξακολουθοῦν νά ὑποκινοῦν ἕναν ὠκεανό ἀπό ἀντιφατικά συναισθήματα. Ἡ ἀπώθηση τῶν συναισθημάτων μέσῳ ἀναπνευστικῶν τεχνικῶν δέν μπορεῖ ποτέ νά δώσει ἀποτελέσματα πού νά διαρκοῦν, οὔτε νά ἐκμηδενίσει τά ἀποτελέσματα τοῦ κάρμα. Μέσῳ ἀναπνευστικῶν ἀσκήσεων προσπαθεῖ κανείς νά παραβιάσει μία κατάσταση χωρίς νά τήν ἀλλάξει πραγματικά ἐσωτερικά. Μακροπρόθεσμα, αὐτές οἱ πρακτικές δέν μποροῦν παρά νά βλάψουν τά διάφορα σώματα τοῦ ἀνθρώπου.

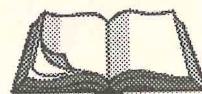
Οἱ βεβιασμένες τεχνικές τῆς ἀπαγγελίας καί τοῦ τραγουδιοῦ μποροῦν ἐπίσης νά ἔχουν βλαβερές συνέπειες. Ἡ ἐπίδραση τῶν ἀνανεωτικῶν ἀκτινοβολιῶν τοῦ θεϊκοῦ Σχεδίου ἀναχαιτίζεται ὅταν τό ἐγώ, ἡ προσωπικότητα, ἀναιρεῖται νά ἐγκαταλειφθεῖ καί ἐπιλέγει τόν ἀντίθετο δρόμο προσπαθῶντας νά ὁπλισθεῖ. Αὐτό πού εἶναι καθοριστικό, εἶναι τό κίνητρο πού ὠθεῖ στην καλλιέργεια. Ὁ ὁμιλητής ἤ ὁ μουσικός, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νά ἐξουδετερώσει τήν σφαῖρα ἐπιρροῆς τῆς προσωπικότητάς του πρός ὄφελος τῆς νέας ψυχῆς δέν θά καλλιεργήσει τήν αναπνοή του ἤ τήν φωνή του γιά νά τελειοποιηθεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλά γιά νά προσεγγίσει καλύτερα τό ἀκροατήριό του καί νά τό τοποθετήσει μπροστά στίς νέες πνευματικές δυνατότητες.

Στό μέτρο πού ἡ μοναδική σύγκρουση τῆς ὑπάρξεως σβήνει πάνω στήν ὁδό τῆς ἀπελευθερώσεως, τό ἀναπνευστικό πεδίο ἐξαγνίζεται προοδευτικά, ἡ ἀναπνοή γίνεται ἁρμονική καί ὁ λόγος χάνει τήν διαλεκτική του τραχύτητα, χωρίς ἐξαναγκασμό. **Πράγματι, ὅταν πετυχαίνει κανείς τόν σκοπό τῆς ζωῆς, ἡ ἀναπνοή καί ὁ λόγος ἐπιμαρτυροῦν γιά τήν νέα κατάσταση συνειδήσεως πού συνεπάγεται ἀπό αὐτό.**

Χ.Ρ.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ

Πρόκειται γιά μία σχεδόν λησμονημένη τέχνη. Χιλιάδες βιβλία γράφονται καί διαβάζονται κάθε χρόνο, ἐλάχιστοι εἶναι ὅμως οἱ ἄνθρωποι πού ἀναγιγνώσκουν: ἐκεῖνοι δηλαδή πού αναγνωρίζουν σ' ἕνα βιβλίο μία ἄγνωστη πλευρά τοῦ ἑαυτοῦ τους, μία ξεχασμένη αἴσθηση ἤ μία συγκίνηση πού ἔρχεται στήν ἐπιφάνεια μέ τήν διακριτική μεσολάβηση τοῦ συγγραφέως. Αὐτοί, οἱ ἀληθινοί ἀναγνῶστες, καμμιά σχέση δέν ἔχουν μέ ὅσους περιδιαβάζουν στίς σελίδες ἑνός βιβλίου. Εἶναι οἱ τελευταῖοι μιᾶς φυλῆς, ἡ ὁποία ἀναγνωρίζεται ἀκόμα ἀπό τό τυπικό μιᾶς τελετῆς πού ἐπαναλαμβάνεται ἀπαράλλακτη ἐδῶ καί αἰῶνες.

Ὁ ἀναγνώστης διαλέγει ὁ ἴδιος τά βιβλία του. Τό βιβλιοπωλεῖο εἶναι ὁ φυσικός του χῶρος, τό δεύτερο σπίτι του. Ἀφοῦ παραπλεύσει τούς φορτωμένους πάγκους, ὁ ἀναγνώστης κατευθύνεται στά σκονισμένα ράφια. Ξέρει καλά πώς κάτω ἀπό τήν σκόνη, μέσα στήν ἀδιαφορία καί τήν ἐγκατάλειψη, περιμένουν οἱ πραγματικοί θησαυροί, ὅπως τά ἐκλεκτά κρασιά πού παλαιώνουν στήν κάβα. Ἐκεῖ ἀφήνει τό μάτι του νά πλανηθεῖ σέ τίτλους, ὀνόματα συγγραφέων, λέξεις καί χρώματα. Ὅταν κάποιο βιβλίο τραβήξει τήν προσοχή του, τό κατεβάζει ἀπό τό ράφι καί τό ξεφυλλίζει μέ ἀνυπόμονα χέρια. Διαβάζει τό ὀπισθόφυλλο, τό βιογραφικό σημείωμα τοῦ συγγραφέως, κάποιες τυχαῖες περικοπές. Ὁ ἀναγνώστης προσέχει ἀκόμα τά τυπογραφικά στοιχεῖα, τήν εἰκόνα καί τό στήσιμο τοῦ ἐξωφύλλου, τήν ποιότητα τοῦ χαρτιοῦ. Μερικοί ἀναγνῶστες συνηθίζουν νά βυθίζουν τήν μύτη τους μέσα στίς σελίδες ἑνός βιβλίου καί νά ἀπολαμβάνουν τό ἄρωμα τῆς τυπωμένης μελάνης. Μολονότι αὐτό γίνεται συνήθως στά κρυφά, πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι ἀποτελεῖ μία καθ' ὅλα νόμιμη πράξη. Τό βιβλίο ἀπευθύνεται σέ ὅλες τίς αἰσθήσεις μας, καί αὐτό εἶναι κάτι πού τό ξέρει καλά ὁ ἀναγνώστης.

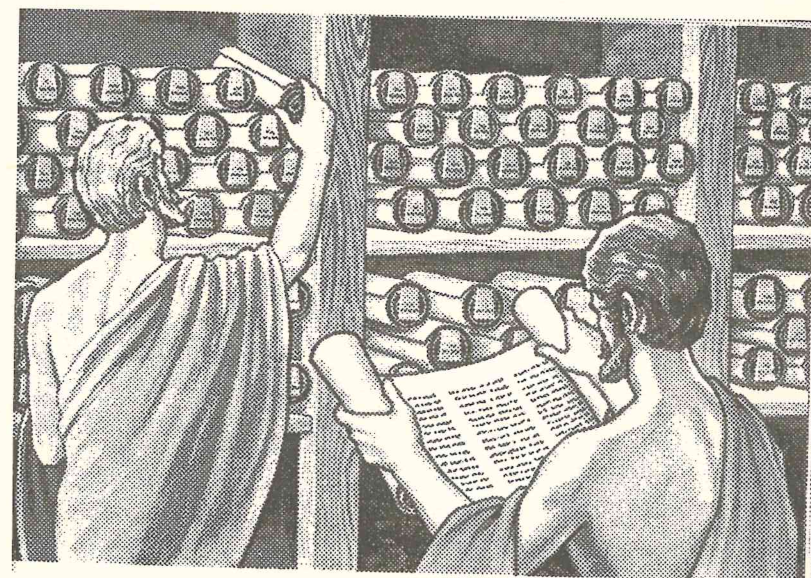
Ὁ ἀναγνώστης διαβάζει πάντοτε μόνος. Γνωρίζει πώς ἡ ἀνάγνωση εἶναι μία διαδικασία πού, ὅπως μιά δύσκολη καί ἀπαιτητική ἐρωμένη, ἀξιώνει ὁλόκληρη τήν προσοχή του. Φροντίζει, λοιπόν, νά ἐξασφαλίσει τήν ἀπόστασή του ἀπό τήν πραγματικότητα προκειμένου νά βυθιστεῖ ἀπερίσπαστος σέ ἕναν καινούργιο κόσμο. Ἡ ἀνάγνωση σέ παραλίες, καφενεῖα, μέσα μαζικῆς μεταφορᾶς, παγκάκια πάρκων καί, γενικά, σέ πολυσύχναστα μέρη, εἶναι μία προβληματική μορφή ἀναγνώσεως. Πράγματι, ἀρκεῖ ἕνας θόρυβος, μία φωνή, ἡ ἄκαιρη παρέμβαση τοῦ σερβιτόρου, γιά νά ραγίσει ὁ κόσμος πού ὁ ἀναγνώστης οἰκοδομοῦσε μέσα του. Γι' αὐτό ὁ ἀναγνώστης διαβάζει κατά μόνας στό ἥσυχο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ του. Ἄλλες φορές μπορεῖ κατά τήν κρίση του νά ἐπιλέξει μιά ὄχι ἰδιαίτερα ἀναπαυτική πολυθρόνα στό σαλόνι ἤ μία ἁπλή καρέκλα στό δροσερό μισοσκόταδο τῆς κουζίνας. Ἡ ἀνάγνωση στό κρεβάτι ἤ στόν καναπέ, μολονότι χαίρει ἰδιαίτερης προτιμήσεως ἀπό μία ὁρισμένη κατηγορία ἀναγνωστῶν πού διακρίνονται γιά τήν σωματική νωθρότητά τους, δέν ἐνδείκνυται, διότι οὐσιαστικά ὑποθάλπτει καί τήν πνευματική νωθρότητα τοῦ ἀναγνώστη.

Ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά συνοδεύσει τήν διαδικασία τῆς ἀναγνώσεως μέ ὁρισμένα ἄλλα μέσα: τσιγάρο, πίπα, ποῦρο γιά τούς καπνιστές, ἀφεψήματα ἱκανά νά σβήσουν τήν δίψα καί νά ἐνισχύσουν τήν ἀπόλαυση. Ἀνάμεσα στά τελευταῖα τά πλέον ἐνδεδειγμένα εἶναι τό τσάι καί ὁ καφές, πού κρατοῦν τόν ἀναγνώστη σέ ἐγρήγορση χωρίς νά τοῦ στεροῦν τίς πνευματικές του δυνάμεις. Ἀπεναντίας, πρέπει νά ἀποφεύγεται τό ἀλκοόλ, πού θολώνει τήν κρίση καί μειώνει τήν ἱκανότητα τῆς ἀντιλήψεως. Ὁρισμένοι ἀναγνῶστες προτιμοῦν νά διαβάζουν τά βιβλία τους μέ τήν διακριτική συντροφιά τῆς μουσικῆς. Σ' αὐτήν τήν περίπτωση, ὅμως, ὁ ἀναγνώστης ὀφείλει νά εἶναι ἰδιαίτερα προσεκτικός στίς μουσικές ἐπιλογές του. Ἡ μουσική πρέπει νά περιορίζεται στόν συνοδευτικό της ρόλο καί σέ καμμιά περίπτωση δέν ἐπιτρέπεται νά ἀποσπᾶ τήν προσοχή τοῦ ἀναγνώστη.

Ὁρισμένοι ἀναγνῶστες προτιμοῦν τά ἄκοπα βιβλία, γιατί τούς δίνουν τήν εὐκαιρία μιᾶς πρώτης σωματικῆς ἐπαφῆς πού προηγεῖται τῆς διαδικασίας τῆς ἀναγνώσεως καί ὅπως αὐτοί πού προτιμοῦν τό ἐκλεκτό κρασί, θέλουν νά συμμετέχουν οἱ ἴδιοι στό μυστικό τῆς ἀποσφραγίσεως ἑνός καλοῦ βιβλίου. Γι' αὐτό ὁ ἀναγνώστης εἶναι πάντα ἐφοδιασμένος μέ ἕναν κοφτερό χαρτοκόπτη ἤ ἕνα κοινό μαχαίρι πού τό γλιστράει τρυφερά ἀνάμεσα στίς σελίδες τοῦ βιβλίου προσέχοντας νά μή τό πληγώσει. Ἐνῷ κόβει τίς σελίδες, ὁ ἀναγνώστης ἐξετάζει μέ τήν ἄκρη τῶν δακτύλων τήν ὑφή τοῦ χαρτιοῦ, τό βάρος καί τήν πυκνότητά του καί ἐπιτρέπει στό βλέμμα του νά πλανηθεῖ ἀνάμεσα στίς τυπωμένες σειρές λαμβάνοντας ἔτσι μιά πρώτη γεύση ἀπό τό βιβλίο, ἀκριβῶς ὅπως ὁ γευσιγνώστης στριφογυρίζει στό στόμα του μιά γουλιά ἀπό τό ἐκλεκτό ποτό μέχρι νά νιώσει νά αναδεικνύεται τό ἄρωμά του.

Ὁ ἀναγνώστης διαβάζει ἀργά, προσπαθῶντας νά ἐναρμονίσει τόν ρυθμό τῆς ανα-

γνώσεως μέ τούς ἐσωτερικούς ρυθμούς τῆς ἀφηγήσεως. Πολλές φορές ἀπολαμβάνει δύο καί τρεῖς φορές τήν ἀνάγνωση κάποιας σελίδας ἤ ἀφήνεται σέ μία μυστική ὀνειροπόληση, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μέρος τῆς σχέσεως πού ἀναπτύσσεται μεταξύ ἐκείνου καί τοῦ συγγραφέως. Ὁ ἀναγνώστης ἔχει τήν ἱκανότητα νά διαβάζει ἀκόμα καί ἀνάμεσα στίς γραμμές, γιατί ξέρει ὅτι αὐτές οἱ μικρές σιωπές πού δημιουργοῦνται στά κενά τῆς ἀφηγήσεως εἶναι ἀποκλειστικά δικός τους χῶρος: χῶρος γιά νά συλλογιστεῖ, γιά νά δημιουργήσει, γιά νά ὀνειρευτεῖ. Ποτέ ὁ ἀναγνώστης δέν ἀφήνει ἀδιάβαστες σελίδες γιά νά φτάσει πιό σύντομα στό τέλος τοῦ βιβλίου. Γιά αὐτόν σημασία ἔχει τό ταξίδι, ὄχι ὁ προορισμός.

Ὁ ἀναγνώστης ξέρει πώς ἕνα καλό βιβλίο πρέπει νά διαβάζεται ἀπνευστί, μέσα σέ μία ἰδιαίτερη κατάσταση πού λίγο ἀπέχει ἀπό τόν πυρετό ἤ τήν μέθη. Ἐάν κάποιο βιβλίο, λόγῳ μεγέθους, δέν εἶναι δυνατόν νά ὁλοκληρωθεῖ σέ μία καί μόνη ἀνάγνωση, τότε ὁ ἀναγνώστης κατατρύχεται ἀπό μία παράξενη ἔξαψη, εἶναι ἀπρόσεκτος στίς καθημερινές ἀσχολίες του καί καταδιώκεται ἀπό τήν ἔμμονη ἰδέα τοῦ βιβλίου. Μέ σπουδή βιάζεται νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τίς βιοτικές του μέριμνες καί νά ἐξοικονομήσει τόν ἀπαραίτητο χρόνο γιά νά ὁλοκληρώσει τήν ἀνάγνωση. Ἀρκετοί ἀναγνῶστες προτιμοῦν νά θυσιάσουν τόν ὕπνο τους, προκειμένου νά τελειώσουν τήν ἀνάγνωση ἑνός συγκεκριμένου βιβλίου. Ὡστόσο, ὅταν βαραίνουν τά βλέφαρα, δέν εἶναι σέ θέση νά συλλάβει ὅλες τίς ἀποχρώσεις τῆς ἀφηγήσεως, τήν διαύγεια καί τήν στιλπνότητα τοῦ ὕφους. Ὁ ἀναγνώστης θεωρεῖ τήν ἀνάγνωση ὡς τήν ὑψηλότερη μορφή ἀπολαύσεως καί ἀρνεῖται νά ὑποκύψει σέ τέτοιες ψυχαναγκαστικές διαδικασίες. Ἐπίσης, νιώθει βαθιά περιφρόνηση γιά ὅσους ἀντιμετωπίζουν τήν τέχνη τοῦ λόγου ὡς μία μορφή δραστικοῦ ὑπνωτικοῦ καί ἀρνεῖται νά διαβάσει «γιά νά νυστάξει».

Τυχαίνει κάποτε ὁρισμένα βιβλία νά ἀντιστέκονται στήν πράξη τῆς ἀναγνώσεως. Τότε πλήττει, δυσανασχετεῖ, χασμᾶται, συλλαμβάνει τόν ἑαυτό του νά παραβλέπει παραγράφους ἤ ἀκόμα καί ὁλόκληρες σελίδες τοῦ βιβλίου. Δύο πράγματα εἶναι πιθανόν νά συμβαίνουν: ἤ τό βιβλίο εἶναι πράγματι κακό, ὁπότε ὁ ἀναγνώστης δικαιοῦται νά τό ἐνταφιάσει στήν βιβλιοθήκη του ἀναλογιζόμενος μέ πίκρα τήν ἀστοχία τῆς ἐπιλογῆς του, ἤ ὁ ἴδιος δέν εἶναι ἀκόμα ἕτοιμος γιά τήν ἀνάγνωση τοῦ συγκεκριμένου βιβλίου. Σ' αὐτήν τήν δεύτερη περίπτωση ἐπανέρχεται μετά ἀπό μῆνες ἤ καί χρόνια καί ἀνακαλύπτει στό βιβλίο πού δέν κατόρθωσε νά διαβάσει ἕνα αὐθεντικό ἀριστούργημα. Τό δέχεται χωρίς ἔκπληξη, γιατί ξέρει ὅτι καί αὐτός ὡριμάζει, ὅπως ἀκριβῶς καί τά βιβλία.

Ὁ ἀναγνώστης ἀγαπᾶ καί φροντίζει τά βιβλία του. Διαβάζει προσεκτικά, ἀποφεύγοντας νά διπλώσει τήν ράχη τους ἤ νά τσακίσει τίς σελίδες τους καί συχνά ἀντιστέκεται στόν πειρασμό νά ὑπογραμμίσει κάποια ἀποσπάσματα πού τοῦ προκαλοῦν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Ὡστόσο, ἡ βιβλιοθήκη του δέν ἀποτελεῖ μέρος τῆς τυπικῆς ἐπιπλώσεως τοῦ σπιτιοῦ. Εἶναι ἕνας ζωντανός χῶρος, ὅπου συχνά συμβαίνει νά βασιλεύει τό χάος.

Ἡ ἀνάγνωση εἶναι μία τέχνη τῆς ἀπολαύσεως καί ὡς τέχνη ἀσκεῖται ἀπό τούς μυημένους. Αὐτοί, οἱ ἀληθινοί ἀναγνῶστες, εἶναι οἱ τελευταῖοι μιᾶς φυλῆς πού σήμερα ἀπειλεῖται μέ ἐξαφάνιση. Γιατί λίγοι εἶναι πρόθυμοι στίς μέρες μας νά ἐντρυφήσουν στά μυστικά μιᾶς σχεδόν λησμονημένης τέχνης.

Σ. Τριβιζᾶς

ΜΟΥΣΕΙΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΣ

Μουσεῖα στήν Ἀρχαία ἑλληνική παράδοση τῆς προκλασσικῆς ἐποχῆς ὀνομάζοντο **οἱ σχολές μέ τίς βιβλιοθῆκες τῆς γνώσεως, ὅπου σπούδαζαν οἱ Μύστες**. Οἱ Μοῦσες καί οἱ ἱερεῖς-φύλακες τοῦ Λόγου κατέγραφαν σέ βιβλία καί ἦταν ὑπεύθυνοι γιά τήν διατήρηση, φύλαξη καί διάδοση τῶν θησαυρῶν τῆς γνώσεως: **τά ἱερά τῶν προγόνων, δρώμενα, γράμματα, τέχνες.** Πολλά ἀπό τά μαντεῖα τῆς ἀρχαιότητος ἔφεραν τόν τίτλο **Μουσεῖο**, ἐπειδή εἶχαν μεγάλες βιβλιοθῆκες καί ἐδέχοντο νέους γιά σπουδές. Τό μεγαλύτερο μαντεῖο-Μουσεῖο ἦταν τό **Δωδωναῖο τοῦ Ὀλύμπου**, πού ὕστερα ἀπό τίς μεγάλες πλημμύρες καί τίς ἀνακατάξεις τῆς Αἰγαίας χώρας (κατακλυσμός τοῦ Ὠγύγου ± 25.000 Π.Ε.), οἱ ἱερεῖς μέ τά ἱερά βιβλία τό μετέφεραν στήν Αἴγυπτο καί ἵδρυσαν τό **Μαντεῖο τοῦ Ἄμμωνος Διός** σέ παραθαλλάσιο χῶρο, πού ἀργότερα ἔγινε ἔρημος (λόγῳ καταβυθίσεως τῆς Ἀτλαντίδος καί ἀναδύσεως τῆς σημερινῆς ἐρήμου Σαχάρας).

Σέ νεώτερη ἐποχή, μέρος τῶν ἱερέων τοῦ Ἄμμωνος Διός ἐπέστρεψαν στήν Ἑλλάδα καί ἵδρυσαν τό (νεώτερο) **Μαντεῖο τῆς Δωδώνης τῆς Ἠπείρου.**

Στά Μουσεῖα σπούδασαν τήν ἀνθρώπινη **σοφία** πολλοί ἀπό τούς ἀρχαίους σοφούς[1].

α) **Οἱ Μοῦσες στήν ἑλληνική παράδοση.** Μοῦσες ἐτυμ. = **μάω ἤ μώομαι ἤ μώσις** (ἐπιθυμῶ) **ἤ ὁμοῦ οὖσαι.** Τήν ὀνομασία Μοῦσες ἔδωσε ὁ Πίερος, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἡσίοδος. Γεννήθηκαν ἀπό τούς Θεούς στά πανάρχαια χρόνια. Ἦσαν φύλακες τῆς γνώσεως στά Μουσεῖα (βιβλιοθῆκες καί διδακτήρια), πού διαιώνιζαν τόν **Ἑλληνικό Λόγο.** Ἱστορικά οἱ Μοῦσες τοῦ Παρνασσοῦ ἦσαν μεγάλες δασκάλες καί δίδαξαν τήν πανάρχαια ἑλληνική ἱστορία καί τήν γενεαλογία τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου μέσα ἀπό τά κείμενα τοῦ Ἡσιόδου. Ὅλοι σχεδόν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς τίς ἐπικαλοῦνται στήν ἀρχή τῶν ἔργων τους ὡς ὑπαρκτά καί διαχρονικά πρόσωπα καί τίς ἱκετεύουν νά τούς βοηθήσουν νά ἀποδώσουν σωστά τόν προφορικό ἤ γραπτό λόγο τους. Στίς ζωγραφικές καί γλυπτικές ἀπεικονίσεις οἱ καλλιτέχνες τίς παρουσιάζουν ὡς ἀέρινες μορφές μέ στοχασμό καί θεϊκή ὀμορφιά, πού κρατοῦν δάφνες καί μουσικά ὄργανα καί ἀπαγγέλλουν ἤ τραγουδοῦν ὁλόγυρα ἀπό τόν μεγάλο δάσκαλο Ἀπόλλωνα. Ἐντύπωση κάνει στόν ἀναγνώστη τῶν ἀρχαίων λόγων ὅτι κανείς **δέν ἀμφισβητεῖ τήν ὕπαρξή τους. Οἱ Μοῦσες ἦταν δεμένες μέ τήν γνώση, τόν λόγο, τά γράμματα καί τίς τέχνες.** Στήν πρώτη γενιά τῶν Μουσῶν ἀνήκουν οἱ ἑπτά θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς (ὅσα καί τά φωνήεντα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου). Στήν δεύτερη γενιά οἱ ἐννέα θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης καί τοῦ Διός.

β) **Ἡ καταγωγή.** Ἡ παράδοση ἀναφέ-

ρει ὅτι ὁ Ζεύς ξεγέλασε τήν ὄμορφη καί πανέξυπνη Μνημοσύνη καί κοιμήθηκε μαζί της **ἐννέα νύκτες**. Ἡ Μνημοσύνη γέννησε τίς **ἐννέα Μοῦσες**, πού ἦσαν ὅμοιες σέ ὅλα. Ἡ Μνημοσύνη τίς ἔδωσε νά τίς ἀναθρέψει ἡ **νύμφη Εὐφήμη** καί ὅρισε δάσκαλό τους τόν **Ἀπόλλωνα.**

Οἱ ἐννέα Μοῦσες ἦσαν: Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία καί ἡ **Καλλιόπη** ἡ ξεχωριστή σέ ὅλα ἀπό τίς ἄλλες. Ὅταν μεγάλωσαν ἔγιναν πολύ ἔξυπνες καί ὡραιότατες. Εἶχαν ἰδιαίτερη ἀγάπη στήν μουσική, δέν τίς ἐνδιέφεραν οἱ ἀνθρώπινες ἀσχολίες καί ἀναζητοῦσαν ἥσυχο τόπο γιά νά ἀφιερωθοῦν στίς **Καλές Τέχνες**. Ὁ Ἀπόλλων τίς ἔφερε στό μεγάλο καί ὄμορφο ὄρος **Ἑλικών**, στήν τοποθεσία πού ἦταν καί ὁ παλαιότερος βωμός τοῦ Διός. Περνοῦσαν δέ τόν καιρό τους ὡς ἑξῆς: *«Ὁ Ἀπόλλων στεκόταν στήν μέση καί ἔπαιζε τήν λύρα του. Ὁλόγυρα οἱ Μοῦσες τραγουδοῦσαν καί ἔπαιζαν καί αὐτές τά μουσικά τους ὄργανα. Ὕστερα χόρευαν ὁλόγυρα ἀπό τόν βωμό καί ἀργότερα ἐκάθοντο πάνω σέ δάφνες καί τραγουδοῦσαν. Ὁ μεγάλος δάσκαλος Ἀπόλλων πάντα στήν μέση μέ τήν λύρα του. Ὅ,τι ἔψαλλαν ἦσαν ὕμνοι στόν θεό καί πατέρα τους Δία.*

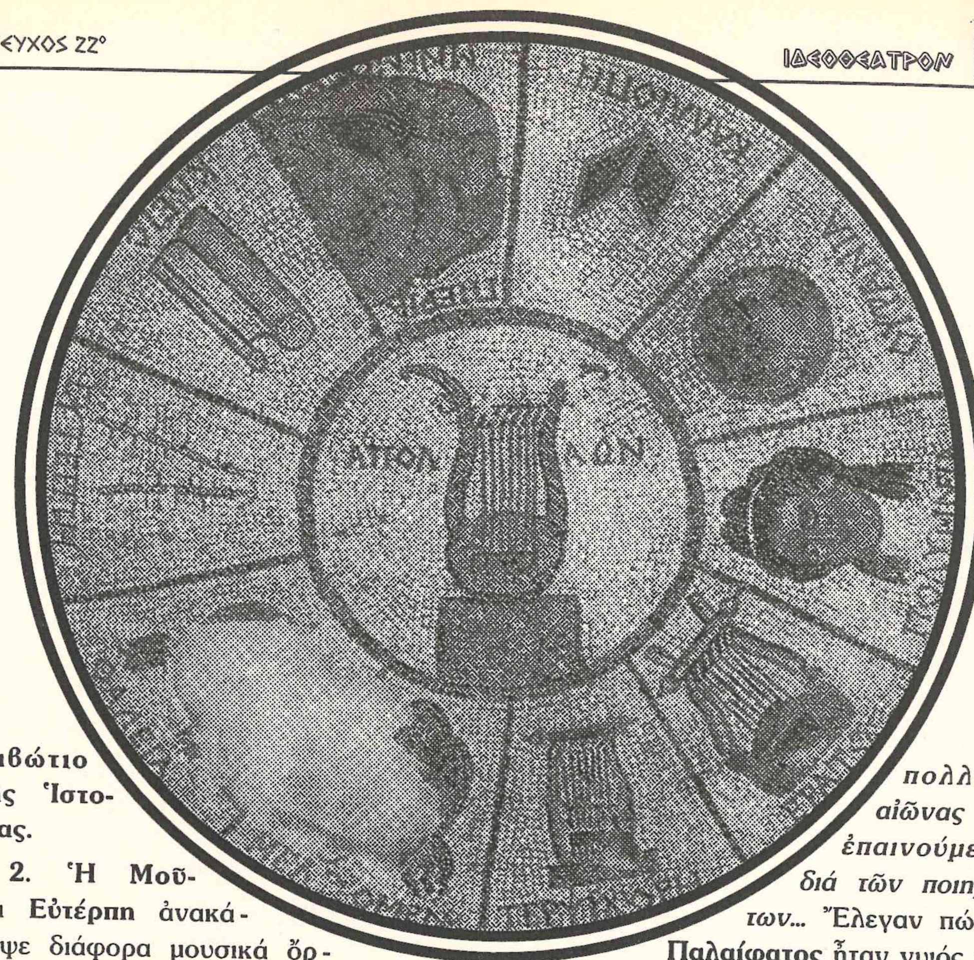
*Πολλές ἡμέρες περνοῦσαν καί στόν Παρνασσό, ἐπειδή καί αὐτό τό βουνό ἦταν θεϊκό καί εὑρίσκετο ἐκεῖ τό μεγάλο μαντεῖο τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔκαναν περιπάτους καί ἐλούζοντο στίς πηγές **Ἱπποκρήνη**, τήν ὡραιότερη πηγή στήν κορυφή τοῦ Ἑλικῶνος, **Κασταλία**, στόν Παρνασσό, **Ἀγανίππη**, στήν Βοιωτία καί **Λειβήθρα** στήν Μακεδονία· γι' αὐτό ὀνομάζονταν καί **Λειβηθρίδες**».*

Οἱ ἀρχαιότερες Μοῦσες ἐμφανίζονται ἐπί βασιλείας τοῦ Κρόνου.

γ) **Οἱ Μοῦσες καί οἱ «Τέχνες».** Ἡ παράδοση ἀναφέρει: δύο Μοῦσες ἐφεῦραν τήν **θεωρία** καί τήν **πράξη** στήν μάθηση. Τρεῖς Μοῦσες ἐφεῦραν τούς τρεῖς μουσικούς τόνους: **ἁδρόν, μέσον καί ἰσχνόν**· τίς τρεῖς χορδές τῆς Λύρας, τίς τρεῖς προσωδίες: **ὀξεία, βαρεία, περισπωμένη** καί τούς τρεῖς χρόνους **παρεληλυθότα, ἐνεστῶτα, μέλλοντα**· τά τρία πρόσωπα, τούς τρεῖς ἀριθμούς, τό τρίγωνο τῶν ἀστέρων καί ἄλλα τριάριθμα. Τέσσερις Μοῦσες ἐφεῦραν τίς τέσσερις διαλέκτους: **ἀττική, ἰωνική, αἰολική καί δωρική.** Πέντε Μοῦσες τίς πέντε αἰσθήσεις: **ὅραση, γεύση, ὄσφρηση, ἀφή καί ἀκοή.** Ἑπτά Μοῦσες ἐφεῦραν τίς **ἑπτά χορδές** τῆς λύρας, τίς **ἑπτά Οὐράνιες** ζῶνες, τούς **ἑπτά πλανῆτες** καί τά **ἑπτά φωνήεντα** τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

1. **Ἡ Μοῦσα Κλειώ** ἀνακάλυψε τήν **Ἱστορία** (καί τήν κιθάρα). Ἡ **ἱστορία** ὀνομαζόταν **Κλειώ**, ἐπειδή ἀναφέρεται στό Κλέος (πού ἀνήκει στούς ἥρωες του παρελθόντος), πού μᾶς διηγοῦνται οἱ συγγραφεῖς μέσα ἀπό τά βιβλία. Σύμφωνα μέ τήν παράδοση, ἡ Κλειώ κατηγόρησε τήν Ἀφροδίτη ἐπειδή ἐρωτεύθηκε τόν Ἄδωνι. Ἡ Ἀφροδίτη ἀνταπέδωσε: Τήν ὁδήγησε στό σπίτι τοῦ Πίερου καί τήν ἔκανε νά τόν ἐρωτευθεῖ. Ἡ Κλειώ μέ τόν Πίερο γέννησε τόν **Ὑάκινθο.** Μέ τόν Μάγνητα (πατέρα τοῦ Πίερου) γέννησε τόν **Ἰάλεμο**, τόν **Ὑμένα** καί τόν **Λῖνο.**

Ζωγράφιζαν τήν Κλειώ δαφνοστεφανωμένη καί μέ πορφυρό ἔνδυμα. Στό δεξί της χέρι κρατοῦσε μία σάλπιγγα καί στό ἀριστερό ἕνα βιβλίο, πού ἔγραφε ***Κλειώ Ἱστορία.*** Στά πόδια της ὑπῆρχε **τό**

Κιβώτιο τῆς Ἱστορίας.

2. **Ἡ Μοῦσα Εὐτέρπη** ἀνακάλυψε διάφορα μουσικά ὄργανα, τά **μαθήματα**, καί τήν **διαλεκτική.** Τά μαθήματα τέρπουν τούς ἀνθρώπους, ἀλλά καί... *«εἶναι εὐτερπεῖς οἱ λόγοι τῶν πεπαιδευμένων».* Ἡ Εὐτέρπη μέ τόν **Στρυμόνα** γέννησε τόν **Ρῆσσο.** Τήν ζωγράφιζαν δαφνοστεφανωμένη νά παίζει αὐλό ἤ νά τόν κρατᾶ. Δίπλα της εὑρίσκοντο ὄργανα μουσικά καί κείμενα, ὁ Ἔρωτας καί δένδρα μέ τόν τραγουδιστή Τέττιγα (τζιτζίκι).

3. **Ἡ Μοῦσα Θάλεια** ἦταν **Ἔφορος** τῆς Κωμωδίας. Ἀνακάλυψε τήν **κωμωδία**, τήν **γεωμετρία**, τήν **ἀρχιτεκτονική** καί τήν **γεωργία.** Ἦταν ἡ προστάτισσα καί τῶν **Συμποσίων.** Τό ὄνομα Θάλεια= θάλλειν τά φυτά, ἤ ἀπό τοῦ θαλεία στά (συμπόσια) ἤ... *ἐπειδή θάλλουσιν εἰς πολλούς αἰῶνας οἱ ἐπαινούμενοι διά τῶν ποιημάτων...* Ἔλεγαν πώς ὁ **Παλαίφατος** ἦταν γυιός της. Τήν ζωγράφιζαν στεφανωμένη μέ κισσό, νέα καί χαμογελαστή, νά κρατᾶ κωμική μάσκα. Ἄλλες φορές δαφνοστεφανωμένη μέ πράσινο πανωφόρι καί τήν ἐπιγραφή ***Θαλεία Κωμωδίαν.***

4. **Ἡ Μοῦσα Μελπομένη** ἦταν προστάτισσα τῆς **Τραγωδίας**, επειδή αὐτή τήν ἐπινόησε, τῆς **ρητορικῆς** καί τῆς **μουσικῆς μελωδίας (μολπήν).** Ὀνομάστηκε *Μελπομένη* ἀπό τήν λέξη *μολπήν, ἐπειδή δι' αὐτῆς μέλπουσιν οἱ ἄνθρωποι ὅλοι τούς ἀγαθούς.* Ἡ Μελπομένη μέ τόν **Ἀχελῶο**, κατά μία παράδοση, γέννησε τίς **Σειρῆνες.** Τήν ζωγράφιζαν νά φορᾶ μάσκα τραγωδίας, θυμωμένη, δαφνοστεφανωμένη, μέ σκῆπτρο, ρόπαλο στά χέρια καί τήν ἐπιγραφή ***Μελπομένη Τραγωδίαν.***

5. Ἡ Μοῦσα **Τερψιχόρη** ἐπινόησε τόν **χορό**, τήν **ἅρπα** καί τήν **παιδεία**. Ὀνομάστηκε **Τερψιχόρη**, ἐπειδή **ἐτέρπετο**, εὐχαριστιόταν μέ τό χορό. Ἴσως καί ἀπό τήν μάθηση (πού τέρπει τούς ἀκροατές). Στήν παράδοση ἀναφέρεται πώς γέννησε μέ τόν **Στρυμόνα** τόν **Ρῆσο** καί μέ τόν **Ἄρη** τον **Βίστωνα** ἤ ἀκόμα μέ τόν **Ἀχελῶο** τίς **Σειρῆνες**. Τήν Τερψιχόρη ζωγράφιζαν δαφνοστεφανωμένη καί μέ **προμετωπίδιο** νά κρατᾶ ἅρπα καί νά χορεύει χαρούμενη, ἐνῷ τά πόδια της μόλις νά ἀκουμποῦν τήν γῆ καί μέ τήν ἐπιγραφή ***Τερψιχόρῃ λύραν.***

6. Ἡ Μοῦσα **Ἐρατώ** εἶναι ἡ εὑρέτρια τῶν **ἐρωτικῶν ποιημάτων**, τοῦ **γάμου**, (καί τῆς ποιήσεως, τῆς μουσικῆς καί τῆς διαλεκτικῆς). Τό ὄνομα *Ἐρατώ* ἐτυμολογεῖται ἀπό τήν λέξη ***ἔρως*** καί ***ἐραστής***. Τήν ζωγράφιζαν καθιστή, νά φορᾶ ροδοστέφανο (στεφάνι ἀπό τριαντάφυλλα), μέ τήν λύρα καί τό τόξο τοῦ ἔρωτος στά χέρια καί τήν ἐπιγραφή ***Ἐρωτῷ Ψάλτριαν.*** Ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος ξεκινᾶ τό τρίτο κεφάλαιο τοῦ τετάρτου μέρους στά ***Ἀργοναυτικά*** μέ: *«Καί τώρα Μοῦσα Ἐρατώ, ἔλα κοντά μας καί πές μας πῶς ὁ Ἰάσονας... ἔφερε τό χρυσόμαλλο Δέρας... ἀπό τόν ἔρωτά του στήν Μήδεια... γιατί ἔχεις τίς χάρες τῆς Κύπριδος Ἀφροδίτης... καί φέρνεις τήν μαγεία στά ἀνύπανδρα κορίτσια...».*

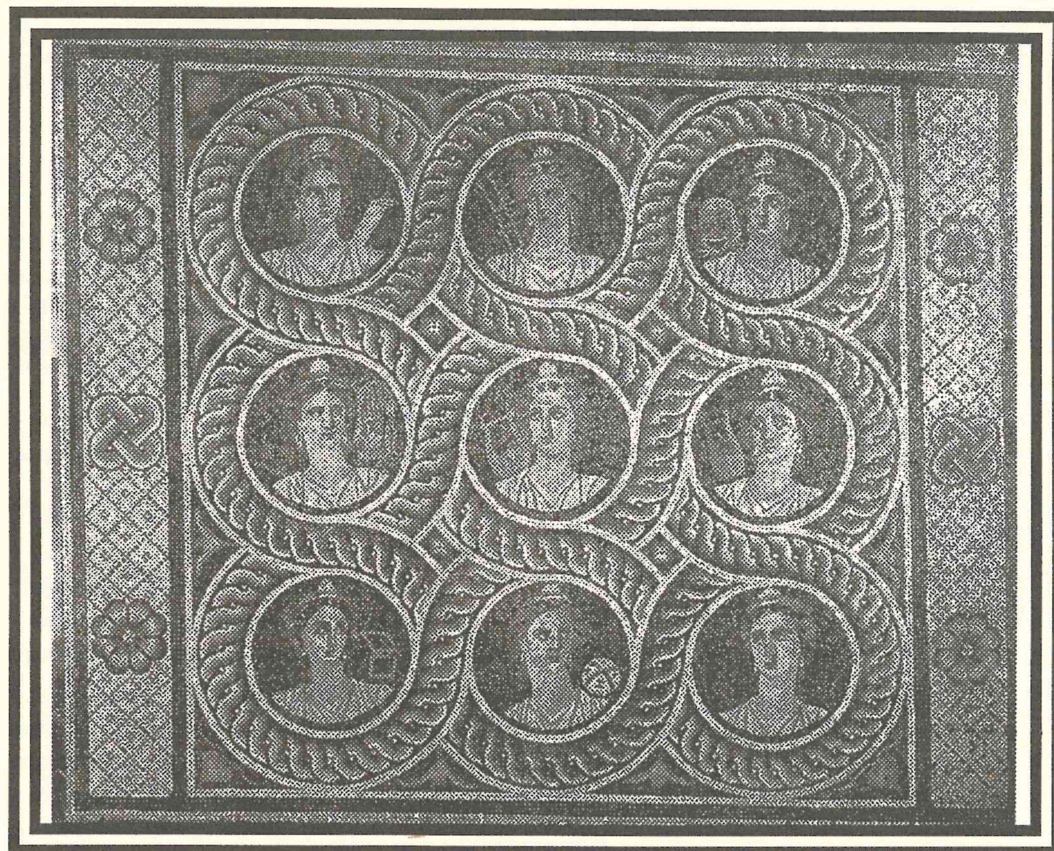
7. Ἡ Μοῦσα **Πολύμνια** (ἤ **Πολύμνια**). Τό ὄνομα *Πολύμνια* ἀπό τό *πολύς* καί *ὕμνος*, **ἐπειδή ὑμνεῖ πολλούς ἀνθρώπους** ἤ ἀπό τό *πολλῶν* καί *μνήμη*, ἐπειδή **μνημονεύει πολλούς στήν ἱστορία.** Ἦταν προστάτισσα τῶν **θεϊκῶν ὕμνων** ἀλλά καί τῆς ὑποκριτικῆς **μιμήσεως**, τῆς **γεωμετρίας**, τῆς **ἱστορίας**, τῆς **γραμματικῆς** κ.ἄ. Τήν ζωγράφιζαν νά κοιτᾶ πρός τόν Οὐρανό μέ στεφάνι ἀπό δάφνη καί μαργαριτάρια στό κεφάλι, λευκό φόρεμα, μέ τήν λύρα στά χέρια της καί τήν ἐπιγραφή ***Πολυμνίᾳ Μύθους.***

8. Ἡ Μοῦσα **Οὐρανία** ἦταν προστάτισσα τῶν **Οὐρανίων Σωμάτων** καί γενικά τῆς **ἀστρονομίας** πού ἀνακάλυψε. Σύμφωνα μέ τήν παράδοση μέ τόν **Διόνυσο** γέννησε τόν **Ὑμέναιο** καί μέ τόν **Ἀπόλλωνα** τόν **Λῖνο.** Ζωγράφιζαν τήν Οὐρανία στεφανωμένη μέ ἀστέρια καί προμετωπίδιο, μπλέ φόρεμα, μπροστά της τρίποδα πού ἐπάνω εἶχε τήν οὐράνια σφαῖρα καί διαβήτη.

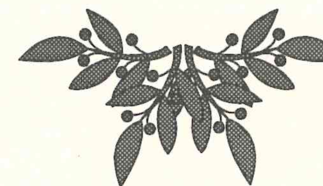
9. Ἡ Μοῦσα **Καλλιόπη** ἦταν ἡ **ἀνώτερη καί ἐπισημότερη** ἀπό τίς ἄλλες ἀδελφές της Μοῦσες. Συνόδευε τούς βασιλεῖς καί τούς ἀνώτατους ἄρχοντες γιά νά ἐπιβάλλει μέ τά λόγια της ὑποταγή καί δικαιοσύνη. Ἡ Καλλιόπη ἦταν προστάτισσα τῶν **ἡρωικῶν ποιημάτων** καί τῆς **ρητορικῆς**. Ὀνομάστηκε **Καλλιόπη**, ἐπειδή εἶχε καλή *ὄπα = ὡραία ὄψη, πρόσωπο.* Τήν ὀνόμαζαν καί **Καλλιέπειαν**, ἐπειδή ἦταν **εὑρέτρια τῆς ποιήσεως.** Σύμφωνα μέ την παράδοση ἡ Καλλιόπη γέννησε τόν **Ὀρφέα**, τίς **Σειρῆνες**, τόν **Κυμόθεο** κ.ἄ. Ζωγράφιζαν τήν Καλλιόπη νέα καί ὡραία, μέ ἄνθη στό κεφάλι ἤ κισσό, στό δεξιό χέρι νά κρατᾶ δάφνες καί στό ἀριστερό δύο βιβλία, πολλές φορές τήν Ἰλιάδα καί τήν Ὀδύσσεια.

ΟΙ ΗΜΑΘΙΔΕΣ ΜΟΥΣΕΣ

Οἱ Ἠμαθίδες Μοῦσες ἦσαν κόρες τοῦ **Πιέρου** καί τῆς **Πηνίδος** ἤ τῆς Ἀντιόπης. Κάποτε οἱ Ἠμαθίδες, οἱ θυγατέρες τοῦ Πιέρου, ἦλθαν στόν Ἑλικῶνα καί ἔκαναν ἀγῶνα μουσικῆς μέ τίς ἐννέα Μοῦσες. Τραγούδησαν πρῶτες, χωρίς ὅμως νά ἀρέσουν στούς παρευρισκόμενους. Ὅταν ἄρχισαν νά τραγουδοῦν οἱ Μοῦσες τοῦ Ἑλικῶνα, ὅλα τά κινητά πράγματα τοῦ κόσμου μαγεύτηκαν ἀπό τίς μελωδίες καί ἄρχισαν νά κινοῦνται: οἱ ποταμοί, ἡ θάλασσα, τά ἄστρα καί ὁ Οὐρανός. Ὁ Ἑλικών μαγεμένος ἄρχισε νά αἰωρεῖται πρός τόν Οὐρανό. *Τότε ὁ Ποσειδῶν φοβήθηκε μήπως τό ὄρος φτάσει πολύ ψηλά καί τρυπήσει τόν θόλο τοῦ Οὐρανοῦ καί οἱ ἄνθρωποι ἀνεβαίνουν στόν τόπο κυριαρχίας τῶν θεῶν. Ἔστειλε τόν Πήγασο νά ἐπαναφέρει τό ὄρος στήν θέση του. Κτύπησε μέ δύναμη ὁ Πήγασος τήν κορυφή τοῦ Ἑλικῶνος καί τό ὄρος κάθησε πάλι στήν γῆ. Στό σημεῖο πού τό κτύπησε, ἀνέβλυσε νερό καί δημιουργήθηκε ἡ πηγή Ἱπποκρήνη.* Οἱ κόρες τοῦ Πιέρου ἀναγνώρισαν τήν ἧττα τους καί σιώπησαν. Οἱ Μοῦσες τότε ἐξοργίσθηκαν πού δέν μίλησαν καί μεταμόρφωσαν τίς Ἠμαθίδες σέ ὄρνεα, νά κράζουν σέ ὅλη τήν ζωή τους μέ ἀποκρουστικές φωνές.

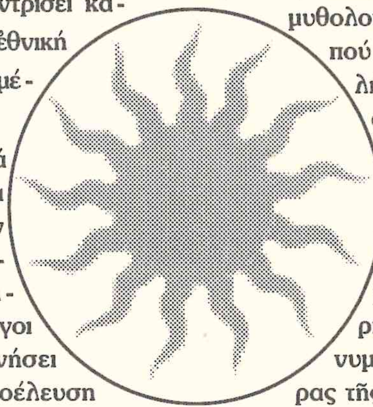
ἀπό τό βιβλίο τοῦ Δ. Βαρδίκου
"ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ"

ΕΛΛΗΝΕΣ ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ

Ἐπειδή «ἀρχή σοφίας ὀνομάτων ἐπίσκεψις» καί ὄνομα πρῶτο πού νομίζω ὅτι πρέπει νά γνωρίσει κανείς πρίν ἀκόμα καί ἀπό τό ὀνοματεπώνυμό του εἶναι τό ἐθνικό του ὄνομα, θά ἐπιχειρήσει καί ἡ ταπεινότητά μου, ἡ ἑλληνική, μία γλωσσολογική-ἐτυμολογική διερεύνηση αὐτοῦ τοῦ ἐθνικοῦ μας ὀνόματος.

Ἴσως ἡ γνώση αὐτή νά ἑδραιώσει λίγο τήν τόσο κλονισμένη ἐθνική μας αὐτογνωσία καί αὐτοεκτίμηση καί ἴσως - ὅσο κι ἄν εἶναι αὐτό πολύ φιλόδοξη ἰδέα - νά κεντρίσει κάπως ἔστω καί κάποιους τήν ἐθνική φιλοτιμία γιά αὐτοβελτίωση μέσῳ τῆς αὐτογνωσίας.

«Ἕλληνες» λοιπόν, κατά τήν ἐτυμολογική διαφάνεια σημαίνει ***«φωτεινοί»***. Δέν ἦταν δική μου αὐτή ἡ ἐτυμολογική «ἀνακάλυψη» καί Ἕλληνες καί ξένοι γλωσσολόγοι καί φιλόλογοι ἔχουν διερευνήσει τήν γλωσσική ρίζα καί προέλευση τοῦ ἐθνικοῦ μας ὀνόματος καί ὑπάρχουν βέβαια ποικίλες ἐτυμολογικές ἑρμηνεῖες καί ἀπόψεις.

Ἀπό αὐτές, ἡ ταπεινότητά μου θεωρεῖ τήν ἀκόλουθη ὡς προσεγγίζουσα περισσότερο τό «ἔτυμον», δηλαδή τό ἀληθινό. Ἡ ἀρχική λοιπόν ρίζα τοῦ ἐθνικοῦ μας ὀνόματος εἶναι τό «σέλας» (φῶς). Ἀπό αὐτήν τήν ριζικά πρωτόθετη λέξη γεννήθηκε ἡ **«Σελάνη»** στά δωρικά καί ἡ **Σελήνη** στά Ἰωνικά καί ποιός μπορεῖ νά ἀμφισβητήσει τήν φωτεινότητα τοῦ φεγγαριοῦ (φέγγων). Ἀπό τήν Σελήνη πάλι γεννήθηκε ὡς κύριο ὄνομα πιά ἡ **Ἑλήνη** (τό *σ* ἔγινε δασεία) καί ἀπό τό Ἑλήνη, ἡ **Ἑλένη. Ἡ Ἑλένη ἔχει τό Φῶς καί τήν ὀμορφιά τῆς Σελήνης** (οὐσιαστική διευρεύνηση τῆς λέξεως) εἶναι, θά λέγαμε, «φεγγαροπρόσωπη». Δέν εἶναι ἴσως τυχαῖο τό ὅτι ἡ ὀμορφότερη κάποτε Ἑλληνίδα, πού γι' αὐτήν ὁλόκληρος Τρωικός Πόλεμος ἔγινε, ἦταν ἡ «ὡραία Ἑλένη».

Ὑποκοριστικό τώρα τοῦ κυρίου ὀνόματος *Ἑλένη* εἶναι τό *Ἕλλη*. Ὁ διπλασιασμός τοῦ *λ* εἶναι σύνηθες φαινόμενο στά ὑποκοριστικά (π.χ. εἶδος - ειδύλλιο, δένδρο - δενδρύλλιο, κ.ο.κ.). Ἦταν δέ ἡ Ἕλλη κατά τήν μυθολογία ἡ ἀδελφή τοῦ **Φρίξου**, πού ἔπεσε καί πνίγηκε στόν Ἑλλήσποντο (ὅπως τό φεγγάρι στήν θάλασσα).

Ἀπό τό ὄνομα *Ἕλλην* λοιπόν ἡ γλωσσοπλαστική δυναμικότητα τῶν ἀρχαίων μας προγόνων ἔπλασε, ἐδημιούργησε καί τό προσηγορικό ὄνομα ***Ἑλλάς*** ὡς τοπωνυμικό πλέον, ὡς ὄνομα τῆς χώρας τῆς Ἕλλης, ὅπως κατ' ἀναλογία (βασικό γλωσσολογικό νόμο) ἔχουν πλασθεῖ τά *Τροία - Τρωάς, Νεμέα - Νεμεάς, Ἴλιον - Ἰλιάς* ἤ καί ἀκόμα *ἀγέλη - ἀγελάς* κ.ο.κ.

Ὁ κάτοικος τῆς χώρας αὐτῆς, τῆς Ἑλλάδος, ὀνομάσθηκε κατ' ἀρχήν **Ἕλλην**, (κατά τό Κεφαλλήν) καί στόν πληθυντικό **Ἕλληνες**. Ἦσαν δέ πρῶτοι Ἕλληνες οἱ **Μυρμιδόνες**, ὁ λαός τοῦ Ἀχιλλέως καί ἐπειδή ἡ Μαγνησία-Θεσσαλία ἦταν περιοχή κεντρώα καί ἔνδοξη (βλ. καί **Πελασγία**) βοήθησε μέ τήν θέση της, τήν οἰκονομία της καί τήν δόξα της νά ἐπεκταθεῖ τό ὄνομα καί πρός βορρᾶ καί πρός νότο καί πρός ἀνατολή καί πρός δύση. Ἔτσι γιά πρώτη φορά ὅλοι οἱ κατοικοῦντες τόν ἑλληνικο χῶρο (Ἴωνες, Αἰολεῖς, Δωριεῖς) ὀνομάσθηκαν ἀπό τόν Ὅμηρο καί ὅλους **«Πανέλληνες»** και ἔτσι συντελέστηκε καί ὁ ἀναβιβασμός τοῦ τόνου (Ἑλλῆνες - Ἕλληνες).

Καί ὅσο περνοῦσαν τά χρόνια καί μέ τήν κοινή θρησκεία, τούς κοινούς ἀγῶνες, τήν κοινή γλῶσσα, τήν ὀλυμπιακή ἰδέα κ.ἄ. ἐσφυρηλατεῖτο ἡ ἐθνική ἑνότητα, πού ἀποκορύφωσή της ἦταν ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τό ἐθνικό μας ὄνομα ἐπικρατοῦσε πιά ὁριστικά καί παντοῦ.

Ἡ ἐτυμολογική λοιπόν ἁλυσίδα τοῦ ἐθνικοῦ μας ὀνόματος εἶναι:

Σέλας > σελάνη > σελήνη > Ἑλήνη > Ἑλένη > Ἕλλην

ἀκόμα καί πολιτιστικά.

Γι' αὐτό καί ἔγραφε καί διακήρυσσε ὁ Ἰσοκράτης ***«Ἕλληνες γάρ χρῆ καλεῖσθαι πάντας τούς τῆς παιδείας τῆς ἡμετέρας μετέχοντας»*** (οἱ δέ μή μετέχοντες ἐθεωροῦντο βάρβαροι, ἀφοῦ πολιτισμένοι τότε ἦσαν μόνο οἱ Ἕλληνες).

Οἱ Ἕλληνες, δηλαδή, οἱ *«φωτεινοί»* ἄνθρωποι, σκόρπισαν τό φῶς, τό ἑλληνικό φῶς τοῦ πολιτισμοῦ πρῶτοι στόν κόσμο. Αὐτό δέν εἶναι σωβινισμός, οὔτε ρατσισμός, εἶναι ἱστορική, βεβαιωμένη πραγματικότητα. Ἡ γλῶσσα ἄλλωστε διδάσκει ἱστορία καί ἀφοῦ αὐτή ἡ γλωσσική ἱστορία μᾶς θέλει «φωτεινούς» ἀνθρώπους, χρέος ἱερό ἔχουμε «τοῖς κείνων ρήμασι - ὀνόμασι πειθόμενοι» νά σκορποῦμε παντοῦ καί πάντα τό φῶς, τό φῶς *«τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ καί τοῦ ὡραίου»*.

Ἐδῶ ὅπως λέει ὁ Κωστής Παλαμᾶς ***«Τό πνεῦμα καί στό χῶμα λάμπει, μέ σκοτάδια μέσα μας παλεύει»***.

Ἰωάννης Παυλάκης

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΙΜΗΣ ΣΤΟΥΣ ΣΦΑΓΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΔΟΣΙΟ ΤΟΝ «ΑΓΙΟ» ΚΑΙ «ΜΕΓΑ»

Στίς 27 Φεβρουαρίου του +380 ὁ Αὐτοκράτωρ **Θεοδόσιος** ἀπαγόρευσε σέ ὁλόκληρη τήν Αὐτοκρατορία ὅλες τίς θρησκεῖες πλήν τῆς Χριστιανικῆς. Ὅλοι οἱ μή χριστιανοί χαρακτηρίζονται στό ἑξῆς **«σιχαμεροί, αἱρετικοί, μωροί καί τυφλοί»**.

Τόν Δεκέμβριο τοῦ +390 ὁ Γότθος στρατηγός **Βοθέριχος**, ἀρχηγός τῆς Βυζαντινῆς φρουρᾶς τῆς Θεσσαλονίκης, προσπαθεῖ νά ἐπιβάλει τόν ἐκχριστιανισμό τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς πόλεως. Ἀποτέλεσμα, ἡ ἐξέγερση τοῦ λαοῦ πού προσπαθοῦσε ἀπεγνωσμένα νά διατηρήσει τήν ταυτότητά του. Ἡ Γοτθική φρουρά τῆς πόλεως στήν ἀρχή αἰφνιδιάστηκε καί πολλοί ἀξιωματικοί καί στρατιῶτες σκοτώθηκαν. Ὁ **Θεοδόσιος** πληροφορεῖται τό συμβάν καί **μέ δόλιο τρόπο**, τάχα γιά νά ἐξευμενίσει τά ὀξυμένα πνεύματα, καλεῖ τόν λαό τῆς πόλεως στόν **Ἱππόδρομο**, γιά νά παρακολουθήσουν τήν ἱπποδρομία. Ἐκεῖ μέσα, μόνο σέ τρεῖς ὧρες, **κατασφάζει** μέ τήν βοήθεια τῶν Γότθων **7.000** πολῖτες, σύμφωνα μέ τόν ἱστορικό **Θεοδώρητο**, ἐνῷ κατά τόν **Κεδρηνό**, τόν **Θεοφάνη** καί ἄλλους, ὁ ἀριθμός τῶν θυμάτων ξεπερνᾶ τίς **15.000**. ***«Τούς θέρισαν ὅλους»***, γράφει ὁ Θεοδώρητος, ***«σάν καλαμιές στόν θερισμό»***.

Ἡ σφαγή τῆς Θεσσαλονίκης θεωρεῖται ἀπό τούς ἱστορικούς τό πιό ἀποτρόπαιο, ἐν ψυχρῷ ἔγκλημα, ἑνός μονάρχη τῆς ἀρχαιότητος. **Πραγματική θηριωδία. Τό πιό βδελυρό τῆς ἱστορίας.** Ξεπέρασε σέ ἀγριότητα καί διαστροφή καί τά πιό εἰδεχθῆ ἐγκλήματα.

Ὁ **Θεοδόσιος** ἐνῷ θά ἔπρεπε νά κατατάσσεται στόν ἐφιαλτικό πίνακα τῶν πλέον κατάπτυστων αἱμοβόρων μοναρχῶν, ἀναβιβάζεται ἀπό **τήν Ἐκκλησία**, χωρίς αἰδῶ, στό βάθρο τοῦ **«ἁγίου»** καί **«μέγα»**. Ὁ **«ἅγιος» Αὐγουστῖνος** τόν ἀποκαλεῖ **«τέλειο χριστιανό μονάρχη»**, ἐνῶ ὁ **Θεοδώρητος «Πανεύφημο βασιλέα καί θεοφιλέστατο»**.

ΦΟΡΟΣ ΤΙΜΗΣ ΣΤΟΥΣ ΣΦΑΓΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ ΜΑΣ

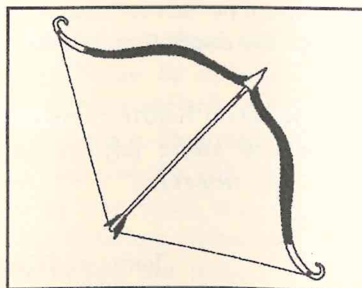
Στίς 13 Ἀπριλίου 2003 στήν Θεσσαλονίκη στήν πλατεία Ἱπποδρόμου, στά ἀνάκτορα τοῦ Γαλερίου, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση, γιά νά τιμηθοῦν οἱ πρόγονοί μας, πού ἔπεσαν κάτω ἀπό τό ξίφος τοῦ **«Ἁγίου» Θεοδοσίου Α΄**.

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΣΤΗΝ ΗΡΩΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

Τό κάθε μαγικό σύστημα ἤ παράδοση ἔχει τήν δική του συμβολολογία, ἡ ὁποία εἴτε βασίζεται πάνω στήν ἑρμηνεία τῶν ἀτομικοποιημένων ἐνεργειῶν που εὐνοοῦνται περισσότερο ἀπό τούς χρῆστες, ἤ στίς θεϊκές ἀγγελικές μορφές πού πρωταρχικά ὑπεδείχθησαν σάν ὑπεύθυνες γιά τήν σύλληψη καί τήν ὡρίμανση τοῦ μαγικοῦ αὐτοῦ συστήματος. Ὁρισμένα σύμβολα ὡστόσο, εἶναι κοινά γιά ὅλες τίς ἀποκρυφιστικές «σχολές», ὄντας πιό παγκόσμια σέ ἀπήχηση καί ὄχι τό περιορισμένο ὑποπροϊόν τῆς ὁποιας ἐθνικῆς ὁμάδος ἤ τοποθεσίας. Καί ἡ ἀρχαιοελληνική Μαγεία, τό ἴδιο, ἔχει τά εἰδικά της ἐμβλήματα, μαζί μέ ὁρισμένα περισσότερο παγκοσμίου παραλλαγῆς, ὅπως θά δοῦμε. Καί αὐτά πού ἀκολουθοῦν εἶναι τά πιό χρήσιμα καί ἀποτελεσματικά γιά τόν ἐπίδοξο Ἥρωα, ἀλλά καί γιά τόν ἁπλό ἄνθρωπο.

Τόξο καί Βέλος

Ἀπεικονίζοντας τό ANIMA καί ANIMUS ἤ τίς πρός τά ἔξω καί δεκτικές πλευρές τῆς προσωπικότητος, τό **Τόξο** καί τό **Βέλος** εἶναι συμβολικά τῆς στοχεύσεως πρός ἕναν ἀντικειμενικό σκοπό, τῆς ἀναζητήσεως νέων πεδίων κατορθωμάτων, ἤ τοῦ κυνηγιοῦ τοῦ *«ἑαυτοῦ»* μας. Ὡς χαρακτηριστικά τοῦ Ἀπόλλωνος λέγεται ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τήν ἐνέργεια τοῦ Ἥλιου, τίς ἀκτίνες του καί τίς γονιμοποιητικές καί ἐξαγνιστικές δυνάμεις του. **Ἡ ἔνταση πού χρειάζεται γιά νά ρίξεις ἕνα βέλος συμβολίζει τό πεδίο δοκιμασίας τῆς ἐμπειρίας· ὅταν τεντωνόμαστε ὥς τά ἀπόλυτα ὅριά μας, πετυχαίνουμε τήν μεγαλύτερη ἀπόσταση.** Ἡ ἀρχαία Ἑλληνική κουλτούρα δέν ἦταν ἡ μόνη που χρησιμοποίησε τό βέλος γιά νά ὑποδηλώσει τήν ἀκτίνα τοῦ Ἡλίου· τό βέλος μπορεῖ νά βρεθεῖ ἀκόμη καί σέ πολιτισμούς τῆς προ-Κολομβιανῆς Ἀμερικῆς. Φαλλικές ἀναφορές ἔχουν φανερά διεισδύσει μέσα στό νῆμα του, σέ κατώτερα ἐπίπεδα, ὅπως μέ τό βέλος τοῦ Σίβα, ἀλλ' αὐτό συμβαίνει καί μέ τά περισσότερα σύμβολα πού μποροῦν νά ἑρμηνευθοῦν σέ πολλά ἐπίπεδα.

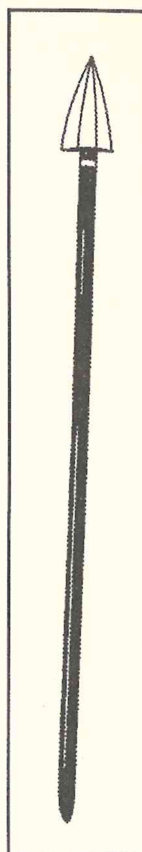
Κατά μαγικό τρόπο, τό **Τόξο** καί τό **Βέλος** θά πρέπει νά χρησιμοποιοῦνται γιά τήν *«ἀναζήτηση»* ἐκφράσεως μᾶλλον, παρά σάν ἐπιθετικά ἤ ἀμυντικά ὅπλα. **Ὅταν εἶστε ἀβέβαιοι σχετικά μέ μία κατάσταση, ἤ χρειάζεστε κάποια ἀπάντηση, συνδέστε τό αἴτημά σας μέ ἕνα βέλος καί μετά στεῖλτε το στόν Ἀπόλλωνα ἤ στήν Ἀρτέμιδα.** Γρήγορα αὐτό θά ἐπιστρέψει σέ σᾶς, μέ κάποιο πολύ φυσικό τρόπο, φέρνοντας μαζί του καί τήν κατάλληλη ἀπάντηση.

Πολλά ἀπό αὐτά πού χαρακτηρίζονται σάν «κακά», εἶναι λαθεμένα τοποθετημένη, ἤ λάθος χρησιμοποιημένη ἐνέργεια· τό **Τόξο** καί τό **Βέλος** μποροῦν νά ἀποτελέσουν ἕνα ἐξαίρετο μαγικό ἐργαλεῖο γιά τήν μετατόπιση, ἤ καί τήν διάλυση τό ἴδιο, αὐτῆς τῆς λαθεμένης ἐνεργείας. Διανοητικά περικλεισμένη ἡ ἐκδήλωση μέσα σ' ἕνα σφραγισμένο σάκκο, ἤ μικρό δοχεῖο, συμπιέζεται στόν σωστό ὄγκο μέ τόν διανοητικό ὁραματισμό.

Ὕστερα τήν προσκολλᾶτε στό βέλος καί τήν ἀφήνετε νά τιναχθεῖ, στοχεύοντας ἐκεῖ ὅπου νομίζετε ὅτι πρέπει σωστά νά κατευθυνθεῖ. Ἄν δέν εἶστε σίγουροι, πάντα νά ζητεῖτε ἀπό τόν Ἀπόλλωνα ἤ τήν Ἀρτέμιδα νά κατευθύνουν τό βέλος σας.

Δόρυ τῆς Ἀθηνᾶς

Ὡς κάτι ξέχωρο ἀπό τό ξίφος, τό **δόρυ** ἔχει βαθύτερους συσχετισμούς. Ἦταν ἕνα δόρυ, μᾶς λένε, πού τρύπησε τά πλευρά τοῦ Χριστοῦ κατά τήν Σταύρωση, προκαλῶντας τήν ροή αἵματος καί νεροῦ ἀπό τήν πληγή. Τό νερό εἶναι πάντα ἕνας συναισθηματικός δείκτης, ἔτσι ἐδῶ ἔχουμε ἕνα παράδειγμα γιά τήν χρήση τοῦ δόρατος, σχετικά μέ τήν συναισθηματική ἀπαλλαγή πού ἐπέρχεται μέ τόν θάνατο καί μέ τόν ἀποχωρισμό ἀπό τό φορτίο τοῦ φυσικοῦ φορέα. Στό βιβλίο του *«Τό Δόρυ τοῦ Πεπρωμένου»* ὁ Τρέβορ Ράβενσκροφτ ἀναφέρεται σέ πολλούς ἀπό τούς μύθους καί τούς θρύλους πού ἔχουν δημιουργηθεῖ γύρω ἀπό αὐτό τό εἰδικό δόρυ. Ἀλλά, εἶναι πρωταρικά τό μαγικό ὅπλο τῆς Ἀθηνᾶς πού ἐνδιαφέρει ἐμᾶς. Γι' αὐτό ἄς ἐξετάσουμε τίς δυνάμεις του μέσα στά πλαίσια τῆς ἀρχαιο-Ἑλληνικῆς Μαγείας.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἦταν ἱκανή νά κατανική-σει τόν Ἄρη μέ ἕνα μόνο κτύπημα. Ἡ Ἀθηνᾶ ἀντιπροσωπεύει τήν σοφία· ὁ Ἄρης τήν σκληρή δύναμη· μά, ὡστόσο, καί οἱ δύο ἦταν πολεμιστές. Ὁ πόλεμος εἶναι ἁπλά μία ἀνταλλαγή καταστρεπτικῶν ἐνεργειῶν, πού στήν διάρκειά του καί οἱ δύο πλευρές ὑφίστανται ἀπώλειες. **Καμμιά φορά ὁ νικημένος κερδίζει περισσότερα ἀπό τόν νικητή,** καί ἔτσι θά πρέπει νά ὑπάρχει ἕνα σημεῖο σέ αὐτήν τήν ἐξέταση, ὅπου ἡ λογική ἐπικρατεῖ. **Στήν Ἀθηνᾶ δέν ἄρεσε νά πολεμᾶ γιά χάρη τοῦ πολέμου ἁπλά,**

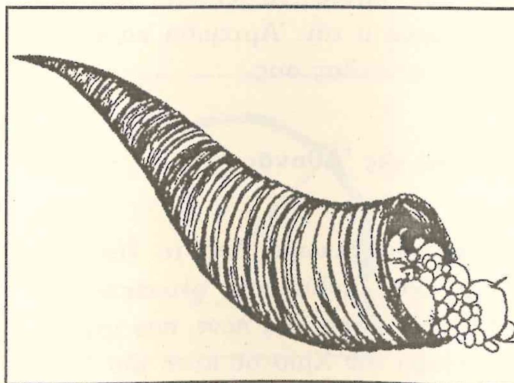
ἀλλά ἀποδεχόταν τόν πόλεμο γιά νά βοηθήσει κάποιον, ἤ νά ὑπερασπιστεῖ ἕνα δίκαιο ἰδανικό. Οἱ πραγματικές της προτιμήσεις ἦταν οἱ πιό οἰκιακές δραστηριότητες, ὅπως ἡ ὕφανση στόν ἀργαλειό καί τό κέντημα. Ἡ σοφία, μᾶς λέει ὁ μῦθος, ἀναγκάζεται καμμιά φορά νά ἀντιμετωπίσει τήν δύναμη στό δικό της ἐπίπεδο, μέ σκοπό ὕστερα νά ἀκολουθήσει τόν δρόμο της μέ πιό εἰρηνικούς τρόπους. Ἀπό τήν ἴδια τήν φύση της εἶναι ἡ σοφία πού τελικά θα θριαμβεύσει γιατί, καθώς ἡ ἐξέλιξη προοδεύει, οἱ συχνότητες τῆς κατώτερης ἐνέργειας καί τό κάθε τι πού ταυτίζεται μέ αὐτές, πρέπει νά μείνουν πίσω.

Ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον σημεῖο εἶναι πώς ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἀνώτερη πολεμίστρια, ἦταν γυναῖκα, πρᾶγμα πού ὑπονοεῖ ὅτι θά εἶναι οἱ γυναῖκες πού τελικά θά θριαμβεύσουν πάνω στήν κατευθυνόμενη ἀπό τούς ἄνδρες ἐπιθετικότητα, καί μετά ἀπό αὐτό θά εἶναι πιά ἱκανές νά ἐπιστρέψουν στά οἰκιακά τους καθήκοντα καί δραστηριότητες, μέ τήν σίγουρη γνώση ὅτι δέν θά ὑπάρξει πιά πόλεμος. Ὁ Γιούγκ πίστευε ὅτι ἡ Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου θά εἶναι μιά περίοδος ἀνοδικῆς ἐπικρατήσεως τῶν γυναικῶν, πού στην διάρκειά της ἡ διορατικότητα, ἡ στοργή καί τά πιό λεπτά χαρακτηριστικά καί προτερήματα της ANIMA θά καταστοῦν φανερά σέ βάρος (εὐτυχῶς) τῆς ἀνδρικῆς βαρβαρότητας. Τό Δόρυ τῆς Ἀθηνᾶς ἀντιπροσωπεύει, λοιπόν, τήν δύναμη πού ἀπελευθερώνει αὐτά τά συναισθηματικά νερά τῶν αἰσθήσεων καί τῆς διορατικότητας πού θά καταπνίξουν τήν σκληρή βία. Κυρίες μου, ἐδῶ βρίσκεται ἡ δύναμή σας· ἀλλά καί γιά ἐκείνους τούς ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι θά ἤθελαν νά δοῦν τό χάραμα μιᾶς πιό εὐγενικῆς ἐποχῆς, οἱ ἐνέργειες τοῦ Δόρατος εἶναι δικές τους γιά νά τίς χρησιμοποιήσουν, φτάνει νά ξεχάσουν τήν ὑπερβολική ἔμφαση στό ANIMUS τους, καί νά καλέσουν τήν ANIMA τους νά ἔρθει στό φῶς.

Ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας θά πρέπει νά χρησιμοποιεῖ αὐτό τό μαγικό ὅπλο σάν μία ἄμυνα ἐνάντια στήν ἀνοικτή ἐπιθετικότητα, μέ ἔμφαση στήν λέξη *«ἄμυνα»*. Ὑψῶστε τό μαγικό σας Δόρυ ὅταν δέχεστε κάποια ἐπίθεση ἀπό ἀρνητικές δυνάμεις καί ἀμέσως ἡ Ἀθηνᾶ θά λάβει τό μήνυμά σας καί θά σπεύσει πρός βοήθειά σας. Νά κοιμᾶστε πάντα ἔχοντάς το (διανοητικά) στό πλευρό σας, ἔτσι ὥστε νά μπορέσετε νά τό ἀδράξετε σέ στιγμές κρίσιμες.

Τό Κέρας τῆς Ἀμάλθειας

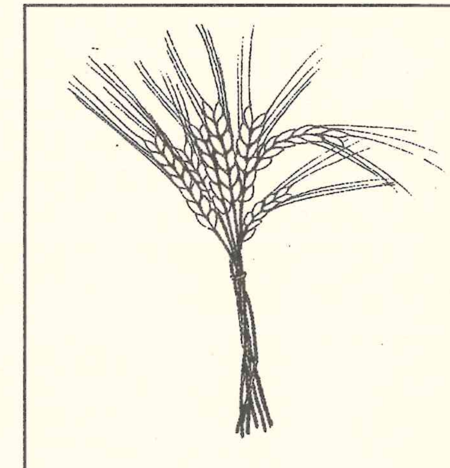
Ἔχοντας κατασκευασθεῖ ἀπό τό κέρατο τῆς κατσίκας Ἀμάλθειας, πού ὁ Δίας τήν τοποθέτησε στους οὐρανούς μέ τήν μορφή τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Αἰγόκερω, ὅλος εὐγνωμοσύνη γιά τις ὑπηρεσίες πού τοῦ προσέφερε, αὐτό τό σύμβολο τῆς ἀφθονίας περιέχει ἀνεξάντλητο πλοῦτο ἀπό κάθε εἶδους τροφή ἤ ποτό πού χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι κάτι πού μᾶς ὑπενθυμίζει πώς ὅταν δίνουμε ἤ προσφέρουμε μία ὑπηρεσία στούς θεούς αὐτοί μᾶς τήν ἀνταποδίδουν μέ πολλούς τρόπους, τέτοιους πού εἶναι ἀδύνατο νά τούς φανταστοῦμε. Τό νά δίνουμε καί νά δεχόμαστε εἶναι μία ἀνταλλαγή ἐνεργειῶν, μία συναλλαγή πού εἶναι βασική γιά τήν ἀδιάκοπη συνέχεια τοῦ σύμπαντος σέ συμφωνία μέ τόν Νόμο τῆς Ἀφθονίας.

Κατά τήν μαγική χρήση, ἀντιπροσωπεύει τήν ἀνεξάντλητη, ἤ ἄπειρη, ροή τῆς κοσμικῆς ἐνεργείας, πού πάντα ὑπάρχει ἐκεῖ γιά νά τήν πάρουμε, ἀπό τήν στιγμή πού θά ἔχουμε ἐξοικειωθεῖ μέ τόν σωστό τρόπο λειτουργίας, γιά νά τήν ἀντλήσουμε καί νά τήν συμπυκνώσουμε σέ μία συχνότητα, ἤ ἕνα τρόπο πού νά ταιριάζει γιά τήν κάθε μία ἰδιαίτερη ἀνάγκη μας. Ἡ Ἀμάλθεια μπορεῖ νά βοηθήσει ἐδῶ (οἱ πιό πολλοί πού ἀνήκουν στον ἀστερισμό τοῦ Αἰγόκερω ξέρουν πώς νά χειριστοῦν τό χρῆμα καί τά ὑλικά ἀγαθά) μέ τόν ἴδιο τρόπο πού βοήθησε τόν Δία σάν βρέφος. Ἤ, μπορεῖ νά ζητήσετε ἀπό τόν Δία νά μεσολαβήσει σ' αὐτήν γιά λογαριασμό σας. Ἀλλά γιά νά λέμε τήν ἀλήθεια, ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας δέν θά χρειαστεῖ ποτέ νά στερηθεῖ τά βασικά τῆς ζωῆς, ἄν ἐφαρμόζει σωστά τόν κώδικα τῆς Ἀμάλθειας.

Δεμάτι στάχυα

Τά στάχυα τῶν δημητριακῶν μποροῦν νά πλεχτοῦν σέ ἕνα δεμάτι, ἤ νά ἐμφανιστοῦν μέ τήν ὅποια ἀναγνωρίσιμη μορφή «συγκομιδῆς», θερισμοῦ. Ὅλα τά δημητριακά, ἀφιερωμένα στήν Δήμητρα καί καθαγιασμένα ἀπό αὐτήν, συμβολίζουν τήν γονιμότητα καί τήν παραγωγικότητα, ἀλλά δέν ἔχουν ἀποκλειστικά τό προνόμιο νά ἀνήκουν στό ἀρχαιο-Ἑλληνικό μαγικό σύστημα. Ὡστόσο, ὡς κύριο χαρακτηριστικό τῆς Δήμητρας ἀποτελοῦν ἕνα βασικό ἔμβλημα γιά χρήση κατά τίς τελετουργίες της καί αὐτός πού θέλει νά διεισδύσει στά Μυστήριά της, θά κάνει καλά νά τά ἐνσωματώσει στήν προσωπική του συμβολολογία.

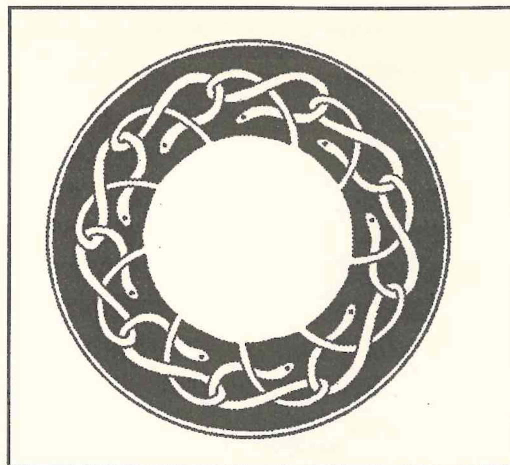
Οἱ ἐνέργειες τῆς Δήμητρας, παρ' ὅλο πού καί αὐτές σχετίζονται μέ τήν Φύση, εἶναι ἀρκετά διαφορετικές σέ συγκρότηση καί ὑφή ἀπό αὐτές τοῦ Πανός, καθώς ἡ «ἀκτίνα» τοῦ Πανός εἶναι μᾶλλον διεγερτική, παρά ἀναπαραγωγική.

Ἔτσι ἐνῷ ἡ Δήμητρα σπέρνει τήν Γῆ μέ τήν πράσινη βλάστηση, τά πολύχρωμα λουλούδια καί τούς καρπούς τῆς συγκομιδῆς, εἶναι αὐτοί πού κατοικοῦν στά βασίλεια τοῦ Πανός, οἱ ὁποῖοι θά τῆς συμπαρασταθοῦν στό ἔργο της μέ τό νά περιποιοῦνται τήν σπορά της καί νά διεγείρουν τήν ἀνάπτυξή τους.

Τά **Δεμάτια τῶν Σταχυων**, μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν χωριστά, ἤ νά ἐσωματωθοῦν μέσα στό Κέρας τῆς Ἀμάλθειας. Εἴτε μέ τόν ἕνα εἴτε μέ τόν ἄλλο τρόπο θά γίνουν ἀποδεκτά ἀπό τήν θεά καί θά ἐνθαρρύνουν τήν εὐεργεσία της. Ἀλλά θά πρέπει νά ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ παραγωγικότητα ἀπό μόνη της δέν ἀποτελεῖ τό πλῆρες ἐπίτευγμα. **Ὅλα τά πράγματα πού φυτρώνουν χρειάζονται τήν ὅλο φροντίδα περιποίησή μας, καί ὕστερα τήν συνετή συγκομιδή**, ἔτσι ὥστε οἱ καρποί τους νά καταστοῦν προσιτοί σέ ὅλους ὅσους φαίνονται νά τούς ἔχουν ἀνάγκη. Ἔτσι ἐνῷ ἡ Δήμητρα θά εἶναι κάτι παραπάνω ἀπό εὐτυχισμένη νά βοηθήσει καί νά ἱκανοποιήσει τόν καθένα πού ζητεῖ τίς καλές της ὑπηρεσίες, **τά τελικά ἀποτελέσματα θά ἐξαρτῶνται πάντα ἀπό τόν βαθμό τῆς προσωπικῆς ὥριμης ἐμπειρίας μας, τῆς γονιμότητας τοῦ μυαλοῦ μας καί τῆς γενναιόδωρης προσφορᾶς μας στούς ἄλλους.**

Αἰγίδα

Ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικό πού ξεκίνησε ἀπό τήν Ἀμάλθεια, ἡ Αἰγίδα, φτιάχτηκε, λένε, ἀπό τό δέρμα της (ἤ,

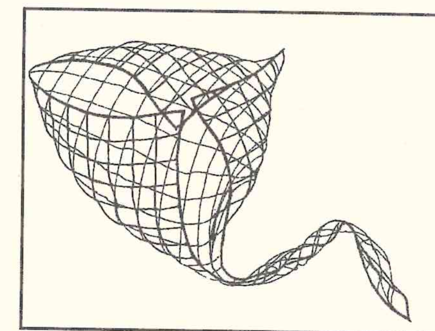
ὅπως ὑποστηρίζουν ἄλλοι μῦθοι, ἀπό τό δέρμα τοῦ γίγαντα Πάλλαντα) καί ἀποτελοῦσε ἕνα θώρακα, τόν ὁποῖο κανένα βέλος δέν μποροῦσε νά τρυπήσει. Ὁ Δίας χρησιμοποίησε γιά πρώτη φορά τήν Αἰγίδα κατά τήν διάρκεια τῆς μάχης μέ τούς Τιτᾶνες, καί στήν συνέχεια τήν δώρισε στήν κόρη του, τήν Ἀθηνᾶ, πού συνήθως ἀπεικονίζεται νά τήν ἔχει κρεμασμένη πάνω στόν ὦμο της. Ἐμφανίζεται σάν ἕνα εἶδος θώρακος, πού ἔχει γύρω-γύρω καί κεντημένα πάνω του **φίδια**, ἐνῷ στό κέντρο τους ἔχει τήν **κεφαλή τῆς Μέδουσας, τό γοργόνειο.**

Ἡ εἰκόνα πού μέ αὐτήν οἱ μῦθοι μας παρουσιάζουν τήν αἰγίδα, μᾶς ἀφήνει νά ἐννοήσουμε ὅτι ἦταν ἕνα τρομακτικό ἔνδυμα, πού σίγουρα προκαλοῦσε τόν φόβο τῶν θεῶν στόν καθένα! Ἀλλά τί ἤθελαν πραγματικά νά μᾶς ποῦν μέ αὐτό οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες; Σίγουρα πρόκειται γιά μία παραλλαγή τῆς μυθικῆς ἀσπίδας τῆς Ἀθηνᾶς, πού ἀντικαθρεπτίζει τήν εἰκόνα τοῦ ἐπιτιθέμενου πίσω στόν ἑαυτό του. Ἡ Ἀσπίδα καί ἡ Αἰγίδα εἶναι, στήν πραγματικότητα, ἕνα καί τό

αὐτό σύμβολο καί, – ὅπως ἔχουμε αναφέρει προηγουμένως – ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας, θά πρέπει νά εἶναι πάντα εξοπλισμένος μέ ἕνα προστατευτικό μανδύα κάποιου εἴδους, εἴτε αὐτός εἶναι ἡ ἀστραφτερή Ἀσπίδα πού ἡ θεά δάνεισε στόν Περσέα, ἤ ἡ τρομακτική Αἰγίδα, πού εἶναι σίγουρο ὅτι θά ἀποθαρρύνει ὅσους σκέφτονται νά τοῦ ἐπιτεθοῦν, κατ' ἀρχήν. Μία κεφαλή γοργόνας δύσκολα θά μποροῦσε νά θεωρηθεῖ σάν ἕνα ἄνετο σύμβολο πάνω στό ὁποῖο θά μπορούσαμε νά διαλογιστοῦμε. Γι' αὐτό καί ἔχουμε σχεδιάσει τήν δική μας Αἰγίδα μέ τήν μορφή μιᾶς ἀσπίδας πού ἐνσωματώνει τό θέμα τοῦ φιδιοῦ, μέ τίς ἀντανακλαστικές ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τοῦ διαφωτισμοῦ. Ἔτσι, ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας, μπορεῖ νά διαλέξει ὅ,τι τοῦ ἀρέσει.

Τό Δίκτυ τοῦ Ἡφαίστου

Ξέρουμε πώς ὁ Ἥφαιστος σχεδίασε προσεκτικά καί πώς χρησιμοποίησε τό Δίκτυ του γιά νά παγιδέψει τήν ἐπιπόλαια σύζυγό του καί τόν πολεμόχαρο Ἄρη ἐραστή της. Ἀλλά γι' αὐτόν πού ἀκολουθεῖ τόν ἀρχαιο-Ἑλληνικό μαγικό δρόμο, τό Δίκτυ ἔχει καί πολλές ἄλλες χρήσεις. Βασικά εἶναι ἕνα ἀναχαιτιστικό σύμβολο. Ὑπάρχει μία παλιά παροιμία τῆς βόρειας Ἀγγλίας πού λέει: *«Ὅταν εἶσαι σέ ἀμφιβολία, μή κάνεις τίποτα»*. Καί αὐτό ἀκριβῶς συμβαίνει καί μέ τό Δίκτυ τοῦ Ἡφαίστου. Ὁ ἀποκρυφιστής συχνά βρίσκεται ἀντιμέτωπος μέ μία κατάσταση γιά τήν ὁποία εἶναι ἀβέβαιος σχετικά μέ τό τί νά κάνει. Καμμιά συμπαράσταση ἀπό τούς θεούς δέν φαίνεται πουθενά καί μία λάθος κίνηση σ' αὐτό τό σημεῖο θά μποροῦσε νά ἀποβεῖ καταστρεπτική. Τότε, λοιπόν, χρησιμοποιεῖστε τό Δίκτυ τοῦ Ἡφαίστου. Ἁπλᾶ τυλίξτε το, διανοητικά γύρω ἀπό τήν κατάσταση, τίς συνθῆκες ἤ τό πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζετε καί ἀφῆστε τό σέ πλήρη θέα τῶν Ὀλυμπίων, κατά τόν ἴδιο τρόπο, ὅπως καί ὁ ἀρχαῖος σιδηρουργός-θεός. Μέσα σέ πολύ σύντομο χρονικό διάστημα θά πάρετε τήν σωστή ἀπάντηση.

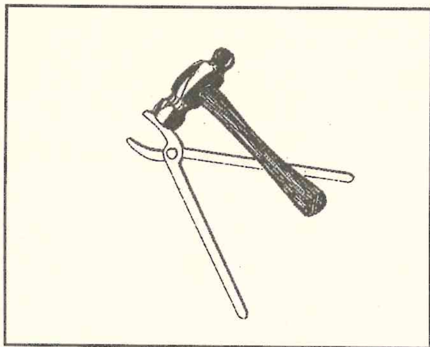
Συχνά ἐμφανίζονται στήν ζωή περιστάσεις πού δέν θά ἦταν συνετό νά πάρουμε μιά βιαστική ἀπόφαση ἤ κρίση. Ἴσως νά μή ἔχουμε στά χέρια μας ὅλα τά στοιχεῖα, ὅλα τά γεγονότα καί τίς λεπτομέρειές τους, ἤ καί νά νιώθουμε τήν ἀνάγκη προστασίας ἀπό τά σκοτεινά σύννεφα τῆς καταιγίδας, πού μοιάζουν νά μαζεύονται ἀπειλητικά γύρω μας. Ἁπλώνουμε τότε τό ὄμορφο παλιό Δίκτυ καί ἀφήνουμε την κατάσταση νά φυλακιστεῖ σίγουρα μέσα του. Δέν θά μπορέσει ἔτσι νά ξεφύγει, μέ ἄλλα λόγια δέν θά ἐξελιχθεῖ ξαφνικά σέ μία θύελλα, ὅπως καί τότε πού ὁ Δίας δέν θέλησε νά στείλει τούς κεραυνούς του

καταπάνω στήν Ἀφροδίτη καί στόν Ἄρη.

Ἔτσι, ὅταν οἱ θεοί θά ἐξετάσουν τά σωστά καί τά λάθη τῆς καταστάσεως, θά σᾶς τά ποῦν. Ἔχοντας λοιπόν ἁπλῶσει τό Δίκτυ σας μπορεῖτε νά χαλαρώσετε καί νά ἀπολαύσετε ἕναν ὄμορφο καί ἤρεμο ὕπνο.

Σφυρί καί Τανάλια

Σάν ἐργαλεῖα τοῦ Ἡφαίστου, τοῦ σιδηρουργοῦ, αὐτά τά σύμβολα ἔχουν τήν ἴδια χρήση στό γήινο ἐπίπεδο, ὅπως καί μέσα στόν οὐράνιο μῦθο. Μέ ἄλλα λόγια εἶναι τά ἐργαλεῖα τῆς τέχνης καί θά πρέπει νά διατηροῦνται σάν ἱερά κειμήλια ἀπό ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι στήν καθημερινή ζωή τους ἀσχολοῦνται μέ ὅποιαν ἀπό τίς τέχνες καλύπτει τό ἀρχέτυπο τοῦ Ἡφαίστου.

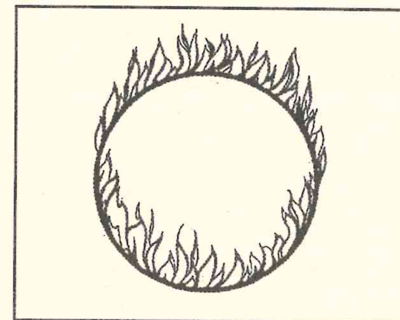

Ὅλοι μας, σέ κάποια στιγμή τῆς ζωῆς μας βρισκόμαστε ἀντιμέτωποι μέ τήν ἀνάγκη νά κάνουμε κάποιες ἐπισκευές, ἤ χειρωνακτικές ἐργασίες – ἐκτός καί ἄν εἴμαστε ἐκπαιδευμένοι τεχνίτες – ὅπου θά ἀνακαλύψουμε ὅτι αὐτές οἱ δουλειές εἶναι ἐπίπονες καί μᾶς δημιουργοῦν πολλά προβλήματα τότε, ἡ χρήση τῆς συμβολολογίας τοῦ Σφυριοῦ καί τῆς τανάλιας τοῦ Ἡφαίστου, σίγουρα θά καθοδηγήσει τά χέρια σας καθώς ἐργάζεστε ἔτσι πού νά φανερώσετε μίαν ἐπιδεξιότητα καί ἱκανότητα πού δέν θά μπορούσατε οὔτε κἄν νά φανταστεῖτε ὅτι διαθέτετε. Ἡ τανάλια μπορεῖ νά πιάσει ἀντικείμενα πού κανονικά θά ἦταν καυτά γιά νά τά χειριστεῖτε. Ἔτσι, χρησιμοποιεῖστε την μαγικά, ἄν ποτέ χρειαστεῖτε νά ἔρθετε σέ ἐπαφή μέ κάτι πού ἡ φύση του εἶναι ψυχική ἤ ἀποκρυφιστική ἤ πού ὑποψιάζεστε ὅτι ἔχει ἀμφίβολη καταγωγή ἤ ἐπίπτωση. Τό σφυρί εἶναι ἀκόμη τό ἐργαλεῖο γιά νά τοποθετεῖτε τά πράγματα στήν θέση τους, χτυπῶντας το πάνω σέ καρφιά ἤ λυγίζοντας τά μέταλλα τῆς ἐμπειρίας, γιά νά τά φέρετε στό σχῆμα πού θέλετε μέσα στήν φωτιά τοῦ ραφιναρίσματος. Ὁ Ἥφαιστος μπορεῖ λοιπόν νά σᾶς βοηθήσει νά ἐκλεπτύνετε καί νά διαμορφώσετε τό πνεῦμα σας μέσα στήν φωτιά τοῦ θεϊκοῦ καμινιοῦ του.

Ὁ φλεγόμενος Κύκλος

Ἀφιερωμένος στήν Ἑστία, ὁ Κύκλος ἀντιπροσωπεύει τήν αἰωνιότητα, τόν πνευματικό ἥλιο καί τήν ἐπιστροφή στήν μονάδα, μέσα ἀπό τήν πολλαπλότητα. Οἱ γνωστικοί Φιλόσοφοι χρησιμοποιοῦσαν τόν Οὐροβόρο – τό Φίδι πού

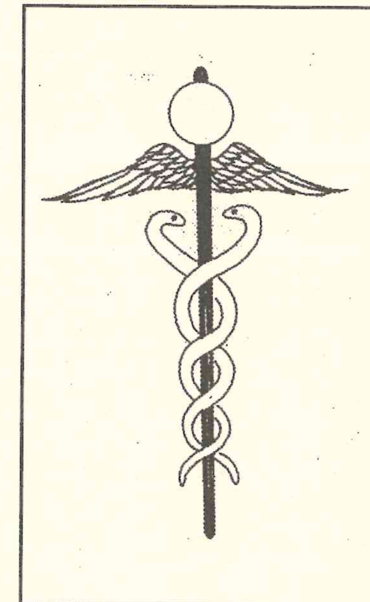
τρώει τήν ἴδια τήν οὐρά του – γιά νά ὑποδηλώσουν τόν χρόνο καί τό συνεχόμενο τῆς ζωῆς. Στήν ἀρχαιο-Ἑλληνική Μαγεία, ὁ Κύκλος τῆς Ἑστίας δίνει ἔμφαση στήν συνεχόμενη καί ἀδιάσπαστη ἁλυσίδα τῆς ὑπάρξεως καί ἀκόμη στόν ἱερό δακτύλιο μέσα στόν ὁποῖο μποροῦμε νά τοποθετήσουμε τόν ἑαυτό μας γιά νά προστατευτοῦμε μέ τήν θεία της φωτιά.

Ἡ Ἑστία, ὄντας μία εὐγενική καί ὅλο φροντίδα καί ἀγάπη θεότητα, ἦταν φυσικό καί τό σύμβολό της νά μη ἔχει τίποτα τό ἐπιθετικό. Εἶναι ἕνα σύμβολο πού ἐφαρμόζεται πιό πολύ σέ ἀνώτερες πνευματικές συχνότητες παρά σέ γήινα ἐπίπεδα. Ὁ ἐξερευνητής πού εἶναι ὑποχρεωμένος νά κατασκηνώσει σέ ἀφιλόξενες περιοχές φροντίζει νά ἀνάψει μία γερή φωτιά πρίν πέσει νά κοιμηθεῖ γιά τήν νύκτα. Κατά τόν ἴδιο τρόπο, ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας μπορεῖ νά χρησιμοποιήσει τόν Κύκλο τῆς Ἑστίας γιά ἕναν ἀσφαλῆ νυκτερινό ὕπνο, ἐνῷ διεξάγει τήν πνευματική του ἐξερεύνηση· σίγουρα ὁ Κύκλος αὐτός θά τόν βοηθήσει νά κρατήσει ἀρκετά μακριά του τά ἄγρια ζῶα, τόσο τά ἐξωτερικά, ὅσο καί ἐσωτερικά μέσα ἀπό τήν ψυχή του.

Κηρύκειο

Στό *«Λεξικό τῶν Συμβόλων»* του, ὁ Σένιορ Σίρλοτ, ὁ φωτισμένος Ἱσπανός ἀποκρυφιστής λέει γιά τό Κηρύκειο:

Μία λάβδος μέ δύο φίδια στριφοδεμένα γύρω της, πού στό πάνω της μέρος ἔχει δύο μικρά φτερά, ἤ ἕνα φτερωτό κράνος. Ἡ λογική καί ἱστορική ἐξήγηση εἶναι ἡ ὑποτιθέμενη παρέμβαση τοῦ Ἑρμοῦ σέ μία μάχη ἀνάμεσα σέ δύο φίδια, πού ἀπό τότε κουλουριάστηκαν γύρω ἀπό τήν ράβδο του. Γιά τούς Ρωμαίους, τό κηρύκειο χρησίμευε σάν ἕνα σύμβολο τῆς ἠθικῆς ἰσορροπίας καί τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἡ ράβδος ἀντιπροσώπευε τήν δύναμη, τήν ἐξουσία· τά δύο φίδια, τήν σοφία· τά φτερά, τήν φιλοπονία· καί τό κράνος εἶναι ἕνα ἔμβλημα ὑψηλῶν σκέψεων. Σήμερα τό κηρύκειο εἶναι τό ἔμβλημα τοῦ Καθο-

λικοῦ ἐπισκόπου τῆς Οὐκρανίας. Τό κηρύκειο ἀκόμη σημαίνει τήν ὁλοκλήρωση τῶν τεσσάρων στοιχείων, ὅπου ἡ ράβδος ἀντιπροσωπεύει τήν Γῆ, τά φτερά τόν Ἀέρα, τά φίδια τήν Φωτιά καί τό Νερό (σέ ἀναλογία μέ τήν κυματιστή κίνηση τῶν κυμάτων καί τῆς φλόγας). Αὐτό τό σύμβολο εἶναι πολύ ἀρχαῖο καί βρίσκεται λόγου χάρη στήν Ἰνδία, χαραγμένο πάνω σέ πέτρινους πίνακες πού ἀποκαλοῦνται «ναγκακάλς», ἕνα εἶδος προσφορῶν πού ἐτοποθετοῦντο στήν εἴσοδο τῶν ναῶν.

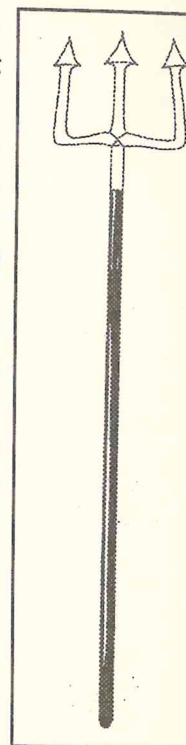
Ὁ Χάϊνριχ Τσίμμερ ἀνακαλύπτει τό κηρύκειο, πίσω στήν Μεσοποταμία, διακρίνοντάς το σάν σχεδίασμα πάνω σέ ἕνα κύπελλο θυσίας τοῦ βασιλιᾶ Γκουντέα τοῦ Λαγκάσχ (2.600 π.Χ.). Ὁ Τσίμμερ πάει ἀκόμη πιό μακριά, ὥς τό σημεῖο νά δηλώνει ὅτι τό σύμβολο πιθανόν χρονολογεῖται πιό πέρα ἀπό τήν περίοδο αὐτή, γιατί οἱ Μεσοποτάμιοι θεωροῦσαν τά φίδια πού ἀλληλομπλέκονται σάν ἕνα σύμβολο τοῦ θεοῦ πού θεράπευε ὅλες τίς ἀρρώστιες – ἕνα μήνυμα πού πέρασε στήν ἀρχαιοελληνική κουλτούρα, καί ἐξακολουθεῖ νά διατηρεῖται ὡς ἔμβλημα ἀκόμη καί σήμερα.

Σύμφωνα μέ τόν ἐσωτερικό Βουδισμό ἡ ράβδος τοῦ κηρύκειου ἀντιστοιχεῖ στό ἄξονα τοῦ κόσμου καί τά φίδια ἀναφέρονται στην δύναμη πού ἀποκαλεῖται ***Κουνταλίνι****, ἡ ὁποία, κατά τήν Ταντρική διδασκαλία, κοιμᾶται κουλουριασμένη στήν βάση τῆς σπονδυλικῆς στήλης, – ἕνα σύμβολο δηλαδή τῆς ἐξελικτικῆς δυνάμεως τῆς ἁγνῆς ἐνεργείας. Ὁ Σνάϊντερ ὑποστηρίζει ὅτι τά δύο «S» πού σχηματίζουν τά φίδια, ἀντιστοιχοῦν στήν ἀρρώστια καί στήν ἀνάρρωση. Στήν πραγματικότητα, αὐτό πού καθορίζει τό νόημα τοῦ κηρυκείου εἶναι ὁ χαρακτήρας καί ἡ οὐσία ὄχι τόσο τῶν ἀτομικῶν του στοιχείων, ὅσο τῆς συνθέσεώς του ὡς συνόλου. Ἡ ἀκριβῶς συμμετρική καί ἀμφιτερόπλευρη διάταξή τους, ὅπως ἑνός Ζυγοῦ σέ ἰσορροπία, ἡ στήν τρίς-ἑνότητα τῆς οἰκοσημολογίας (μία ἀσπίδα ἀνάμεσα σέ δύο ὑπερασπιστές), ἐκφράζει πάντα τήν ἴδια ἰδέα τῆς ἐνεργοῦς ἰσορροπίας, ὅπου οἱ ἀντιθετικές δυνάμεις ἰσορροποῦν ἡ μία μέ τήν ἄλλη, κατά τέτοιο τρόπο ὥστε νά δημιουργεῖται μία ἀνώτερη στατική μορφή. Στό κηρύκειο αὐτή ἡ ἰσορροπημένη δυαδικότητα δηλώνεται διπλά: μέσα ἀπό τά φίδια καί μέσα ἀπό τά πτερά, καί ἔτσι δίνεται ἔμφαση σέ αὐτήν τήν ὑπέρτατη κατάσταση δυνάμεως καί αὐτοελέγχου (καί, κατά συνέπεια, ὑγείας) πού μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ, τόσο στό κατώτερο ἐπίπεδο τῶν ἐνστίκτων (πού συμβολίζεται ἀπό τά φίδια) ὅσο καί στό ἀνώτερο ἐπίπεδο τοῦ πνεύματος (πού ἀντιπροσωπεύεται ἀπό τά πτερά).*

Θά πρέπει ἀκόμη νά δοθεῖ προσοχή ὥστε τά φίδια νά διπλώνονται σέ τέσσερα σημεῖα πάνω στήν ράβδο, ἔτσι ὥστε νά ἀντιπροσωπεύουν τά τέσσερα στοιχεῖα, καί ὄχι σέ τρία, οὔτε σέ ἔξι, ὅπως παρατηροῦμε σέ μερικές ἀπεικονίσεις τοῦ κηρυκείου.

Πρόκειται βασικά γιά ἕνα σύμβολο θεραπείας, πού θυμίζει τόν Ἑρμῆ μέ τήν θεραπευτική του ἰδιότητα. Ἀλλά καθώς ὁ Ἑρμῆς ἔχει καί ἄλλα καθήκοντα μέσα στό ἀρχαιοελληνικό θρησκευτικό σύστημα, τό σύμβολο μπορεῖ ἀκόμη νά χρησιμεύσει γιά νά συντονίσει καί νά ἐναρμονίσει κάποιον μέ αὐτό τό ἀρχέτυπο, σέ ὅλα του τά ἐπίπεδα. Θά πρέπει λοιπόν ἄν ἐπικαλεῖσθε τόν φτερωτό σας φίλο γιά ἐμπορικούς σκοπούς, νά ἔχετε ὑπ' ὄψιν, ἀξίζει τόν κόπο σας, ὅτι μία ἀληθινή ἐξισορρόπηση τῆς καταστάσεως, μπορεῖ νά μή εἶναι καί πολύ πρός ὄφελός σας. Ἔτσι ἐξετάστε τά κίνητρά σας πρίν χρησιμοποιήσετε τό κηρύκειο γιά ὁποιονδήποτε σκοπό ἔξω ἀπό τήν θεραπεία.

Τρίαινα

Τό χαρακτηριστικό τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ Τρίαινα, ἔχει μαγικές ἰδιότητες «διεκδικητικοῦ» χαρακτῆρος. Ὁ θρῦλος λέει πώς ὅταν ὁ Θεός ἤθελε νά διεκδικήσει τμήματα τῆς γῆς πού εἶχαν προσαρτηθεῖ στόν Δία, ἤ σέ ἄλλους θεούς, σήκωνε καί κτυποῦσε τήν τρίαινά του στό ἔδαφος, ἔτσι ὥστε τά νερά νά πλημμυρίζουν τήν περιοχή καί νά ἐξασφαλίζουν τήν ἐπιστροφή της στήν κυριαρχία του. Στήν χειρομαντεία, μία τρίαινα πού ἐμφανίζεται σέ μία ὁρισμένη θέση τῆς παλάμης τοῦ χεριοῦ ὑποδεικνύει ὅτι τό ἄτομο αὐτό δέν θά βρεθεῖ ποτέ σέ ἀνάγκη – καί ἔτσι ὑπάρχει ἀκόμη καί ἕνα ἰσχυρό στοιχεῖο καλῆς τύχης στό σύμβολο αὐτό. Ὅταν λοιπόν ἐπιθυμοῦμε νά διεκδικήσουμε κάτι, τό ὁποῖο νιώθουμε ὅτι εἶναι δικαιωματικά καί σωστά δικό μας, μποροῦμε νά κτυπήσουμε τήν τρίαινά μας στήν καρδιά τῆς σχετικῆς καταστάσεως, τοῦ σημείου, ἤ τῆς πνευματικῆς συνθήκης.

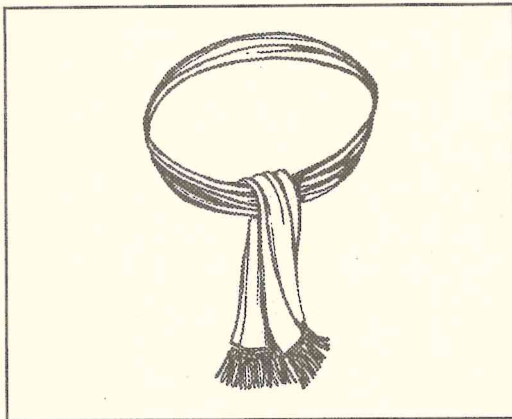
Ἀλλά χρησιμοποιῶντας τό ἔμβλημα τοῦ Ποσειδῶνος σημαίνει ἐπίκληση τῶν ἐνεργειῶν του – γι' αὐτό μή ξαφνιαστεῖτε ἄν ὁ θεός διαφωνήσει μέ τίς κρίσεις σας! Ἡ τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος μπορεῖ ἀκόμη νά χαμηλώσει τίς φωτιές τοῦ καταστρεπτικοῦ πάθους καί νά ἐκμηδενίσει τίς σπίθες τοῦ θυμοῦ πού μποροῦν καμιά φορά νά καταστήσουν ἀνυπόφορη τήν ζωή γιά μᾶς. Φυσικά, μπορεῖ νά λειτουργήσει καί μέ τόν ἀντίθετο τρόπο, μετριάζοντας τήν προσωπική μας φλόγα καί τά ἀσυγκράτητα πάθη καί κάμπτοντας τήν προσωπική σας ὀργή, ὅταν αὐτή ἀνέρχεται ἀσυγκράτητη. Ἀλλά ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας πρέπει πρῶτα νά ἐλέγχει τά τέρατα πού ὑπάρχουν μέσα στόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, πρίν μπορέσει νά ρίξει τήν τρίαινά του καταπάνω στίς παρεμποδιστικές γραμμές τοῦ ἐχθροῦ.

Ζώνη τῆς Ἀφροδίτης

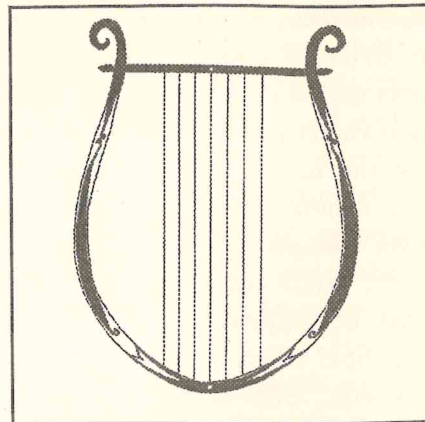
Ἡ χορδή, ὅπως καί ἡ ἁλυσίδα, εἶναι γενικά σύμβολα γιά τό δέσιμο καί τόν σύνδεσμο. Στά αἰγυπτιακά ἱερογλυφικά, τό σκοινί μέ τούς κόμπους σημαίνει τό ὄνομα ἑνός ἄνδρα, ἔτσι εἶναι ἐνδιαφέ-

ρον τό ὅτι ἀνακαλύπτουμε τήν χορδή ἤ τήν Ζώνη νά συνδέεται μέ τήν προσωποποίηση τῆς γυναικείας ἀρχῆς, ἤ τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος.

Εἶναι στήν πραγματικότητα τό πιό ἰσχυρό σύμβολο μέσα σέ ὁλόκληρη τήν ἀρχαιο-Ἑλληνική μαγεία, καθώς εἶναι πιό δυνατό ἀκόμη καί ἀπό τούς κεραυνούς τοῦ Διός. Ἡ ἀλληγορία ἐδῶ εἶναι ἁπλῆ: **ἡ ἀγάπη, ὁ ἔρωτας εἶναι ἡ πιό δυναμική καί ἡ πιό ἰσχυρή δύναμη μέσα στό σύμπαν, ἄν χρησιμοποιηθεῖ μέσα στά ἁγνότερά της πλαίσια.** Ἔτσι συχνά ἡ λέξη χρησιμοποιεῖται γιά νά ἐκ-

φρασθεῖ ἤ νά ἐπιδιωχθεῖ κάποια συναισθηματική ἤ σωματική ἕλξη καί ἐπιθυμία, ἔξω ἀπό αὐτά τά ἁγνότερα πλαίσια. Ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας χρησιμοποιῶντας τήν Ζώνη τῆς Ἀφροδίτης σέ αὐτό τό ἐπίπεδο, ἀντιμετωπίζει κινδύνους. Ἀλλά εἶναι πιά γνωστό πώς ὅ,τι σπείρουμε θερίζουμε! Ὅμως ἄν ἡ ἀγάπη σας εἶναι ἁγνή καί παγκόσμια, τότε τίποτα, μά τίποτα δέν θά μπορέσει νά σᾶς βλάψει, ἄν φορᾶτε τήν Ζώνη τῆς Ἀφροδίτης.

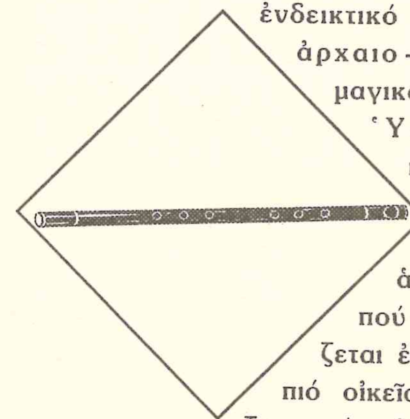
Λύρα

Ὡς χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ Ἀπόλλωνος στήν πιό καλλιτεχνική ἔκφραση τοῦ θεοῦ, ἡ Λύρα ἐκφράζει τήν ἀληθινή ἁρμονία πού μπορεῖ νά φέρει ἡ μουσική. Ὅπως καί μέ τήν κιθάρα, ὁ ἀριθμός τῶν χορδῶν μιᾶς λύρας μπορεῖ νά ποικίλει ἀπό τρεῖς ὥς δώδεκα, ἀλλά ὁ σωστός ἀριθμός γιά τό ὄργανο τοῦ Ἀπόλλωνος εἶναι ἑπτά, μιά πού αὐτός ὁ ἀριθμός του εἶναι καθαγιασμένος.

Ἄτομα μέ καλλιτεχνικές κλίσεις εἶναι φυσικό νά χρησιμοποιοῦν αὐτό τό σύμβολο. Ὁ μαγικός του στόχος εἶναι νά ἐπιφέρει τήν διέγερση τῶν καλλιτεχνικῶν καί δημιουργικῶν δώρων μέσα στόν χρήστη, ἔτσι ὥστε, σάν τόν Ὀρφέα, αὐτός νά μπορεῖ νά βαδίσει στούς δρόμους τῶν ἀλλοιωμένων συνειδησιακῶν καταστάσεων, μέ τήν σίγουρη γνώση ὅτι ἀκόμη καί τά πιό τρομακτικά κατώτερα ἀστρικά τέρατα θά σταθοῦν στά πόδια του γιά νά ἀκούσουν τήν μουσική ἀπό τίς οὐράνιες σφαῖρες. **Ὁ δρόμος τῆς ὀμορφιᾶς καί τῆς εὐγένειας εἶναι μιά ἀκόμη ἀσφαλής μέθοδος γιά νά σκαρφαλώσει κάποιος στό δύσβατο μονοπάτι πρός τόν Ὄλυμπο.**

Αὐλός

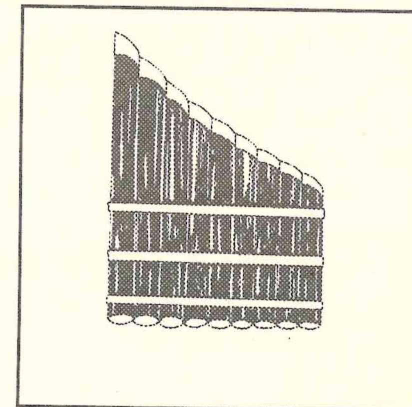
Αὐτό τό πιό καθαγιασμένο ἀπό τά μουσικά ὄργανα, πού ἐπινοήθηκε ἀπό τήν Ἀθηνᾶ τήν ἴδια, εἶναι ἐξαιρετικά ἐνδεικτικό μέσα στό ἀρχαιο-Ἑλληνικό μαγικό σύστημα. Ὑπάρχουν πολλά εἴδη αὐλοῦ, ἀλλά τό ἁπλό ὄργανο πού ἀπεικονίζεται ἐδῶ εἶναι τό πιό οἰκεῖο. Τό κάθε ζωντανό πλάσμα εἶναι διαποτισμένο μέ μία σπίθα θεότητος πού φέρνει μέσα της μία προσωπική ἠχητική, ἤ συχνότητα ἤχου. Ὁ θρῦλος λέει ὅτι ἐκεῖ ὅπου αὐτή ἡ γνώση γίνεται εὔκολα προσιτή, εἶναι δυνατόν νά χρησιμοποιηθεῖ εἴτε γιά νά θεραπεύσει, εἴτε γιά νά σκοτώσει. Γι' αὐτό μέσα στόν κόσμο μας καί στήν σημερινή κατάστασή του εἶναι ἴσως καλύτερα νά μή κατέχουμε τό «κλειδί» γιά τοῦτον τόν ἠχητικό κώδικα.

Ὡστόσο, τίποτα δέν μπορεῖ νά μᾶς ἐμποδίσει νά ἔρθουμε σέ ἐπαφή μέ τήν δική μας προσωπική ἠχητική καί μ' αὐτήν τῶν ἄλλων, μέσα ἀπό τούς ἤχους τοῦ αὐτοῦ. Ἡ κραυγή τοῦ Πανός πρωταρχικά παιζόταν στόν αὐλό κατά τήν ἐποχή τῆς Ἀτλαντίδος καί ἡ ἁγνότητα τοῦ τόνου της λεγόταν ὅτι ἐνθάρρυνε τό ἴδιο καί τίς ἁγνές ἐνέργειες. Ἄν ἐσεῖς οἱ ἐπίδοξοι Ἥρωες ἔχετε μία μουσική κλίση, μάθετε νά παίζετε τόν αὐλό καί ἡ Ἀθηνᾶ ἤ ὁ Πᾶν θά σᾶς τιμήσουν ἴσως μέ τήν παρουσία τους.

Σύριγξ

Μιά πού βρισκόμαστε στήν περιοχή τῶν μουσικῶν ὀργάνων, καλό θά ἦταν νά πάρουμε ὑπ' ὄψιν μας καί τήν Σύριγγα τοῦ Πανός. Ὁ μῦθος μᾶς λέει ὅτι ὁ Πᾶν κατεδίωκε τήν ἁγνή νύμφη Σύριγγα ἀπό τό βουνό Λύκαιον ὥς κάτω στόν ποταμό Λάδωνα, ὅπου ἐκείνη μεταμορφώθηκε σέ καλάμι γιά νά γλυτώσει ἀπό τά ἀγκαλιάσματά του. Καθώς ὅμως ὁ Πᾶν δέν μποροῦσε πιά νά τήν ξεχωρίσει ἀπό τίς ὑπόλοιπες καλαμιές πού φύτρωναν στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, ἔκοψε ἀπό αὐτές μερικά καλάμια στήν τύχη καί ἔφτιαξε ἀπό αὐτά τό περίφημο μουσικό του ὄργανο, πού ἀπό τότε πῆρε τό ὄνομα ἐκείνης τῆς νύμφης.

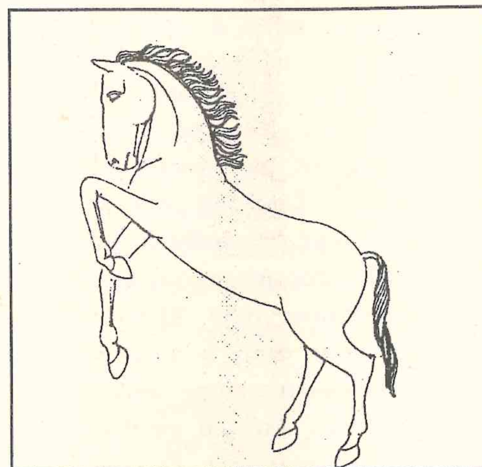

Παρ' ὅλο πού ὁ Πᾶνας ἦταν μία φυσική θεότητα, βασικά, τόν προσέλκυε παράλληλα ἡ μουσική καί ὁ χορός, καί σέ μία περίπτωση μάλιστα γιά νά τό διασκεδάσει, τόλμησε νά προκαλέσει τόν θεό τῆς μουσικῆς, τόν 'Απόλλωνα, σέ ἕνα διαγωνισμό. Σέ αὐτόν τό διαγωνισμό, ὁρίστηκε ὡς κριτής ὁ βασιλιάς Μίδας καί δέν χρειάζεται νά ποῦμε ὅτι ὁ 'Απόλλων κατέκτησε τίς δάφνες τῆς νίκης. 'Από τότε ὅμως οἱ δύο θεοί συμφώνησαν πώς ὁ 'Απόλλων θά μποροῦσε νά παίζει τήν μουσική του παντοῦ, ὅπου ἦταν δυνατό νά εὐχαριστήσει θεούς καί θνητούς, ἐνῷ ὁ Πᾶν θά περιόριζε τίς μελωδίες του μόνο στίς δικές του περιοχές.

'Ο μῦθος ἐξυπονοεῖ ὅτι ἡ μουσική τοῦ Πανός προοριζόταν βασικά γιά τό φυσικό βασίλειο, καί γι' αὐτό ἡ Σύριγγά του σχετίζεται μέ φυσικές ἐνέργειες. Εἶναι ἀναμφίβολο ὡστόσο ἄν ὑπάρχει πουθενά κανένα ἐγχειρίδιο μέ ὁδηγίες γιά τό πῶς νά παίζουμε τήν Σύριγγα τοῦ Πανός, ἀλλά ἐκεῖνοι πού ἐνδιαφέρονται μποροῦν εὔκολα νά φτιάξουν μία δική τους σύριγγα καί νά δοκιμάσουν. Καθώς τό σύμβολο εἶναι ἀποκλειστικό τοῦ Πανός καί τῶν Σατύρων του, μπορεῖ νά φανεῖ χρήσιμη ἡ ἐπίκληση τῆς βοήθειάς τους. Φυσικά, δέν εἶναι ἀνάγκη, γιά νά γίνει αὐτό, νά φτιάξει ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας ἕνα τέτοιο ὄργανο καί νά ἀρχίσει νά τό παίζει. 'Απλᾶ, μπορεῖ μέσα στό διαλογισμό του νά τό ὁραματιστεῖ καί θά ἔχει τά ἐπιθυμητά ἀποτελέσματα.

Λευκό ἄλογο

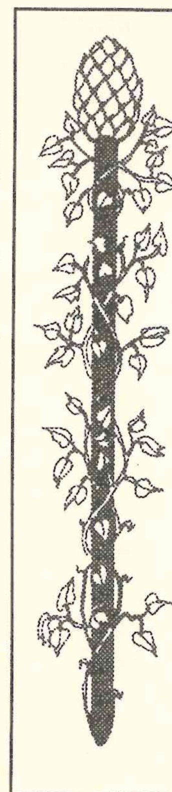
Αὐτό ἦταν ἕνα ἀκόμη ἔμβλημα τοῦ Ποσειδῶνος καί οἱ 'Αρχαῖοι Ἕλληνες δέν ἦταν ὁ μοναδικός λαός πού χρησιμοποιοῦσε τήν συμβολολογία τοῦ Λευκοῦ 'Αλόγου. 'Ο λόγος σχετικά μέ αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι τό Λευκό Ἄλογο ἀναμφίβολα προέρχεται ἀπό τήν «παλιά πατρίδα» (τήν 'Ατλαντίδα) ὅπου ἦταν κάτι ἐξαιρετικά σεβαστό, ἰδιαίτερα στά τελευταῖα χρόνια τῆς ὑπάρξεώς της, χωρίς ἀμφιβολία ἐξ αἰτίας τῶν ἀνερχομένων ἀφρισμένων κυμάτων τῆς θαλάσσης, πού τήν ἀπειλητική της θεότητα οἱ ἱερεῖς θέλησαν νά ἠρεμήσουν.

'Η Τρισμεγιστική διδασκαλία ἀναφέρεται στό Λευκό Ἄλογο σάν ἀντιπροσωπευτικό τοῦ ἐξαγνισμένου πάθους, καί ἔχοντας ὑπ' ὄψιν μας τήν ἐπιρροή τοῦ Ποσειδῶνος πάνω στά ἀνθρώπινα αἰσθήματα, κάτι τέτοιο γίνεται εὔκολα κατανοητό.

Καθώς οἱ συσχετισμοί του μέ τήν θάλασσα εἶναι ἀναμφισβήτητοι, τό Λευκό Ἄλογο μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ μαγικά γιά νά ἀνέλθουμε πάνω ἀπό τήν ὁποια πολύπλοκη συναισθηματική κατάσταση καί νά τήν ὑπερνικήσουμε ἀπό τήν μιά μεριά, ἤ νά καταπολεμήσουμε τήν ὁποια ἐσώτερη ψυχολογική σύγκρουση, ἀπό τήν ἄλλη.

Θύρσος

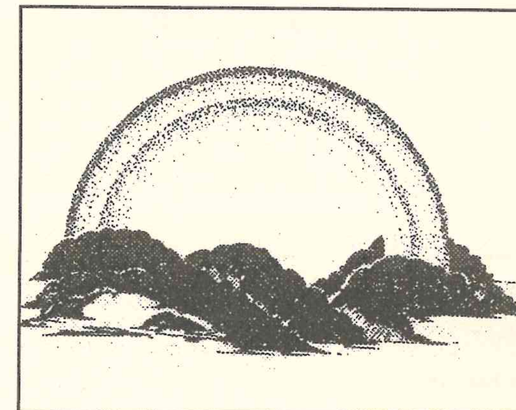

'Η ράβδος μέ τόν περιπλεγμένο γύρω της κισσό καί μέ τό κουκουνάρι στήν κορυφή, εἶναι ἕνα ἰσχυρό σύμβολο πού ἀντιπροσω-πεύει τίς διονυσιακές ἐνέργειες. Αὐτές οἱ ἐνέργειες ὡστόσο λειτουργοῦν μέ τή αὐταπάτη, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ, φυσικά, ἕνα δίκοπο μαχαίρι. 'Ακριβῶς ὅπως μπορεῖ κανένας νά ξεγελαστεῖ μέ τήν σκέψη ὅτι ὁ Διόνυσος, ὁ παιδαγωγός του ὁ Σειληνός καί ἡ ξέφρενη ἀκολουθία τους ἦταν μία συντροφιά ἀπό ἀχαλίνωτους γλεντζέδες, ἔτσι καί ὁ ἐπί-δοξος Ἥρωας μπορεῖ νά χρησιμοποιήσει αὐτό τό σύμβολο ἄν θέλει νά κρύψει κάτω ἀπό αὐτό τήν πραγματική του ταυτότητα.

Ἄν ἔχετε κατακτήσει τό δικαίωμα νά κρατᾶτε στά χέρια σας τόν θύρσο – καί μόνο ὁ Διόνυσος μπορεῖ νά σᾶς τό παραχωρήσει, ἀπό τήν στιγμή πού θά ἔχετε περάσει ἀπό τίς δύσκολες δοκιμασίες τῆς αὐτοπειθαρχίας – μπορεῖτε νά ξεγελάσετε κάποιον ἐχθρό καί νά τόν κάνετε νά σκεφθεῖ ὅ,τι ἐσεῖς θέλετε νά σκεφθεῖ – ἀπό τό νά σᾶς βλέπει σάν ἕνα ἐξαιρετικά ἰσχυρό ἄτομο, ὡς κάποιον ἀσήμαντο ἄνδρα ἤ γυναῖκα πού δέν ἀξίζει νά σπαταλήσεις μαζί του τόν χρόνο σου ἤ τήν ἐνεργητικότητά σου. Μπορεῖτε ἔτσι νά ἐμφανιστεῖτε σάν ἕνα χαρούμενο, διασκεδαστικό, φιλικό ἄτομο σ' αὐτούς πού σᾶς ἀρέσει, ἤ σάν ἕνας συνοφρυωμένος λόγιος, ἄν μιά τέτοια κατάσταση εἶναι περισσότερο πρός ὄφελός σας. 'Αλλά πρῶτα ἀπ' ὅλα κερδῖστε δικαιωματικά τόν Θύρσο σας καί ὕστερα ὁ Διόνυσος καί οἱ Σάτυροί του θά ἀναλάβουν ὅλα τά ἄλλα χάρη σας.

Οὐράνιο Τόξο

Γιά τόν ἐπίδοξο Ἥρωα αὐτό εἶναι τό σύμβολο τῆς ἐλπίδος. Θά πρέπει νά χρησιμοποιεῖται γιά διαλογισμό στήν διάρκεια «τῆς σκοτεινῆς νύκτας τῆς ψυχῆς», ἤ μέσα στήν «ἄβυσσο» ἀπό τήν ὁποία ὁ κάθε σπουδαστής τῆς Μαγείας

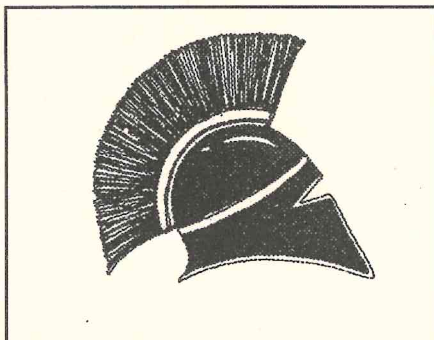

πρέπει νά περάσει, ἄν θέλει τελικά νά φθάσει στίς κορυφές τοῦ Ὀλύμπου.

Μία ἀπεικόνιση τοῦ Οὐρανίου Τόξου στήν ὁποια μορφή Τέχνης θά σᾶς χρησιμεύει πάντα γιά νά σᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι καμμιά κατάσταση ἤ ἀντιξοότητα δέν διαρκεῖ γιά πάντα.

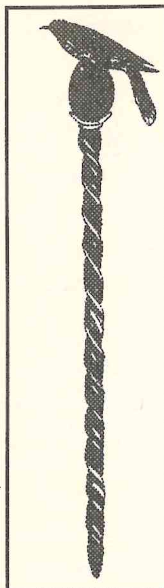
Κράνος τοῦ Ἀοράτου

Αὐτό τό σύμβολο εἶναι χαρακτηριστικό τοῦ Ἅδου ἤ τοῦ Πλούτωνος. Χρησιμοποιεῖστε το κατά τόν τρόπο τοῦ πέπλου τῆς Νέφθυς, τῆς ἀπόκρυφης θεᾶς μέσα στήν Αἰγυπτιακή Μαγεία, γιά νά καλυφθεῖτε, ἤ νά παραμείνετε απαρατήρητοι σέ στιγμές πού δέν θέλετε νά προσελκύσετε τήν προσοχή τῶν ἄλλων πάνω σας. Φυσικά ἀποτελεῖ ἕνα ἐξαίρετο ἔμβλημα γιά προστασία τόσο μέσα, ὅσο καί ἔξω ἀπό τό σῶμα.

Σκῆπτρο μέ κοῦκο στήν κορυφή του

Ὁ κοῦκος πού ἀφήνει τά αὐγά του στίς φωλιές τῶν ἄλλων πουλιῶν, συμβολίζει εἴτε τήν ἄφιξη ἑνός πνεύματος, ἤ κάποιας εὐφυΐας ἀπό ἕνα διαφορετικό ἐξελικτικό ρεῦμα, ἤ τήν ἐνσάρκωση κάποιου ἡμίθεου, ἤ ἥρωα. Τό ἀντίστοιχο πουλί πού ἀναλαμβάνει τήν θετή πατρότητα λειτουργεῖ σάν τροφός πρός τόν ξένο, τοῦ ὁποίου οἱ φυσικοί γονεῖς εἶναι ἀνίκανοι νά τό ἀναθρέψουν σέ ἕνα γήινο ἐπίπεδο, μιά πού τό εἶδος τους ἔχει ἐξελιχθεῖ πέρα ἀπό τό σημεῖο αὐτό.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶναι ἕνα τέλειο, τέτοιου εἴδους παράδειγμα. Γεννημένος ἀπό Ὀλύμπιο πατέρα καί μία θνητή μητέρα, ἡ κάθοδός του στήν ὕλη ἐξυπνοεῖ τήν ψυχή πού συνειδητοποιεῖ τόν θεό καί πού χρειάζεται νά ἐξαγνισθεῖ ἀπό τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες της πρίν μπορέσει νά διεκδικήσει τήν θεότητά της.

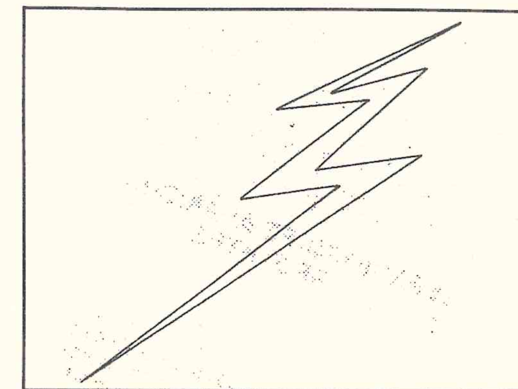
Μιά κανονική γέννηση ἀπό μία γήινη μητέρα εἶναι λοιπόν βασική, γιατί ἀλλιῶς αὐτή ἡ ψυχή πῶς μπορεῖ νά γνωρίσει, νά νιώσει καί νά δοκιμαστεῖ σάν θνητή; Ὁ Δίας μέ τήν μορφή τοῦ κούκου-Ἀμφιτρίωνα ἐναπόθεσε τό ἱερό του αὐγό στήν φωλιά τῆς Ἀλκμήνης καί ἐκεῖ γρήγορα ἀνατράφηκε, γιά νά αποκτήσει πάλι τά φτερά πού χρειαζόταν γιά τήν μακριά του πτήση πίσω στό δικό του εἶδος. Τό Σκῆπτρο αὐτό εἶναι τό βασιλικό σύμβολο τῆς Ἥρας, ἐνῷ ὁ Κοῦκος βρίσκεται στήν κορυφή του γιά νά μᾶς θυμίζει ὅτι αὐτές οἱ ἐξηρμένες ψυχές πού ἐπιλέγουν νά ἐνσαρκωθοῦν ἀνάμεσά μας συχνά διαλέγουν ἕνα πολύ συνηθισμένο περίγυρο γιά νά γεννηθοῦν. Μπορεῖ πολύ καλά νά αναλαμβάνουν τήν ἀπόλυτη προστασία τῶν βλασταριῶν τους, ἀλλά εἶναι προορισμένες γρήγορα νά ἐγκαταλείψουν τήν φωλιά, καί νά ξαναπάρουν τόν δρόμο πού ὁρίζει τό ἔργο τους. Εἶναι οἱ ψυχές πού ἔχουν ἀτομικοποιηθεῖ μέσα ἀπό τό «συλλογικό», ἔτσι ὥστε νά μή ὑπάρχει πιά ντόπια γεννητήρια φωλιά γι' αὐτές πάνω στήν Γῆ, ὅπου νά μποροῦν νά ἐπιστρέψουν.

Τό Σκῆπτρο τῆς Ἥρας μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ ἀπ' αὐτούς πού νιώθουν τόν ἑαυτό τους ἕτοιμο νά ἀντιμετωπίσει τήν ρήξη της ἀτομικοποιήσεως. Ὄντας ὁ «κοῦκος στήν φωλιᾶ», ἤ οἱ «παράξενοι», φυσικά θά προκαλέσουν ἀγανάκτηση ἀπό τούς ἄλλους τῆς ὁμάδος ἐναντίον τους, ἀλλά μέ τήν βοήθεια τῆς Ἥρας τό νεαρό πουλί μπορεῖ νά συνεχίσει μέ ἀσφάλεια τόν δρόμο του, χωρίς φόβο ἤ ἐμπόδια ἤ παρεμβολές ἀπό τήν οἰκογένεια πού τό ἔχει υἱοθετήσει.

Κεραυνός

Παρ' ὅλο πού εἶναι τό χαρακτηριστικό τοῦ πατέρα τῶν θεῶν, ὁ κεραυνός δέν ἀποτελεῖ μαγικό ἐργαλεῖο γιά τόν καθένα. Ἀντιπροσωπεύει μία ἐξειδικευμένη ἐνέργεια τῆς διαλύσεως καί τοῦ ἀνασχηματισμοῦ τῆς Φύσεως καί ὁ Δίας τόν ἐξαπέλυε μόνο ἐνάντια σέ αὐτούς πού ἤθελε νά καταστρέψει ἤ νά ἀνακόψει τόν δρόμο τους.

Ὁ Κεραυνός δέν θά πρέπει νά χρησιμοποιεῖται ἀπό τόν ἐπίδοξο Ἥρωα ἐκτός καί ἄν τοῦ προσφερθεῖ ἀπό τόν ἴδιο τόν Δία σάν εἰδικό δῶρο. Ἀλλά καί στήν περίπτωση αὐτή ἀκόμη θά πρέπει νά περιορίζεται στό γκρέμισμα τῶν παλιῶν πνευματικῶν οἰκοδομημάτων γιά νά δημιουργήσει θέση γιά νέες καί πιό ἀνθηρές μεθόδους κοσμικῆς συνιδητοποιήσεως.

Αὐτά εἶναι τά βασικότερα μαγικά σύμβολα πού συναντοῦμε μέσα στό Ὀλυμπιακό σύστημα.

Μπορεῖ νά ὑπάρχουν καί ἄλλα πιό ἰδιωτικά τοῦ ἐπιδόξου Ἥρωος, ἀλλά αὐτά θά εἶναι δῶρα ἀπό μέρους τῆς κηδεμονικῆς του θεότητος, εἴτε ὡς ἀνταμοιβή γιά τήν γενναιότητά του, εἴτε σάν μία ἀνταλλαγή γιά ἐνέργειες πού σπατάλησε, ἤ γιά ὑπηρεσίες πού πρόσφερε στόν Θεό, ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας.

Στήν ὁποια περίπτωση ὁ ἐπίδοξος Ἥρωας πρέπει νά τά κρατήσει γιά τόν ἑαυτό του· δέν ἐνδιαφέρουν κανέναν ἄλλο ἐκτός ἀπό αὐτόν τόν ἴδιο, τήν θεότητα πού ἔχει διαλέξει γιά κηδεμόνα του καί τόν μαγικό παιδαγωγό του ἤ τό προστατευτικό του πνεῦμα.

M. Hope

Δ. ΛΕΤΣΑ

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ 4ον

Μ Α Γ Ε Ι Α

ΓΕΝΕΣΗ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

1. Κατά τήν νηπιώδη πνευματική ἀντίληψη τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων, ὡς καί πάντων τῶν κατά φύσιν ζώντων ἀγρίων, ὅλη ἡ περιβάλλουσα τήν γῆ ἀτμόσφαιρα εἶναι κεκορεσμένη **ἀνιμισμοῦ**· παντοῦ περιίπτανται πνεύματα ἐπικίνδυνα, ἄν ὄχι ἐκ φύσεως κακοποιά, τά ὁποῖα βαρύνουν ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος καί τήν παραλύουν. Ἡ ἐπιλογή τῶν **ταμποῦ** ὑπῆρξε τό πρῶτο μέσον γιά τήν σχετική ἄμυνα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ὄχι καί τό μοναδικό. Ἡ ἀνθρωπότητα δέν ἔμεινε παθητική ἐνώπιον χιλιάδων πνευματικῶν δυνάμεων, ὑπό τῶν ὁποίων ἐπίστευε ὅτι εἶναι περιβεβλημένη. Γιά νά ενεργήσει ἐναντίον τῶν δυνάμεων τούτων, γιά νά τίς δαμάσει καί νά τίς χρησιμοποιήσει στίς ἐπιδιώξεις της, βρῆκε ἐπικουρία σέ μιά ψευδῆ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία ὅμως ὑπῆρξε ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἐπιστημῶν, τήν **μαγεία.**

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτουν καί ὁ ὁρισμός τῆς μαγείας καί ἡ πηγή, ἀπό τήν ὁποία προῆλθε αὐτή.

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

2. Μαγεία λοιπόν εἶναι τό σύνολο τῶν πράξεων καί τῶν λόγων, διά τῶν ὁποίων πιστεύεται ὅτι δύνανται νά χρησιμοποιηθοῦν, καθ' ὑπερφυσικό καί μυστηριώδη σέ ἐμᾶς τρόπο, οἱ φανερές καί ἀφανεῖς δυνάμεις τῆς φύσεως, πρός ἐπίτευξη ἑνός ὁρισμένου σκοποῦ, συνήθως ἀποβλέποντος ἤ σέ ἀποτροπή κακῶν καί πρόσκληση ποθουμένων ἀγαθῶν, ἤ σέ πρόκληση κακοῦ εἰς βάρος κάποιου τρίτου προσώπου. Ὁ Βολταῖρος θεωρεῖ τήν μαγεία **«τό μυστικό νά κάνουμε ὅ,τι ἀδυνατεῖ νά κάνει ἡ φύση»**. ὁ S. Reinach ὅμως δέν θεωρεῖ ὡς ἐπιτυχῆ τόν ὁρισμό τοῦτο, διότι ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος οὐδεμία ἔχει ἰδέα περί τοῦ ὑπό τῆς φύσεως δυνατοῦ, ἡ δέ μαγεία ἀποβλέπει ἀκριβῶς στόν πειθαναγκασμό της. Χάρη στήν μαγεία, ὁ ἄνθρωπος ἐπιτίθεται κατά τῶν πνευμάτων, ἤ μᾶλλον καθίσταται ὡς ὁ ἀρχηγός τῆς ὀρχήστρας στήν μεγάλη συναυλία τῶν πνευμάτων, τά ὁποῖα βομβοῦν στά αὐτιά του. Καί καταλήγει ὁ Γάλλος ἀρχαιολόγος ὁρίζων τήν μαγεία ὡς τήν **«στρατηγική τοῦ ἀνιμισμοῦ»**.

ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

3. Πηγή δέ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπορρέει ἡ μαγεία, εἶναι ἀφ' ἑνός μέν ἡ πρωτόγονη δυναμική τοῦ κόσμου ἀντίληψη, κατά τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος ἀποδίδει στά περιβάλλοντα αὐτόν ὄντα καί πράγματα, ἰδιότητες καί δυνάμεις, καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ, καί ἀφ' ἑτέρου ἰσχυρά βουλητικά ἐλατήρια, συνδεόμενα συνήθως πρός οὐσιώδεις ἀνάγκες τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καί προκαλοῦντα σχετικές μιμικές ἐκδηλώσεις. Ἀμφότερες οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές ἐκφράζουν σχέση τοῦ ἀνθρώπου πρός τό ὑπερφυσικό, ἐνυπάρχει δέ καί στίς δύο ἡ πίστη στήν ὕπαρξη καί τήν ἐνέργεια ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, τήν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ὡς κάτι ἐντελῶς ἄλλο καί διαφορετικό τοῦ ἑαυτοῦ του. Κατά τήν διάρκεια τῶν μαγικῶν πράξεων καί τελετῶν, συναισθάνεται ἑαυτόν ὁ ἄνθρωπος συναρπαζόμενο, ἐνισχυόμενο, ἐξαρτώμενο ἀπό τῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως καί συνδεδεμένο μετ' αὐτῆς. Διά τοῦτο, παρά τόν φόβο καί τό δέος, ἐνυπάρχει στήν ψυχή του καί ἡ πίστη καί ἡ ἐμπιστοσύνη στήν θεία δύναμη. Ἡ ἐσωτερική ὅμως αὐτή διάθεση ἔχει θρησκευτικό χαρακτῆρα. Διά τῶν μαγικῶν λέξεων καί τελετῶν ἐκλύεται στήν ψυχή τῶν πρωτογόνων καί τῶν κατά φύσιν ζώντων ἀγρίων ἀνθρώπων καί ἡ ἱερά διέγερση, διά τῆς ὁποίας λαμβάνουν πεῖρα τοῦ ὑπερφυσικοῦ. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἐκδηλώσεις τῆς δυνάμεως καί τῆς ἐνεργείας αὐτῆς δημιουργοῦν στήν ψυχή αὐτῶν τήν πεποίθηση περί τῆς προθύμου παρουσίας τῆς βοηθούσης δυνάμεως. Ἡ μαγεία λοιπόν θεωρεῖται, κατά ταῦτα, βοηθοῦσα τόν πρωτόγονο καί ἄγριο ἄνθρωπο στόν περί ὑπάρξεως ἀγῶνα.

ΟΙ ΜΑΓΟΙ

4. Ἡ βοηθοῦσα δύναμη δέν ἀποκαλύπτεται σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἡ σχετική ἀποκάλυψη γίνεται ἰδίως δι' ἰσχυρῶν καί ἐξεχόντων ἀνθρώπων, πεπροικισμένων δι' ἰδιαιτέρων ψυχικῶν ἱκανοτήτων καί θεωρουμένων συνεπῶς ὡς φορέων τῆς δυνάμεως. Δι' αὐτῶν ἔρχονται σέ σχέση οἱ ἄνθρωποι πρός τήν πνευματική δύναμη καί λαμβάνουν πεῖρα τῆς πραγματικότητάς της. Πρόκειται περί τῶν **μάγων**, ἡ ἐπί τήν μαγική δύναμη τῶν ὁποίων ἐνισχύει τήν πεποίθηση τῶν ἀνθρώπων ἀπό τά εὐεργετικά ἀποτελέσματα, τά ὁποῖα παρατηροῦνται ἐπί τῶν ἀσθενῶν καί ἐπί τῶν καταστάσεων τῆς φυλῆς.

ΕΙΝΑΙ Η ΜΑΓΕΙΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ;

5. Εἶναι λοιπόν, κατά τά ἀνωτέρω, ἡ μαγεία θρησκεία; Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα τοῦτο εἶναι ἀδιστάκτως ἀρνητική. Εἰς μέν τήν θρησκεία ἡ ἀνωτέρω δύναμη πιστεύεται κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ὡς προσωπική, ἐνῷ στήν μαγεία πρόκειται περί ἀπροσώπου δυνάμεως· γιά τοῦτο ἐλλείπει ἀπό τήν δεύτερη ἡ βαθεῖα ἐσωτερικότητα καί ἀντ' αὐτῆς προέχει ὁ φόβος. Ἔτσι ἡ μαγεία προσλαμβάνει τόν χαρακτῆρα τῆς ἀποκλειστικῆς ἀμύνης κατά τῶν ἀπειλούντων δεινῶν καί κινδύνων καί καταντᾶ πολλές φορές σέ ψυχρότητα πρός τήν ὑπερφυσική δύναμη καί ἀποξένωση ἀπό αὐτήν. Ἔπειτα, στήν μαγεία συνυπονοεῖται καί κάποιος ἐξαναγκασμός τῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως πρός βοήθεια, κάτι τό ὁποῖο δέν εἶναι νοητό στήν θρησκεία. Ὁπωσδήποτε, ἡ μαγεία ὑπῆρξε κατ' ἀρχάς μορφή, τήν ὁποία δημιούργησε τό σκοτεινό θρησκευτικό συναίσθημα τῶν πρωτογόνων, ἐπί μακρόν δέ ἐτέθη στήν ὑπηρεσία τῆς θρησκείας, καί τήν ἐπηρέασε ἐπί μακρόν καί σοβαρά.

ΕΙΔΗ ΜΑΓΕΙΑΣ

6. Ὅσον ἀφορᾶ στίς μεθόδους, τίς ὁποῖες χρησιμοποιεῖ ἡ μαγεία, διακρίθηκε σέ διάφορες κατηγορίες. Κατά τόν ἄγγλο διεθνολόγο Frazer[91], δύο κυρίως γενικά εἴδη μαγείας ὑπάρχουν ἀντίστοιχα πρός τούς συνειρμικούς νόμους τῆς ὁμοιότητος καί τῆς ἐπαφῆς: **ἡ ὁμοιοπαθητική (μιμητική**, ἤ κατ' ἄλλους **ἀναλογική)** καί ἡ **ἐξ ἐπαφῆς**. Τό πρῶτο εἶδος ἔχει πηγή τούς καθ' ὁμοιό-

τητα συνειρμούς καί ὀφείλεται στήν ἔμφυτη πεποίθηση στόν ἄνθρωπο, κατά τήν ὁποία δύναται, μιμούμενος κάποια πράξη, νά προκαλέσει αὐτήν σέ ὅλη της τήν πληρότητα· π.χ. ὁ ἐπιθυμῶν νά βρέξει, χύνει νερό, ὁ θέλων νά φονεύσει κάποιον, ἤ νά προξενήσει σέ αὐτόν κακό, κακοποιεῖ τό ὁμοίωμά του. Τό δεύτερο εἶδος ὀφείλεται στήν πανάρχαια δοξασία, κατά τήν ὁποία τά ἀνήκοντα σέ κάποιον, ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο τῆς προσωπικότητάς του τμῆμα καί ἐξακολουθοῦν νά ἀλληλοεπιδρῶνται καί μεταξύ τους καί πρός τό πρόσωπο καί μετά τόν ἀπ' αὐτοῦ ἀποχωρισμό, καί ὅτι ἑπομένως πρόκληση ἀγαθοῦ ἤ κακοῦ σέ κάποιον, δύναται νά ἐπιτευχθεῖ ἐμμέσως διά προκλήσεως ἀγαθοῦ ἤ κακοῦ σέ κάποιο ἀντικείμενο ἀνῆκον εἰς αὐτόν, δηλαδή, ἔνδυμα, τρίχες τῆς κεφαλῆς, νύχια κ.λπ. Ἡ διαίρεση ὅμως αὐτή εἶναι ἀτελής, καθότι ἀποβλέπει περισσότερο στήν ἐξωτερική μορφή τῆς μαγικῆς ἐκδηλώσεως, στήν μαγική μέθοδο, παρά στά ἐσωτερικά αὐτῆς ψυχικά ἐλατήρια, τά βουλητικά.

7. Κατά τόν Wundt[92], ὁ ὁποῖος παράγει τήν μαγεία ἀπό τῶν περί ψυχῆς παραστάσεων τῶν πρωτογόνων, ἡ μαγεία πρέπει νά διακρίνεται σέ **ἄμεση**, κατά τήν ὁποία ἀσκεῖται ἄμεσος ἐνέργεια κάποιας ψυχῆς ἐπί ἄλλης, ἄνευ μεσολαβήσεως ἄλλων μέσων, ὅπως συμβαίνει στήν βασκανία, καί σέ **ἔμμεση**, κατά τήν ὁποία ἡ μαγική ἐνέργεια ἐξασκεῖται ὄχι ἀπ' εὐθείας ἀπό ψυχῆς εἰς ψυχήν, ἀλλά διά τῆς μεσολαβήσεως διαφόρων μαγικῶν πράξεων ἤ μέσων. Τήν ἔμμεση δέ αὐτή μαγεία ὁ Wundt διακρίνει ὡς **συμβολική**, κατά τήν ὁποία ἡ ἐπιθυμητή ἐνέργεια ἀναπαρίσταται μιμητικῶς (ἀντιστοιχεῖ πρός τήν ὁμοιοπαθητική τοῦ Frazer), καί σέ **ἔντεχνη**, κατά τήν ὁποία γίνονται πάλι μιμητικές πράξεις ἤ πράξεις ἀμέσου μαγείας, ἀλλά αὐτές ἔχουν χάσει τήν ἔννοια αὐτήν καί θεωρήθηκαν αὐτοδύναμες καί αὐτάρκεις.

8. Ὑπάρχουν καί ἄλλες διαιρέσεις σέ κατηγορίες τῆς μαγείας, ἡ συμφωνοτέρα ὅμως πρός τά πράγματα εἶναι ἡ καθαρῶς ἐξελικτική διαίρεση του Wundt. **Ἡ ἄμεση μαγεία,** ἀποτελοῦσα αὐθόρμητη μιμική ἐκδήλωση τῶν κατεχόντων τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου συναισθημάτων καί παραστάσεων, περιλαμβάνει τίς μαγικές πράξεις, οἱ ὁποῖες διευθύνονται ἀμέσως πρός τό ὑποκείμενο, ἐπί τοῦ ὁποίου ὁ ἐνεργῶν ἐπιθυμεῖ νά ἐπιδράσει καλῶς ἤ κακῶς· π.χ. ὁ θέλων νά διατρυπήσει τόν ἐχθρόν του, ἀρκεῖ νά στραφεῖ πρός τό μέρος, ὅπου ὑποτίθεται ὅτι εὑρίσκεται αὐτός, καί νά σείσει μιμικῶς τό δόρυ ἤ τό μαχαίρι του, ἤ νά λάβει μέρος τῶν ἐνδυμάτων του ἤ ἀπόκομμα τῶν ὀνύχων ἤ τῶν τριχῶν του ἤ ὁ,τιδήποτε ἄλλο ἀνῆκον σέ αὐτόν καί νά τό κάψει ἤ νά κακοποιήσει αὐτό· τότε ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ ὁποῖος κατά τήν πρωτόγονη ἀντίληψη, εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένος πρός αὐτά, ὑφίσταται τήν ἴδια κακοποίηση. Τήν ἴδια σημασία ἔχει καί ἡ χρήση ὁμοιωμάτων, τά ὁποῖα στήν μαγεία ταυτίζονται πλήρως πρός τό παριστώμενο ὑποκείμενο.

9. **Ἡ συμβολική ἤ ἔμμεση μαγεία** ἀρχίζει καθ' ἥν στιγμή οἱ μιμικές πράξεις δέν ἀπευθύνονται ἀμέσως πρός κάποιο ἀντικείμενο, ἀλλά θεωροῦνται ὅτι ἔχουν τήν δύναμη νά προκαλοῦν κατ' ἀναλογία τό ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα. Π.χ. κατά τούς προηγούμενους τῆς θήρας μαγικούς χορούς, κατά τούς ὁποίους γίνεται ἀπομίμηση ἐπιτυχῶν θηρευτικῶν σκηνῶν, ἡ μίμηση δέν προκαλεῖ ἄμεσο ἀποτέλεσμα, ἀλλά ὑποβοηθεῖ κάι ἐξασφαλίζει τήν ἐπιτυχία τῆς θηρευτικῆς ἐνεργείας τῶν κυνηγῶν. Ὅσον ἀφορᾶ, τέλος, τήν **ἔντεχνη μαγεία,** αὐτή, χωρίς νά ἀπομακρύνεται τῶν πρωτογόνων μαγικῶν ἰδεῶν καί μεθόδων, προϋποθέτει τήν ὕπαρξη εἰδικῆς τάξεως μάγων, οἱ ὁποῖοι

ἄλλοτε καλῇ τῇ πίστει καί ἄλλοτε δολίως βρίσκουν ποικίλες πράξεις καί μεθόδους πρός ἐξαπάτηση τῶν ἀφελῶν, εἰσάγοντες καί ἀναμιγνύοντες στήν μαγεία δοξασίες καί μορφές καί ἐξ ἄλλων κύκλων καί ἰδίως τοῦ κύκλου τῶν περί νεκρῶν καί δαιμόνων ἰδεῶν καί ἄλλων θρησκευτικῶν πεποιθήσεων.

ΠΕΡΙΑΠΤΑ κ.λπ.

10. Ἀπόρροια τῶν ἰδίων ἰδεῶν καί μέρος ἀναπόσπαστο τῆς μαγικῆς πίστεως εἶναι καί ἡ πίστη στήν δύναμη διαφόρων πραγμάτων, συνήθως περιέργων (fétiche), οἱ ὁποῖες ὡς περίαπτα ἤ καί αὐτοτελῶς χρησιμοποιοῦνται εἴτε ὡς ἀποτρόπαια καί φυλακτήρια, εἴτε ὡς φίλτρα παντός ἐφετοῦ ἀγωγά, εἴτε καί ὡς ἐνισχυτικά οἱασδήποτε μαγικῆς πράξεως. Τά πράγματα αὐτά ἔχουν τήν μαγική τους δύναμη εἴτε καθ' ἑαυτά, εἴτε κατά μετάδοση ὑπό κάποιου μάγου.

Τήν ἴδια πηγή ἔχει καί ἡ πίστη στήν δύναμη τῶν λέξεων, ὅπως οἱ ἐπωδές, οἱ εὐχές, οἱ κατάρες καί οἱ ὅρκοι.

ΚΑΘΟΛΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

11. Ἡ μαγεία ἀποτελεῖ πανανθρώπινη καί πανάρχαια ἐκδήλωση, συνεχιζομένη διά μέσου τῶν αἰώνων ἀνελλιπῶς μέχρι σήμερα. Συναντᾶται σέ ὅλους τούς λαούς, ἀρχαίους καί νεωτέρους, ἀπολιτίστους καί πολιτισμένους, σέ ὅλα τά στάδια του πολιτισμοῦ τους καί σέ ὅλες τις κοινωνικές τάξεις, ὑπό δέ τήν μορφή τῆς μαγικῆς δεισιδαιμονίας καί στά ἀνώτερα ἀκόμη στρώματα τῶν σημερινῶν πολιτισμένων λαῶν. Στήν μαγεία ἐξακολουθοῦν καί σήμερα ἀκόμη νά πιστεύουν καί νά καταφεύγουν οἱ λαοί πρός ἐκπλήρωση τῶν καλῶν ἤ κακῶν πόθων τους.

ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

12. Ἡ ἐξέλιξη τῆς μαγείας ὑπῆρξε προοδευτική. Κατ' ἀρχάς αὐτή συναντᾶται κυρίως ὑπό τίς ἁπλούστερες μορφές τῆς ἀμέσου καί ἐμμέσου μαγείας, ὅπως παρατηρεῖται καί στούς ἀκόμη καί σήμερα θεωρουμένους κατωτάτους θρησκευτικούς λαούς, ὅπως εἶναι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας, οἱ θαμνόβιοι καί δασόβιοι πυγμαῖοι τῆς Ἀφρικῆς, Κεϋλάνης κ.λπ. Ἡ ἔντεχνος μαγεία ἀρχίζει σέ προκεχωρημένα κάπως στάδια τοῦ πολιτισμοῦ, ὅταν δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ἐξερχόμενος τοῦ θηρευτικοῦ εἰσέρχεται στόν ποιμενικό καί ἰδίως τόν γεωργικό βίο.

Στίς βαθμίδες αὐτές, κατά τίς ὁποῖες ἔχει μέν ἤδη ὁ ἄνθρωπος συναίσθηση τῶν επί τῆς φύσεως ἐπιδράσεών του, βλέπει ὅμως ἀφ' ἑτέρου ὅτι πάντοτε εἶναι ἐξαρτημένος ἐκ τῶν ἰδιοτροπιῶν αὐτῆς, κατά τῶν ὁποίων ἀδυνατεῖ διά τῶν συνήθων μέσων νά ἀντιπαλέψει, ἡ πίστη στήν μαγεία ἐνισχύεται λίγο ὡς πολύ, ἰδία τάξη μάγων σχηματίζεται, καί οἱ μαγικές ἰδέες ἐμποτίζουν ὁλόκληρο τόν βίο του.

Κανένα κακό δέν μπορεῖ νά ἀποτραπεῖ ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ μάγου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ θεραπευτής ἀλλά καί ὁ δημιουργός, πολλές φορές, τῶν ἀσθενειῶν, ὁ προκαλῶν ἀλλά καί ὁ ἀναχαιτίζων τίς βροχές, ὁ ἀποτροπεύς ἀλλά καί ὁ δημιουργός παντός κακοῦ, ὁ ἐπικίνδυνος, τέλος καί μυστηριώδης λυκάνθρωπος, τόν ὁποῖον φοβοῦνται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά τοῦ ὁποίου τήν ἐπιβίωση πολλές φορές αὐτοί ἐπιζητοῦν. Ἰδίως ἰσχυροτάτη εἶναι ἡ πίστη στήν μαγεία ἀπό τούς γεωργικούς λαούς τῆς Ἀφρικῆς, στούς ὁποίους ὅμως συνηθεστάτη εἶναι καί ἡ καταδίωξη καί ὁ φόνος τῶν νομιζομένων κακῶν μάγων.

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

13. Ἐκ τῶν ἀρχαίων λαῶν, πρῶτοι οἱ Βαβυλώνιοι ἀνέπτυξαν τήν μαγεία σέ τέχνη καί συστηματική μάθηση. Ἡ Βαβυλωνία καί ἡ Ἀσσυρία εἶχαν πολλούς θεούς. Ἕνας βασιλεύς Ἀσσύριος, κατά τό 860 π.Χ., ὑπολόγιζε πλέον τῶν 7.000 θεῶν καί πνευμάτων.

Οἱ θεοί αὐτοί παριστάνοντο μέ ἀνθρωπίνη μορφή καί ὁ βασιλεύς ἦτο ὁ πρῶτος τῶν πιστῶν τους. Ἡ τελετουργία ἦτο πολύπλοκος καί πολύμορφος, καί οἱ πολυάριθμες θυσίες ἀπέβλεπαν στήν διατροφή τῶν θεῶν. Στήν Βαβυλωνία ὑπῆρχαν ἰσχυροί ἱερεῖς, κάτοχοι τῶν μυστικῶν τῆς μαγείας, καί ἀποτελοῦσαν κληρονομικό ἀξίωμα· οἱ νέοι ἱερεῖς ἐκπαιδεύοντο στίς προσηρτημένες στούς ναούς σχολές, ὅπου ὑπῆρχαν βιβλιοθῆκες καί ἀρχεῖα.

Ἐξ ἄλλου, στήν Βαβυλωνία, ὅπου ὁ οὐρανός εἶναι πολύ καθαρός, ἡ παρατήρηση τῶν ἄστρων ἀνάγεται σέ πολύ ἀπομεμακρυσμένη ἀρχαιότητα. Οἱ Βαβυλώνιοι ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ἡ οὐρανία αὐτή κοινωνία διατελοῦσε ἐν ἁρμονίᾳ μέ αὐτήν τῶν ἀνθρώπων καί ὅτι μποροῦσαν νά ζητοῦν στήν μία τά μυστικά τῆς ἄλλης. Ἀπό ἐδῶ προῆλθε ἡ ἐπιστήμη τῆς **ἀστρολογίας**, ἡ ὁποία, εἰσαχθεῖσα στήν Αἴγυπτο, Ἑλλάδα καί Ρώμη, διατήρησε μέχρι τέλους τῆς ἀρχαιότητος τό ὄνομα τῆς **χαλδαίας** ἐπιστήμης[93]. Πολλές φορές, καταδιωκόμενοι οἱ Χαλδαῖοι ἡ ἀστρολόγοι. ἐπανήρχοντο πάντοτε καί ἐξελίσσοντο .

14. Στήν πληθώρα λοιπόν τῶν θεῶν καί τῶν πνευμάτων ἀφ' ἑνός, καί στήν ἀνάπτυξη τῆς ἀστρολογίας ἀφ' ἑτέρου, βρῆκε προσφορώτατο ἔδαφος ἡ μαγεία πρός ἀνάπτυξή της στήν Βαβυλωνία. Οἱ δεισιδαιμονικές δέ ἐκδηλώσεις, στήν ἀρχαιοτάτη ἐκείνη χώρα, ὑπῆρξαν χαρακτηριστικές.

Ἔτσι, στούς Βαβυλωνίους ἐπικρατοῦσε ἡ πίστη ὅτι κάθε ἀσθένεια, ἀλλά καί κάθε κακό ἐν γένει, προήρχοντο εἴτε ἀπό μέρους τῶν ἑπτά πονηρῶν δαιμόνων, εἴτε ἐκ μέρους ἀνθρώπων ἀσκούντων ἐπιβλαβῆ μαγεία.

Γι' αὐτό καί σέ κάθε δυσάρεστη περίπτωση προσέτρεχαν πρός τούς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦσαν τήν ἀγαθή μαγεία κυρίως δι' ἐπωδῶν, ἀλλά και δι' ἄλλων μαγικῶν μέσων. Τῶν ἐπωδῶν αὐτῶν πολυάριθμα λείψανα ἐπί τῶν συνήθων πηλίων βαβυλωνιακῶν πινακίδων εὑρέθησαν κατά τίς ανασκαφές.

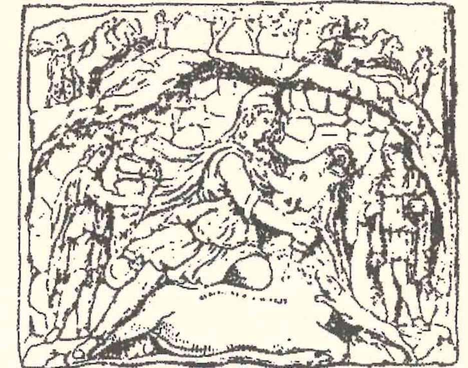
Ἐκτός ὅμως τῆς ἐπισήμως ἀσκουμένης αὐτῆς ἀγαθῆς μαγείας, ἀσκεῖτο καί ἡ ἐπιβλαβής, ἡ ὁποία, κατά τά περισωθέντα μαγικά κείμενα, πρός ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν της χρησιμοποιεῖ τήν κατάρα, τήν βασκανία, τίς μαγικές ἀλοιφές καί τά φίλτρα, τήν κακοποίηση ὁμοιωμάτων, κ.τ.λ. Ὅτι δέ ὁ φόβος ἐξ αὐτῶν τῶν μάγων ἦταν μέγας, μαρτυρεῖ καί ἡ ὑπό τοῦ βασιλέως Γκούντεα ἀπέλαση αὐτῶν καί ἡ μέριμνα περί ποινικῆς διώξεώς τους στήν νομοθεσία τοῦ **Χαμμουράβι**[94] καί στήν ἀσσυριακή.

Κατά τήν πρώτη, οἱ καταγγελόμενοι ὡς μάγοι ὑπεχρεοῦντο νά ὑποστοῦν καί διά τοῦ ὕδατος θεοδικία, ὅταν δέ ἀπεδεικνύοντο ἔνοχοι, ἐδημεύετο ἡ περιουσία τους, κατά δέ τήν δεύτερη φορά ἐφονεύοντο.

15. Ἡ μαγεία αὐτή τῶν Χαλδαίων, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο ὑψίστη σοφία, ἐπέδρασε καί στούς διαδόχους αὐτῶν, τούς Μήδους καί τούς Πέρσες, ἐξακολούθησε δε καί κατά τούς μετά τόν Μέγα Ἀλέξανδρο ἑλληνιστικούς καί ρωμαϊκούς χρόνους, κατά τούς ὁποίους αὐτοί ἐτήρησαν ἀμείωτη τήν φήμη της.

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑ

16. Στήν Περσία ἡ πίστη σέ πνεύματα ἐμψυχοῦντα ὁλόκληρη τήν φύση, ἔλαβε δογματικωτέρα μορφή ἀπό οἱανδήποτε ἄλλη χώρα. Γι' αὐτό ἐδῶ ἀναπτύχθηκε περισσότερο τό τυπικό, διά τοῦ ὁποίου ἐπιστεύετο ὅτι ἦτο δυνατόν νά καταστοῦν τά πνεύματα αὐτά εὐμενῆ. Στήν Περσία ἄλλωστε χρησιμοποιήθηκε κατ' ἀρχήν ἡ λέξη **μάγος**, ὅπως ἐλέγετο ὁ ἱερεύς τῶν Περσῶν, ὁ ἀσχολούμενος μέ τήν ἀστρονομία, ὀνειροκριτική καί ἄλλες ἀπόκρυφες τέχνες[95].

Εἰκ. 45. ΜΙΘΡΑΣ
(Ἀνάγλυφον Μουσείου τοῦ Λούβρου)

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

17. Κατά δεύτερο λόγο, μετά τούς Βαβυλωνίους, ἡ μαγεία καλλιεργήθηκε ὑπό τῶν ἱερέων στήν Αἴγυπτο καί ἀναπτύχθηκε σέ μυστική σοφία, καταγραφεῖσα μάλιστα σέ ἀπόκρυφα μαγικά βιβλία. Κατά τίς αἰγυπτιακές διηγήσεις, οἱ κατέχοντες αὐτήν τήν σοφία μποροῦσαν νά μαγεύουν γῆ καί οὐρανό, γνώριζαν τίς γλῶσσες τῶν πτηνῶν καί τῶν ἑρπετῶν, ὅλα τά ζῶα ἦσαν στήν ἐξουσία τους, μποροῦσαν νά ἀνακαλέσουν τούς νεκρούς ἀπό τόν Ἅδη καί νά τοποθετήσουν στίς θέσεις τους τά κομμένα κεφάλια, νά κατασκευάσουν ὁμοιώματα κροκοδείλων ἐκ πηλοῦ καί μέ μία ἐπωδό νά ἀναγκάζουν νά τούς ὑπηρετοῦν κ.λπ. Λίαν χαρακτηριστικός εἶναι ὁ ὑπό τοῦ Dieterici[96] δημοσιευθείς μαγικός πάπυρος, στόν ὁποῖο φαίνεται σαφῶς ἡ φύση καί οἱ σκοποί τῆς μαγείας. Ὁ πάπυρος αὐτός, τόν ὁποῖο ἐσφαλμένως χαρακτήρισε ὁ σοφός αὐτός θρησκειολόγος ὡς λειτουργία τοῦ Μίθρα[97] (εἰκ. 45), ἐγράφη γιά νά χρησιμεύσει στήν ἑκάστοτε κλήση καί δέσμευση καί τόν ἐξαναγκασμό τοῦ θεοῦ ἤ τῶν θεῶν τῶν δυναμένων νά βοηθήσουν τόν χρησιμοποιοῦντα αὐτές τίς μαγικές συνταγές γιά τίς ἀνάγκες του. Ὡρισμένες τελεστικές πράξεις, συριγμοί καί ποππυσμοί[98], νηστεῖες καί γνώση τοῦ ἀληθινοῦ καί αὐθεντικοῦ ὀνόματος, ἀρκοῦσαν γιά τήν βίαια προσαγωγή ὄχι μόνον τῶν κατωτέρων θεῶν ἤ δαιμόνων, δηλαδή τῶν ὡρογενῶν, τῶν ἡμερησίων, τῶν ἑφεβδοματικῶν, ἀλλά καί αὐτοῦ τοῦ ὑψίστου θεοῦ τοῦ δαίμονος δαιμόνων, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά πληροφορήσει *«περί ἄστρου καί ποῖός ἐστιν ὁ δαίμων καί ὁ ὡροσκόπος καί ποῦ ζήσῃ καί ποῦ ἀποθάνῃ σύ. Ἐάν δέ τι φαῦλον ἀκούσῃς μή κλαύσῃς, ἀλλ' ἐρώτα, ἵνα αὐτός ἀπαλείψῃ ἤ μεθοδεύσῃ δύναται γάρ πάντα ὁ θεός οὗτος».* Ἀλλά μόνον κατά διαταγήν τοῦ προσκαλοῦντος καί ἀναγκάζοντος αὐτόν, ἐφ' ὅσον αὐτός γνωρίζει τήν *«τοῦ ἐπαγράμματος ὑπόδειξιν καί τόν λόγον, ᾧ ὑπακούει ὁ θεός».*

18. Στόν ἴδιο πάπυρο ἀναγράφονται διάφορες συνταγές, ἡ ἀκριβής ἐκτέλεση τῶν ὁποίων καθιστᾶ δυνατή τήν θεραπεία ἀσθενειῶν, τήν ἐξέλαση δαιμονίων, τήν τέλεση θαυμάτων καί τήν πλήρωση παντός καθόλου ἐπιθυμητοῦ. Τό δραστηριώτατο τμῆμα τοῦ παπύρου εἶναι ὁ ἱερός λόγος ἤ ἡ

κοσμοποιΐα, τοῦ ὁποίου προηγεῖται ἡ μελέτη καί ἕπονται οἱ ἀνάγκες. Ὁ ἱερός λόγος ἔγινε βάση καί ἀπαρχή αὐτῆς τῆς μαγείας· διηγοῦντο δηλαδή μῦθο περί τῶν κατορθωμάτων τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι ὤφειλαν νά τελέσουν καί στήν προκειμένη περίπτωση μεγάλα καί θαυμαστά, ὅπως ἐτέλεσαν αὐτά κάποτε κατά τόν μῦθο. Αὐτός, ὁ αἰγύπτιος μάγος ἐθεράπευσε τό δάγκωμα τοῦ φιδιοῦ διηγούμενος μακρόν μῦθο, στόν ὁποῖο παρίσταται ὁ Ρᾶ θεραπευόμενος ἀπό τοῦ δαγκώματος τούτου ὑπό τῆς Ἴσιδος[99].

19. Οἱ ἀσκοῦντες τήν μαγεία στήν Αἴγυπτο ἱερεῖς ἐκαλοῦντο μάγοι, κατόρθωσαν μάλιστα αὐτοί νά αὐξήσουν ἀκόμα περισσότερο τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ κοινοῦ πρός τήν μαγεία. Ἐνῷ οἱ μάγοι τῆς Περσίας εἶχαν δύναμη μόνο ἐπί τῶν πνευμάτων τοῦ κακοῦ καί περιορίζοντο στίς θρησκευτικές παρακλήσεις τῶν πνευμάτων τοῦ καλοῦ, οἱ αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἰσχυρίζοντο ὅτι μποροῦσαν νά ὑποτάσσουν ὅλες τίς θεότητες. Ὄντες κυρίως γόητες, χρησιμοποιοῦσαν διαφόρους ἐπωδές, στίς ὁποῖες ἀπέδιδαν μυστηριώδη δύναμη. Τόσον ὅμως οἱ Πέρσες ὅσον καί οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἦσαν θαυματουργοί, διότι ἔπρατταν ἔργα καταπληκτικά γιά τό πλῆθος, ἤ χρησιμοποιοῦντες ἀπάτες κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον εὐφυεῖς, ἤ βοηθούμενοι ὑπό τῶν γνώσεων, τίς ὁποῖες κατεῖχε ἀποκλειστικῶς ἡ **κάστα**[100] τους. Ὁ Φαραώ τῶν Αἰγυπτίων, ἀφομοιούμενος πρός θεόν, εἶναι μέγας μάγος· οἱ προσευχές του, οἱ ἐπικλήσεις του ἐξασφαλίζουν τήν πορεία τῶν φυσικῶν φιανομένων· εἶναι ὁ μοναδικός μεσίτης πλησίον τοῦ Ὀσίριδος ὑπέρ τῶν νεκρῶν. Τό ἱερατικό ἀξίωμα ἦτο συνήθως κληρονομικό. Οἱ ἱεροτελεστίες, οἱ θυσίες, οἱ προσευχές ἦσαν δανεισμένες ἐκ τῆς μαγείας· ἐπειδή δέ ὅλες οἱ Αἰγυπτιακές θρησκεῖες προήρχοντο ἐκ τοῦ ἀνιμισμοῦ, ἡ λατρεία τους ἀπέρρεε ἐκ τῆς μαγείας, ἡ

Εἰκ. 46
Η ΚΙΡΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΕΙ ΣΕ ΠΡΟΒΑΤΟ, ΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΧΟΙΡΟ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ
(Παράσταση ἐπί τεφροδόχου κάλπης στό Μουσεῖο τῆς Βολτέρας)

ὁποία ἦταν ἡ τεχνική καί ἡ στρατηγική τοῦ ἀνιμισμοῦ.

20. Περίαπτα παντός εἴδους, ἐξωφρενικά φάρμακα, βασκανίες, ὅλες οἱ πανουργίες ἦσαν κτῆμα τῶν ἱερέων. Γιά αὐτό τό ἐπιτήδευμα τῶν μάγων δέν ἦτο τελείως ἀκίνδυνο στήν Αἴγυπτο, τιμωρούμενο πολλές φορές διά θανάτου. Ἐν τούτοις, ὡς συμβαίνει πάντοτε, ὅπως ἡ ἐπιστήμη γεννᾶται ἐκ τῆς θρησκείας καί ἡ κόρη κληρονομεῖ ἀπό τήν ζῶσα ἀκόμη μητέρα της, ἔτσι καί ἡ αἰγυπτιακή ἐπιστήμη, ἰδίως ἡ ἀλχημεία ἐξῆλθε ἐκ τῶν ναῶν, ἐκδηλώσασα τάσεις ἐκλαϊκεύσεως καί ἀσκήσασα εὐεργετική ἐπίδραση ἐπί τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, στά πρῶτα βήματά της.

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

21. Στούς Ἕλληνες οὐδέποτε ἡ μαγεία ἔλαβε ἐπίσημο καί ἱερατικό χαρακτῆρα καί εὑρίσκετο ἔξω τῆς γενικῆς θεογονίας, ἀπευθυνομένη σέ πνεύματα ξενικά, ἐπείσακτα καί κάπως ἡμιεπίσημα. Ἐξ ὅλων τῶν ἑλληνικῶν θεοτήτων μόνο ἡ Ἑκάτη εἶχε μαγική

λατρεία. Ἄξιον σημειώσεως ἐπίσης ὑπῆρξε ὅτι στήν Ἰλιάδα, δέν ἔχει καμία θέση ἡ μαγεία στήν ζωή τῶν ἡρώων, στήν δέ Ὀδύσσεια, ἐξαιρουμένης τῆς Κίρκης[101], ἡ ὁποία τίθεται ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, μία μόνο φορά γίνεται λόγος περί χρήσεως ἐπωδῶν.

22. Ἐν τούτοις, οἱ μυθολογικές παραδόσεις περί τῆς Κίρκης, ἡ ὁποία μετέβαλε τούς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσέως σέ χοίρους, τῆς Μηδείας[102], ἡ ὁποία κατεῖχε φάρμακα γιά ἀνανέωση τῶν γερόντων καί ἀνελήφθη στούς οὐρανούς ἐπί ἅρματος συρομένου ὑπό δύο πτερωτῶν δρακόντων, τῆς Ἀγαμήδης[103], τῆς Πασιφάης[104], τῶν μυθικῶν τελχίνων[105], Κορυβάντων[106], δεικνύουν παλαιά γνώση τῆς μαγείας. Κατά τούς ἱστορικούς μάλιστα χρόνους *«μάγοι καί καθαρτές καί ἀγύρτες»*, κατά τήν μαρτυρία τοῦ Ἱπποκράτους (περί ἱερῆς νόσου), ἰσχυρίζοντο ὅτι ἦσαν ἱκανοί καί τήν σελήνη νά καταβιβάζουν ἐπί τῆς γῆς καί ἔκλειψη τοῦ ἡλίου καί κακοκαιρία καί εὐδία καί βροχή καί αὐχμό καί ἀφορία τῆς γῆς καί τῆς θαλάσσης νά προκαλοῦν καί νά θεραπεύουν κάθε νόσο καί κάθε μαλθακία καί ἰδίως τήν ἐπιληψία, τήν ὁποία θεωροῦσαν κατ' ἐξοχήν δαιμονική, νά καθαίρουν τά ἐναγῆ κ.λπ. Μία τέτοια φαρμακίδα Λημνία, τήν Θεοδωρίδα[108], ἀναφέρει καί ὁ Δημοσθένης (κατ' Ἀριστογείτονος Α΄), ἡ ὁποία μάλιστα καταδικάσθηκε σέ θάνατο, περίφημος δέ καθαρτής ὑπῆρξε ὁ μυθικός Ἐπιμενίδης[109] ὁ Κρής, ὁ ὁποῖος καί ἐκάθηρε τήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν, κατά τήν παράδοση, ἀπό τό Κυλώνειο ἄγος. Ἡ ἄσκηση τῆς μαγείας δέν ἦταν ξένη καί στούς Ὀρφικούς, οἱ ὁποῖοι γνώριζαν καθαρμούς καί τελετές καί λύσεις καί ἀποτροπιασμούς. Παρά ταῦτα, μέχρι τῶν Ἑλληνιστικῶν χρόνων τουλάχιστον, ἡ μαγεία οὐδέποτε ἔλαβε στόν κοινωνικό βίο τῆς Ἑλλάδος τήν ἐξέχουσα θέση τήν ὁποία κατεῖχε στήν Ἀνατολή,

Εἰκ. 47 Η ΜΗΔΕΙΑ*
(Τοιχογραφία ἀπό τό Ἡράκλειο)

Ἡ τοιχογραφία τοῦ Ἡρακλείου (Herculaneum), τῆς ὁποίας ἡ ἐξάρτηση ἀπό τόν πίνακα τοῦ Τιμομάχου φαίνεται ἀναμφίβολος, παρουσιάζει τήν Μήδεια μέ τό ξίφος στά χέρια «ζαλῷ καί τέκνοις ἀντιμεθελκιμένα», ὅπως λέγει ἕνα ἀρχαῖο ἐπίγραμμα, ἤτοι ταλαντευομένη μεταξύ δύο ἀντιθέτων συναισθημάτων, τῆς ζηλοτυπίας ἀπό τό ἕνα μέρος, ἀπό τό ἄλλο δέ τῆς ἀγάπης πρός τά τέκνα της (*Ἱστορία τῆς ἀρχαίας τέχνης*, ὑπό Χρ. Τσούντα).

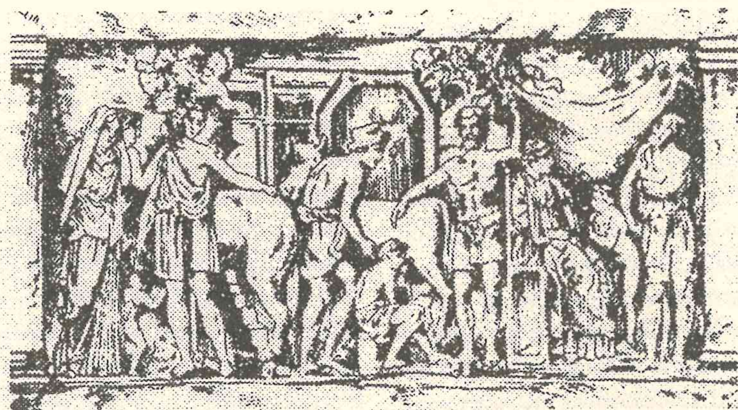
παραμείνασα στήν Ἑλλάδα ὑπό μορφή ἁπλῶς λαϊκῆς δεισιδαιμονίας. Κατά τούς Ἀλεξανδρινούς ὅμως χρόνους, ὁπότε συντελέσθηκε μεγάλη καί γόνιμη μείξη ἰδεῶν ἑλληνικῶν καί ἀνατολικῶν, ἡ μαγεία ἀπέκτησε στήν Ἑλλάδα εὐρεῖα διάδοση. Μάγοι πολυάριθμοι καί ποικιλώνυμοι (**ἀγύρτες**[110], **ἀπομάκτες**[111], **βωμολόχοι**[112], **φαρμακομάντεις**[113], **ἰατρομάντεις**[114], **καθαρτές**[115] κ.λπ.), ἔχοντες ὡς συνοδούς **ἐγκιλικιστρίες**[116], **περιμακτρίες**[117], **τελεστρίες**[118], **τυμπανιστρίες**[119] κ.λπ. καί ἐφορμώμενοι κυρίως ἐκ

Θεσσαλίας, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο ἡ κατ᾽ ἐξοχήν κοιτίδα τους, περιέτρεχαν τίς πόλεις καί ἐξαπατοῦσαν τούς ἁπλοϊκούς. Τό σπουδαιότερο ὅμως εἶναι ὅτι ἡ μαγεία, ὑπό τήν ἐπίδραση ἀκριβῶς τῆς ἀνατολῆς καί πολλές φορές ὑπό τήν προστασία τῶν φιλοσόφων (νεοπυθαγορείων καί νεοπλατωνικῶν), ἄρχισε νά λαμβάνει ἐπιστημονικοφανῆ χαρακτῆρα καί νά ἐξελίσσεται σέ πλήρη ἀπόκρυφο ἐπιστήμη, τήν **θεουργία**[120], ἀναμίξασα στίς ἀρχέγονες αὐτῆς μεθόδους πλῆθος θρησκευτικῶν, ἀστρολογικῶν καί φιλοσοφικῶν ἰδεῶν· λείψανα δέ αὐτῆς, πλήν τῶν εἰδήσεων τῶν συγγραφέων, ἔχουμε στούς περισωθέντες μαγικούς παπύρους. Ὁ περιφημότερος ἐκ τῶν μάγων τῆς περιόδου αὐτῆς ὑπῆρξε ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ὁ ὁποῖος καί ἀναγνωρίσθηκε ὡς θαυματουργός.

23. Ἐκτός ὅμως τῶν εἰδήσεων τῶν συγγραφέων καί τῶν παπύρων, περισώθηκαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἐκ τῆς ἀρχαιότητος καί δείγματα αὐτούσια τῶν ἀρχαίων μαγικῶν μεθόδων, οἱ λεγόμενοι **κατάδεσμοι**[121], ὡς καί διάφορα μαγικά μάλλινα **εἰδώλων**. Οἱ κατάδεσμοι εἶναι ἐλάσματα μετάλλινα, πάνω στά ὁποῖα ἐγράφετο τό ὄνομα τῶν μισουμένων ἤ μετά τοῦ ρήματος **καταδῶ**, μετά ἤ ἄνευ διαφόρων ἀρῶν, μετά ἤ ἄνευ ἐπικλήσεως καταχθονίων δαιμόνων· κατά τρόπον ἀνάστροφον ἤ ἄλλως δυσανάγνωστο, ἔθαβαν τούς καταδεσμούς σέ διαφόρους ἀποκέντρους τόπους και συνηθέστερα ἐντός τάφων, πολλές φορές δέ καί τούς κάρφωναν ἤ ἁπλῶς τούς διαπερνοῦσαν μέ καρφιά. Τέτοιοι κατάδεσμοι εὑρέθησαν ἀρκετοί στήν Ἀττική καί ἀλλοῦ. Τά δέ ἐδώλια, τά ὁποῖα πάντοτε παριστοῦν τό ὁμοίωμα τοῦ ἐχθροῦ, εἶναι συνήθως τρυπημένα μέ καρφιά ἤ ἔχουν τά χέρια καί τά πόδια δεμένα.

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

24. Οἱ Ρωμαῖοι παρέλαβαν τήν μαγεία ἀπό τούς Αἰγυπτίους καί τούς Ἕλληνες. Προερχόμενοι κυρίως ἐξ Αἰγύπτου οἱ μάγοι, διέτρεχαν τήν Ἑλλάδα καί τήν Ἰταλία καί ἀπολάμβαναν σημαντικῆς ἐκτιμήσεως. Ἀπέδιδαν σέ αὐτούς οἱ ἀφελεῖς θαυματοποιούς ἰδιότητες, καί ἐπίστευαν ὅτι μποροῦσαν διά καταλλήλων ἐπωδῶν καί παρασκευασμάτων νά ἐπαναφέρουν στήν ζωή τούς νεκρούς, νά μετατοπίζουν οἰκοδομήματα κ.λπ. Ἡ Δωδεκάδελτος[122] μαρτυρεῖ περί τῆς πίστεως στήν δύναμη τῶν μάγων

Εικ 48. Η ΠΑΣΙΦΑΗ (Ἀνάγλυφο τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου)

καί ρητῶς τιμωρεῖ τίς πράξεις τους. Ἡ ἄγνοια τῆς ἱερογλυφικῆς γραφῆς, ἐν συνδυασμῷ μέ τήν κυκλοφοροῦσα φήμη περί βαθύτητος καί ἀρχαιότητος τῶν αἰγυπτιακῶν δοξασιῶν καί θεωριῶν, ἔδιδε στήν Αἴγυπτο τόν χαρακτῆρα πατρίδος τοῦ μυστηρίου καί καθιστοῦσε τήν γλῶσσα της προνομιοῦχο γλῶσσα τῶν ἐπωδῶν τῆς γοητείας. Ἀνταποκρινόμενοι δέ οἱ μάγοι στίς παντοειδεῖς πνευματικές καί ὑλικές ἀνάγκες τοῦ κοινοῦ, ἀνελάμβαναν, σύν τοῖς ἄλλοις, καί τό ἔργο τοῦ προλέγειν τά μέλλοντα καί ἀντεποιοῦντο ἔτσι τῶν δικαιωμάτων τῶν μάντεων, τῶν ἀστρολόγων καί τῶν οἰωνοσκόπων, μέ τούς ὁποίους συχνά συνεχέοντο. Ἐν τούτοις, οἱ μάγοι ἐδιώκοντο ὑπό τῶν νόμων τῆς πολιτείας. Τα χρονικά τῆς Ρώμης ἀναφέρουν μεγάλο ἀριθμό παραδειγμάτων προγραφῆς, φυλακίσεως καί θανατώσεως μάγων. Ἐπί Τιβερίου[123], 4.000 ἀπελεύθεροι μεταφέρθηκαν, καταδικασθέντες γιά μαγεία, στήν Σαρδηνία. Οἱ αὐτοκράτορες κατεδίωκαν μετά μεγάλης σκληρότητος τούς ἀσχολουμένους μέ τήν μαγεία ἤ τήν ἀστρολογία, διότι τούς ἐθεώρουν ὡς ἐπικινδύνους ἀντιπάλους, παραλλήλως ὅμως τιμοῦσαν καί ἀντάμειβαν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀφοσιωμένοι σέ αὐτούς.

Η ΜΑΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

25. Οἱ Ἑβραῖοι, καί ὅλοι ἐν γένει οἱ σημιτικοί λαοί, εἶχαν ἐπιδοθεῖ ἐντόνως στην μαγεία, ὅπως φαίνεται ἀπό τά ἱστορούμενα περί τόν Σολομῶντα καί ἀπό τόν Ἰώσηπο. Ἀπό αὐτούς ἐδιδάχθησαν καί οἱ Ἄραβες τήν ἀπόκρυφο αὐτήν ἐπιστήμη, στήν ὁποία αὐτοί ἔδωσαν τήν ὁριστική μορφή, ὑπό τήν ὁποία εἰσχώρησε στήν Εὐρώπη καί παρέμεινε καθ᾽ ὅλον τόν μεσαίωνα.

Εικ. 49
Ο ΘΗΣΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΥΣ

26. Οἱ Μουσουλμάνοι πιστεύουν σέ δύο εἴδη μαγείας. Ἡ πρώτη στηρίζεται ἐπί τῶν εἰδικῶν ἰδιοτήτων, οἱ ὁποῖες ἀπονέμονται σέ ὁρισμένα ὀνόματα τοῦ Θεοῦ καί χωρία τοῦ Κορανίου καί σέ ὑπερφυσική γνώση τοῦ κόσμου τῶν πνευμάτων, τῶν **τζίνν**[124], τῶν **τελωνίων**[125], τῶν **ἀγγέλων** κ.λπ., δύναται δέ νά εἶναι ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ, γιά τόν ὁποῖο χρησιμοποιεῖται, θεία ἤ διαβολική. Ἡ θεία μαγεία ἀσκεῖται ὑπό τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων καί ἔχει θεμιτούς σκοπούς. Εἶναι μᾶλλον εἶδος μυστικισμοῦ ἤ μαγικῆς ἐπιστήμης, στηριζομένου ἐπί τῆς δυνάμεως τῶν ἀριθμῶν, ἐπί τοῦ μυστηριώδους καί ἱερογλυφικοῦ συνδυασμοῦ ὁρισμένων εἰκόνων κ.λπ. Ἡ διαβολική μαγεία ὡς σφαῖρα δράσεώς της ἔχει τόν ὑπερφυσικό καί ἄπειρο κόσμο, στόν ὁποῖο κινοῦνται τά τζίνν, οἱ **σεϊτάνηδες**[126], οἱ **ἀφρίτ**[127] κ.λπ. Ὁ προφήτης καί ὅλοι οἱ καλοί Μουσουλμᾶνοι ἀποδοκιμάζουν τήν ἐγκληματική αὐτή ἐπιστήμη καί τούς ἀσκοῦντες αὐτήν. Περιλαμβάνει τήν γοητεία, τίς μεταμορφώσεις μέ τήν βοήθεια ραντισμῶν καί ὁρισμένων τύπων, τούς καταδέσμους, κ.τ.λ., τῶν ὁποίων

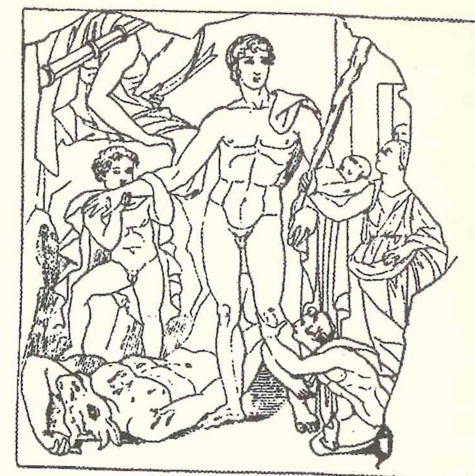
βρίσκουμε περίεργα παραδείγματα στίς *«Χίλιες καί μία Νύκτες»*[128]. Ἡ βασκανία κατέχει ἐπίσης σημαντική θέση, ὁμιλεῖ δέ περί αὐτῆς καί τῆς ἀποδίδει τρομακτικά ἀποτελέσματα ὁ ἴδιος ὁ Μωάμεθ. Στήν διαβολική μαγεία ἀνήκει καί ἡ μαντεία, ἡ ὁποία ὅμως δέν συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν ἀπαγορευμένων καί ἀθεμίτων ἐπιστημῶν, ἀπό ὅλους τούς Μουσουλμάνους. Ἡ δεύτερη μαγεία γιά τούς Μουσουλμάνους περιλαμβάνει τίς φυσικές ἐνέργειες καί τίς ὑλικές ψευδαισθήσεις. Ἀποδοκιμάζεται ὑπό τῶν ἀληθινῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι τῆς ἀποδίδουν τρομερά ἀποτελέσματα. Ἐδῶ ἀνήκουν ἡ γνώση τῶν φυσικῶν φαινομένων, τά ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται πρός ὄφελος τοῦ μάγου, οἱ διά δόλου ἐπιτυγχανόμενες ψευδαισθήσεις, τά ὁράματα, οἱ παραισθήσεις κ.τ.λ. Τό εἶδος τοῦτο τῆς μαγείας γέννησε τήν ἀλχυμεία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν πρώτη ἀπόπειρα τοῦ ἀνθρώπου νά εἰσδύσει στά μυστικά τῆς φύσεως.

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

27. Ἡ Χριστιανική θρησκεία, ἐνῷ βρῆκε ὅλα τά ἔθνη βαθύτατα πιστεύοντα στήν ὕπαρξη ὑπερφυσικῶν ὄντων, καλῶν καί κακῶν πνευμάτων, ἀντί νά καταστρέψει τίς κρατοῦσες δεισιδαιμονίες, τίς υἱοθέτησε. Καί τά μέν καλά πνεύματα μεταβλήθηκαν σέ ἀγγέλους, τά δέ κακά σέ δαίμονες. Στούς δεύτερους οἱ Χριστιανοί περιέλαβαν ὅλους τούς ἀρχαίους ἑλληνικούς, ῥωμαϊκούς, περσικούς, αἰγυπτιακούς κ.λπ. θεούς. Τά εὐνοϊκά φαινόμενα ἀπεδόθησαν στούς ἀγγέλους, τά δέ ἐπιβλαβῆ καί τρομακτικά στούς δαίμονες. Βεβαίως ἡ ἐκκλησία ἀρνήθηκε νά ἐπικαλεσθεῖ τά κακά πνεύματα καί κατεδίωκε τό σχετικό τμῆμα τῆς μαγείας. Ἀλλά ἐνῷ καταπολεμοῦσε τόν πολυθεϊσμό καί τήν μαγεία, ἀφέθηκε νά ἐπηρεασθεῖ ὑπό τοῦ ἑνός καί τῆς ἄλλης. Οἱ προσευχές καί οἱ τελετές γιά τήν πρόκληση βροχῆς ἤ εὐδίας, οἱ ἀπευθυνόμενες σέ ὁρισμένο ἅγιο, γιά τήν θεραπεία μέ τήν βοήθεια ὁρισμένων τύπων, γιά τήν εὐτυχῆ ἔκβαση τῆς ἐγκυμοσύνης, τά λείψανα τῶν ἁγίων μέ τίς θαυματουργούς τους ἰδιότητες, κ.λπ., προδίδουν σοβαρή ἐπίδραση τῶν μαγικῶν δεισιδαιμονικῶν ἀντιλήψεων τῆς ἀρχαιότητος. Τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, τό ἁγίασμα καί οἱ εἰκόνες ἀντικατέστησαν στά μάτια πολλῶν τίς ἐπωδούς, τά περίαπτα κ.λπ.

28. Ὁ Χριστιανισμός δέν ἐξάλειψε τήν μαγεία· ἀντιθέτως, παρέλαβε ἐξ αὐτῆς πολλά στοιχεῖα καί τήν ἄφησε πάλι αὐτοτελῆ ἐπιστήμη, ὡς ἦταν καί προηγουμένως, παρά τίς σχετικές ἀπαγορευτικές διατάξεις καί κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς κρατικῆς νομοθεσίας καί τά σποραδικῶς ὑπό τῶν συγγραφέων ἀναφερόμενα μαγικά ἐπεισόδια καί καταδίκες. Ἐν πρώτοις, οἱ τρεῖς μάγοι, ξεκίνησαν ἀπό τήν Ἀνατολή καί ὁδηγούμενοι ὑπό τοῦ φωτεινοῦ ἀστέρος, ἦλθαν εἰς Βηθλεέμ καί πρόσφεραν στό θεῖο βρέφος τά δῶρα τους, ἤτοι χρυσό, ὑποδηλοῦντα τήν βασιλική ἰδιότητα, σμύρνα συμβολίζουσα τόν ἐξιλαστήριο θάνατο τοῦ Θεανθρώπου καί λίβανον ἐμφαίνοντα τήν στόν Χριστό, ὡς Θεό, ὀφειλομένη λατρεία. Περαιτέρω ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει τίς ἐμετώσεις, τούς καθαρμούς καί τούς ἐξορκισμούς. Ἀπό τῆς ἀσκήσεως δέ τῆς μαγείας εἶναι πιθανόν ὅτι ἔλαβαν καί οἱ **γνωστικοί**[129] τό ὄνομά τους, καθ' ὅσον ἡ περί ταύτην σοφία ἐκαλεῖτο καί **γνώση**. Διά τῆς γνώσεως τοῦ ὀνόματος πιστεύουν ὅτι ἐξαναγκάζονται οἱ ἄρχοντες εἰς ἄδεια πρός ἐλευθέρα διά τῶν οὐρανίων σταθμῶν δίοδο. Κατά τόν Ἱππόλυτο[130] ἡ κάθε λατρεία καί διδασκαλία τῶν γνωστικῶν εἶναι ἡ μαγεία, διά τῆς ὁποίας πετύχαιναν καί τήν ἀθανασία. Ὡς κάτοχοι τῶν μαγικῶν τεχνῶν δύνανται νά ἐξαναγκάσουν δι' αὐτῶν τόν Θεόν σέ ἐκπλήρωση ὅλων τῶν εὐχῶν τους. Ἀπό τοῦ ΙΒ΄ μάλιστα αἰῶνος καί ἐφ' ἑξῆς, ἀρχίζει ἡ μαγεία νά καλλιεργεῖται στό Βυζάντιο καί την Δυτική Εὐρώπη σπουδαιότερα. Στό Βυζάντιο, ὄχι μόνον ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἀλλά καί μεγιστᾶνες καί λόγιοι ἀσχολοῦνται μέ τήν μαγεία, μαζί μέ τήν ἀστρολογία, στήν καλλιέργεια δέ αὐτῆς συνετέλεσε καί ἡ ἀναδίφηση ἐκ νέου καί μελέτη τῶν νεοπλατωνικῶν κυρίως φιλοσόφων. Ἔτσι π.χ. ὁ Ψελλός[131], ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζει τόν ἑαυτό του πλατωνικό, δηλαδή νεοπλατωνικό, δέν ἀποκρύπτει ὅτι κάι περί τίς ἀπόκρυφες αὐτές ἐπιστήμες ἀσχολήθηκε, οἱ δέ **Σολομώντειοι Βίβλοι**, δηλαδή οἱ **Σολομωνικές**[132], ἦσαν σέ κοινή χρήση.

29. Καί στήν Δύση, ὑπό τήν ἐπίδραση πιθανῶς κατ' ἀρχάς τῶν Ἀράβων καί τῶν Ἑβραίων (Καβάλλα)[133], μετά δέ τήν Ἀναγέννηση καί τῶν Νεοπλατωνικῶν καί Νεοπυθαγορείων, ἡ ὅλα τά ἴχνη τῆς ἀνατολικῆς της προελεύσεως ἔχουσα μαγεία, ἀνακύπτει ὡς ἀπόκρυφος φιλοσοφία (Ἀγρίππας[134], Παράκελσος[135], Καμπανέλλα[136], κ.λπ.), μαζί μέ ἄλλες ἀπόκρυφες διδασκαλίες, τῆς ἀστρολογίας, ἀλχυμείας, κ.λπ. Δίδεται πίστη στά ἔργα της καί καταβάλλεται προσπάθεια νά ἑρμηνευθοῦν μέ ἑνιαῖες τῆς φύσεως καί τοῦ κόσμου θεωρίες, καθ' ὅν χρόνο ὑπό τῶν θεολόγων ἀποδίδονται αὐτές στόν ἐχθρό τῆς Ἐκκλησίας, τόν διάβολο. Ἡ Καθολική Ἐκκλησία, χαρακτηρίζουσα κάθε ἀνακάλυψη ὡς μαγεία ἤ αἵρεση, ἄρχισε φοβερό διωγμό ἐναντίον παντός ἀμφισβητοῦντος τήν δική της κοσμοθεωρία καί ἐπακολούθησε ἀτελεύτητο μαρτυρολόγιο ἐπί τῆς πυρᾶς ὄχι μόνο τῶν μάγων καί τῶν μαγισσῶν, ἀλλά καί παντός τολμηροῦ ἐρευνητοῦ. Ὁ ἀπαίσιος αὐτός διωγμός διήρκεσε σποραδικῶς μέχρι τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος.

Εἰκ. 50

Ο ΘΗΣΕΥΣ ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΥ

(Οἱ διασωθέντες νέοι τῶν Ἀθηνῶν ἐκδηλώνουν παντοιοτρόπως τήν εὐγνωμοσύνη τους πρός τόν σωτῆρα τους.

30. Καί σήμερα ἀκόμη ἐξακολουθεῖ ἡ μαγεία νά ὑφίσταται καί νά πιστεύεται στά λαϊκά κυρίως στρώματα, εἴτε ὑπό τήν μορφή τῆς λαϊκῆς δεισιδαιμονίας, εἴτε ὡς ἐνεργός μαγεία, γιά κακό ἤ γιά ἀγαθό. Καί σήμερα ἀκόμη ἐξακολουθοῦν νά χρησιμοποιοῦνται ἐπωδές καί περίαπτα καί καθαρμοί καί ποικίλα ἄλλα μέσα ἀμέσου ἤ ἐμμέσου ὁμοιοπαθητικῆς μαγείας πρός ἀποτροπή κακῶν, θεραπεία ἀσθενειῶν, πρόκληση ἤ κατάπαυση βροχῆς, κ.λπ. ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, μαγικοί κόμβοι καί κέρινα εἰδώλια καί καρφώματα καί φίλτρα καί ἐπικλήσεις δαιμόνων καί σολομωνικές καί κατάδεσμοι τίθενται εἰς ἐνέργεια ὑπό μαγισσῶν πρός ἐπίτευξη σκοπῶν ἰδιοτελῶν προκειμένου νά βλάψουν κάποιον. Μακρό κατάλογο τέτοιων μαγικῶν ἔργων τῶν ἑλληνίδων μαγισσῶν περιέχει τό ὑπό τοῦ Ν. Γ. Πολίτου δημοσιευθέν κεφάλαιον νομοκάνονος (Λαογραφ. Γ΄ 381 κεξ.). Δυστυχῶς δέ, παρομοίων δεισιδαιμονιῶν δέν εἶναι ἀπαλλαγμένα καί ἀνώτερα στρώματα, εὑρίσκονται

δέ ἄνθρωποι καί σήμερα, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο προσπαθοῦν νά ἑρμηνεύσουν διάφορα τῆς μαγείας φαινόμενα, ἀλλά καί νά δικαιολογήσουν καί νά στηρίζουν αὐτήν καί τίς μεθόδους της, χρησιμοποιοῦντες ἔννοιες νεώτερες, ὡς εἶναι ὁ ὑπνωτισμός, ἡ ὑποβολή καί ὁ μαγνητισμός.

Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΑ

31. Ἡ μαγεία ἀπό τῶν παναρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα ὑπεισέρχεται στήν ἄσκηση τοῦ γεωργικοῦ ἐπαγγέλματος καί ἐπιδρᾶ σοβαρά στίς ἀντιλήψεις καί ἐνέργειες τῶν γεωργῶν. Ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος, ὅτι πάντοτε τά διάφορα βότανα ὑπῆρξαν ὡς τό κύριο συστατικό τῆς κατασκευῆς τῶν παντός χρήσεως φίλτρων, ὑπάρχει δέ καί ἰδιαιτέρα τάξη μαγικῶν φυτῶν, περί τῶν ὁποίων στό παρόν κεφάλαιο γίνεται λόγος, οὐδέποτε ἔπαυσαν οἱ γεωργοί τῶν διαφόρων χωρῶν καί ἐποχῶν νά καταφεύγουν στήν προστασία τῆς μαγείας γιά νά ἀποτρέψουν διάφορα κακά ἤ νά προκαλέσουν τά προσδοκώμενα ἀγαθά. Μαγικά φίλτρα, ἐπωδές καί ἐξορκισμοί χρησιμοποιήθηκαν πάντοτε καί ἐξακολουθοῦν νά χρησιμοποιοῦνται πρός ἀποτροπή ἐκ τῶν ζώων καί τῶν φυτῶν διαφόρων ἀσθενειῶν ἤ καταπολέμηση αὐτῶν, ὅταν ἐνσκήψουν, στήν πρόκληση βροχῆς ἐν καιρῷ ξηρασίας ἤ κατάπαυση αὐτῆς σέ περίπτωση πολυομβρίας, πρός εὐνόηση τῆς εὐκόλου ἐγκυμοσύνης τῶν ζώων, τῆς γαλακτοπαραγωγῆς καί τῆς παχύνσεως αὐτῶν, τῆς καρποφορίας καί εὐφορίας τῶν δένδρων καί τῶν φυτῶν καί πρός προαγωγή ἐν γένει τῶν διαφόρων γεωργικῶν ἐργασιῶν. Ἐάν σέ ὅλες αὐτές τίς περιπτώσεις προσθέσουμε καί ὅλες ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν στίς σχέσεις γενικῶς τῶν ἀνθρώπων, ὡς μελῶν τῆς κοινωνίας, τῆς πολιτείας καί τῆς θρησκείας, πρός τήν μαγεία καί ἐπεκτείνονται καί ἐπί τῶν γεωργῶν ὡς μελῶν τοῦ συνόλου μιᾶς χώρας ἤ ἑνός ἔθνους, ἀντιλαμβανόμεθα τήν εὐρύτητα τῆς ἐπιδράσεως τῆς μαγείας ἐπί τοῦ γεωργικοῦ ἐπαγγέλματος. Δέν πρέπει, τέλος, νά λησμονοῦμε ὅτι μεγάλως συμβάλλει στήν διεύρυνση τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς καί τό ἀναμφισβήτητο γεγονός, ὅτι σέ ὅλες τίς χῶρες καί σέ ὅλες τίς ἐποχές οἱ γεωργοί διακρίθηκαν γιά τήν κατώτερη πνευματική τους ἀνάπτυξη, ἐν συγκρίσει πρός τίς ἄλλες ἐπαγγελματικές καί κοινωνικές τάξεις, καί ἑπομένως εἶναι περισσότερο ἐπιρρεπεῖς στήν πίστη πρός τίς μαγικές δεισιδαιμονίες. Στά διάφορα κεφάλαια τῆς προκειμένης ἐργασίας μας θά λάβουμε πολλές ἀφορμές νά παράσχουμε παραδείγματα τῆς ἐπιδράσεως τῆς μαγείας ἐπί τῆς γεωργίας ἐξ ὁλοκλήρου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

91. Frazer (σέρ Τζαίημς), ἄγγλος ἀνθρωπολόγος, γεννηθείς τό 1854. Τό 1907 ἔγινε καθηγητής στό Λίβερπουλ καί τό 1921 στό Καῖμπριτζ, ὅπου ἔκτοτε ἐδίδασκε. Κύρια ἔργα του εἶναι: *«Ὁ Χρυσοῦς Κλάδος»*, μελέτη τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν καί τῆς λαογραφίας, *«Τοτεμισμός»* (1887), ἡ μετάφραση τοῦ Παυσανίου μέ σχόλια (β΄ ἔκδ. 1913), *«Ἄδωνις, Ἄτις, Ὄσιρις, ἤτοι μελέται ἐπί τῆς ἀνατολικῆς θρησκείας»* (β΄ ἔκδ. 1907), *«Ψυχῆς ἔργον, ἤτοι περί ἐπιδράσεως τῆς δεισιδαιμονίας ἐπί τῆς ἐξελίξεως τῶν θεσμῶν»* (β΄ ἔκδ. 1913), *«Ὁ θνήσκων θεός»* (1911), *«Ἡ πίστις πρός τήν ἀθανασίαν καί ἡ λατρεία τῶν νεκρῶν»*, κ.λπ. Τά περισσότερα τῶν ἔργων του μεταφράσθηκαν σέ ξένες γλῶσσες. Ὁ Frazer ἦταν ἐπίτιμος διδάκτωρ 7 πανεπιστημίων.

92. Wundt (Γουλιέλμος), γερμανός φιλόσοφος (1832-1920). Σπούδασε ἰατρική καί ἔγινε ὑφηγητής στο Πανεπιστήμιο τῆς Ἀϊδελβέργης τό 1857, στό ἴδιο δέ Πανεπιστήμιο διορίσθηκε καθηγητής τό 1861. Ἀργότερα δίδαξε φιλοσοφία στό Πανεπιστήμια τῆς Ζυρίχης καί τῆς Λειψίας, το 1879 ἵδρυσε τό πρῶτο ἐργαστήριο Πειραματικῆς Ψυχολογίας, συμβάλων σπουδαῖα στήν προαγωγή τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς, ἡ ὁποία κατά τήν διδασκαλία του ἀποτελεῖ τήν βάση τῆς Φιλοσοφίας. Ἀπό τά ἔργα του ἀξιομνημόνευτα εἶναι: *«Ἀρχαί τῆς φυσιολογικῆς Ψυχολογίας»* (1911), *«Λογική»*, *«Ἠθική»* (1912), *«Σύστημα Φιλοσοφίας»* (β΄ ἔκδ. 1919), *«Ἀρχαί Ψυχολογίας»* (ιδ΄ ἔκδ. 1920), *«Ψυχολογία τῶν λαῶν»* (β΄ ἔκδ. εἰς 10 τόμους 1919-1920), *«Εἰσαγωγή εἰς τήν Φιλοσοφίαν»* (η΄ ἔκδ. 1920), *«Διάλεξη περί ψυχῆς ἀνθρώπων καί ζώων»* (η΄ ἔκδ. 1922), κ.λπ.

93. Ἀπό τοῦ VII αἰῶνος π.Χ. ἡ ἀστρολογία ἀπέκτησε σαφεῖς γνώσεις ἐπί τῶν κινήσεων καί ἐκλείψεων τῶν οὐρανίων σωμάτων. Τά στοιχεῖα αὐτά τῆς σπουδαίας ἐπιστήμης καρποφόρησαν ἀπό τούς Ἕλληνες ἀπό τοῦ 3ου αἰῶνος. Ὁ ἐκ Σάμου Ἀρίσταρχος καί ὁ Σέλευκος τῆς Βαβυλῶνος προέβλεψαν πρίν ἀπό τόν Κοπέρνικο τό σύστημα· ἀναγνώρισαν ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι τό κέντρο τοῦ πλανητικοῦ κόσμου καί ὅτι ἡ γῆ εἶναι πλανήτης στρεφόμενος περί τόν ἥλιο.

Οἱ Βαβυλώνιοι διέκριναν ἑπτά θείους πλανῆτες καί ἔδιδαν τά ὀνόματά τους στίς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος. Ἐπειδή δέ οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ρωμαῖοι ἀκολούθησαν τό παράδειγμά τους, προκύπτει ὅτι ἡ βαβυλωνιακή ἀστρονομία ἐπιζεῖ στά χρησιμοποιούμενα ἀκόμη ὀνόματα τῶν ἡμερῶν: Lundi (Δευτέρα) εἶναι ἡ μέρα τῆς Lune (Σελήνης), Mardi (Τρίτη) ἡ τοῦ Mars (Ἄρεως), Mercredi (Τετάρτη) ἡ τοῦ Mercurus (Ἑρμοῦ), Jeudi (Πέμπτη) ἡ τοῦ Jupiteur (Διός), Vendredi (Παρασκευή) ἡ τῆς Venus (Ἀφροδίτης). Τέλος, οἱ ἀστρονομικοί μας χάρτες περιέχουν ὀνόματα ζώων ἤ ἄλλων ἀντικειμένων, τόν Λέοντα, τόν Ταῦρον, τούς Ἰχθῦς, τόν Ζυγόν, ὑπό τά ὁποῖα οἱ Βαβυλώνιοι εἶχαν συγκροτήσει τούς ἀστερισμοῦς τους· *«ἀπαρχαιωμένα λείψανα»* λέγει ὁ Franz Cumont, *«ὑλομανοῦς μυθολογικῆς βλαστήσεως»*.

94. Χαμμουράβι, ὁ ἕκτος βασιλεύς τῆς πρώτης δυναστείας τῆς Βαβυλωνίας καί ἕνας τῶν σημαντικωτέρων ἡγεμόνων τῆς ἀρχαιότητος. Ὑπῆρξε ὁ ἀληθής θεμελιωτής τῆς πολιτικῆς ἑνότητος τῆς ὅλης Χαλδαίας, ὁ θρησκευτικός μεταρρυθμιστής καί ὁ κωδικοποιήσας τούς νόμους. Ὁ περίφημος κῶδιξ του εἶναι χαραγμένος ἐπί λίθου διορίτου, ὕψους 2,25 μ., ἀνακαλύφθηκε τό 1901 στά Σούσα καί μεταφέρθηκε ὅπου καί εὑρίσκεται στό Λοῦβρο τῶν Παρισίων. Ἔχει 217 ἄρθρα, ἄλλα δέ 35 εἶναι κατεστραμμένα. Περιλαμβάνει ποινικό καί ἰδιωτικό δίκαιο, διατάξεις περί ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους καί διατιμήσεις.

95. Κατά τόν Ἡρόδοτο, *μάγοι* ἐκαλοῦντο τά μέλη ἑνός ἐκ τῶν ἕξι γενεῶν τοῦ ἔθνους τῶν Μήδων, τά ὁποῖα, ἐπιτελοῦσαν ἱερατικά καθήκοντα στούς Μήδους καί ἀσχολοῦντο ταυτόχρονα καί μέ τήν ὀνειροκριτική καί ἄλλες ἀποκρύφους τέχνες. Τό ὄνομα τοῦτο, τό παρέλαβαν κατόπιν οἱ Ἕλληνες καί τό χρησιμοποίησαν πρός δήλωση τῶν ἀσχολουμένων με μυστηριώδεις καί ἀπόκρυφες τέχνες (μαγικές), τούς ὁποίους πρότερον ὀνόμαζαν *γόητες* καί *φαρμακούς*.

96. Dieterici (Frédéric-Henri), γερμανός ἀνατολιστής, γεννηθείς στό Βερολίνο τό 1821. Ἔκανε μακρά ταξίδια στήν Εὐρώπη καί τήν Ἀνατολή καί ἔγινε τό 1850 καθηγητής στό Πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου. Εἶναι ἰδίως γνωστός γιά τίς σπουδαῖες ἐπί τῶν Ἀράβων ἐργασίες του. Τά σπουδαιότερα ἔργα του εἶναι: *«Ἡ Λογική καί ἡ Ψυχολογία τῶν Ἀράβων»* (1868), *«Ἡ Φιλοσοφία τῶν Ἀράβων κατά τόν Χ αἰῶνα»* (1876-1879), *«Ὁ Δαρβινισμός κατά τόν Χ καί τόν ΧΙΧ αἰῶνα»* (1878).

97. Μίθρας, μεγάλη ἰρανική (περσική) καί μασδαϊστική (τοῦ Ζωροάστρου) θρησκεία, καταγομένη ἴσως ἀπό τόν βεδικό (τῶν Ἰνδιῶν) Μίθρα. Ἐφαντάζοντο αὐτόν καθήμενον ἐπί θρόνου στό ἅγιον Ὄρος Albordg, ὅπου οὔτε σκότος ὑπάρχει οὔτε ἄνεμος ψυχρός, οὔτε καύσων, οὔτε κάποιο ἄλλο κακό· διότι περιέρχεται καί ἐπιβλέπει αὐτό ὁ Μέγας βασιλεύς, ὁ Ormazd, ὁ ἀποστέλλων τήν βροχή, ὁ κανονίζων τήν γονιμοποιήση καί ὅλη τήν κοσμική οἰκονομία. Ὁ Ormazd ἔχει ὁρίσει ὡς ἀρχιφύλακα καί ἀνώτατον ἐπόπτη γιά τήν γῆ τόν Μίθρα, γιά νά συνοδεύει τά καθαρά πνεύματα στήν γῆ, νά προστατεύει τήν ἕνωσή του μετά τῶν γηίνων σωμάτων, καί νά ὀργανώνει καταλλήλως τήν ζωική καί φυτική βλάστηση. Γιά τόν λόγο αὐτό ὁ Μίθρας ὀνομάζεται «σπέρμα τῶν σπερμάτων», τό ὁποῖο δίνει δύναμη στό ξηρό καί ἄγονο ἔδαφος, γιά νά αὐξάνονται καί νά πληθύνονται τά ὄντα. Ἀπό αὐτό ὁ Μίθρας ὀνομάζεται *μέγιστος, κράτιστος, δραστικώτατος, ζωηρότατο,ς νικηφόρος πηγή φωτός καί ζωῆς, ἀστήρ τῶν ἀγαθῶν καί φύλαξ αὐτῶν, ὁ φαινόμενος ἥλιος* κ.λπ. Μέ τόν καιρό, ὁ Μίθρας, τό δημιούργημα τοῦ Ormazd, ἐπέτυχε τόν

ἐκθρονισμό τοῦ δημιουργοῦ του καί ἔγινε ὁ μέγας θεός νέας θρησκείας, τοῦ Μιθραϊσμοῦ. Ἡ λατρεία τοῦ Μίθρα, κατά μέν τήν ἑλληνιστική ἐποχή διεδόθη στήν Μ. Ἀσία, ἀπό δέ τοῦ Πομπηΐου στήν Δύση, καί ἐξαπλώθηκε ἀνά τήν ρωμαϊκή αὐτοκρατορία καί ἰδίως στίς ἰλλυρικές ἐπαρχίες καί ἐπί τῶν ὀχθῶν τοῦ Δουνάβεως καί τοῦ Ρήνου καί μέχρι τῆς Βρεττάνης. Ὁ Μιθραϊσμός ἀντετάχθη σοβαρῶς στόν νεογεννηθέντα Χριστιανισμό, συνεδέετο δέ μετά μεγάλου μυστικισμού.

98. Ποππυσμός, ἐκ τοῦ *ποππύζω*, ἐκπέμπω συριγμό διά κεκλεισμένων χειλέων.

99. Τόν ἱερόν λόγον χρησιμοποιοῦσαν καί οἱ Πέρσες στήν μαγεία, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Ἡρόδοτος, καλῶν αὐτόν *θεογονία*. Ἐπίσης, καί οἱ Ἐσσαῖοι καί καθόλου οἱ Ἑβραῖοι.

100. Κάστα (ἐκ τοῦ λατινικοῦ castus = ἁγνός, καθαρός· ἰσπανοπορτογαλιστί casta = φυλή), λέξη διεθνής, ἀρχικῶς σημαίνουσα τίς κλειστές κοινωνικές τάξεις τῶν Ἰνδιῶν, ἔπειτα δέ κάθε ὁμάδα ἀνθρώπων αὐστηρῶς διακρινομένη τῶν ἄλλων πολιτῶν. Ἡ εἰς κάστες διαίρεση τῆς κοινωνίας εὑρίσκεται στήν ἀρχαία ἱστορία ὅλων τῶν λαῶν καί ἀλλοῦ μέν οἱ κάστες εἶναι μόνο πολιτικές, ἀλλοῦ δέ πολιτικές καί ἐθνικές, ἤ πολιτικές καί θρησκευτικές, ἤ μόνο θρησκευτικές ἤ ἐπαγγελματικές. Ἡ ἀρχική γενεσιουργός αἰτία εἶναι κατά τό πλεῖστον ἡ κατάκτηση, διότι κατά κανόνα οἱ κατακτητές καταχωροῦν τήν κληρονομική ἐπιβίωση τῶν προνομίων τους διά τῆς δημιουργίας κάστας, ἀπαγορεύσεως ἐπιγαμιῶν πρός τούς κατακτηθέντες, διατηρήσεως ὡρισμένων λειτουργημάτων μόνο στούς κατακτητές κ.λπ. Ἰδίως ἀπαγορεύεται ἡ ἐπιγαμία μεταξύ προσώπων πού ἀνήκουν σέ διαφορετικές κάστες, ἐφαρμοζομένης καί τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου στούς παραβάτες. Ὁ θεσμός τῆς κάστας ὑπῆρχε στήν Εὐρώπη μέχρι τόν Μεσαίωνα καί ἀργότερα, σήμερα δέ ἐξακολουθεῖ νά ὑφίσταται στήν Κίνα, Ἰαπωνία, Πολυνησία, Ἀφρική καί ἀλλοῦ. Τό φαινόμενο παρουσιάζει τυπικωτάτη μορφή στήν Ἰνδία, ὅπου παρατηρεῖται αὐστηρά διαίρεση σέ 4 μεγάλες κάστες, τούς **βραχμᾶνες** (ἱερεῖς), τούς **ξατρίας** (πολεμιστές), τούς **βαισίας** (ἐμπόρους, τεχνίτες καί γεωργούς) καί τούς **σούδρας** (ἐργάτες καί ὑπηρέτες).

101. Κίρκη, μυθολογική γυναῖκα, γνωστή κυρίως ἀπό τήν Ὀδύσσεια. Κατά τήν σχετική παράδοση, ὁ Ὀδυσσεύς, μετά τήν ἀναχώρησή του ἀπό τήν χώρα τῶν Λαιστρυγόνων (ἀγρίων καί ἀνθρωποφάγων γιγάντων, πού κατοικοῦσαν στήν χώρα ὅπου οἱ θερινές νύκτες ἦσαν τόσο μικρές, ὥστε ὁ ἐπιστρέφων τήν ἑσπέρα ἐκ τῆς βοσκῆς ποιμήν συναντοῦσε τόν ἀπερχόμενο στήν βοσκή γιά τήν ἐπαύριο καί τήν ὁποία οἱ μέν Ἕλληνες τῶν μεταγενεστέρων χρόνων τοποθετοῦσαν στήν Σικελία, νοτίως τῆς Αἴτνας, οἱ δέ Ρωμαῖοι, ἐκ τῶν ὁποίων καί ὁ Ὁράτιος, στό νότιο Λάτιο στήν πόλη Φορμία) ἔφθασε στήν νῆσο Αἰαία (νῆσον τῆς Αἴας, ἡ ὁποία κατά τόν Ὅμηρο εἶναι κατοικία τῆς Ἠοῦς καί ἀπό ὅπου ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος, χωριζομένη ἀπό τήν εἴσοδο πού ὁδηγεῖ στόν Ἅδη ἀπό τόν Ὠκεανό καί ἀποτελοῦσα εἶδος νήσου τῶν Μακάρων, τοποθετημένη ἀπό τόν Ὅμηρο στήν Ἀνατολική Κολχίδα) καί ἀπό τούς μεταγενεστέρους στίς δυτικές θάλασσες (πλησίον τῆς Τυρηνίας), ὅπου ἔμεινε ἡ Κίρκη, ἀδελφή τοῦ Ἡλίου καί κόρη τῆς Ὠκεανίδος Πέρσης. Ὁ Εὐρύλοχος, πού κληρώθηκε μεταξύ τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπεβιβάσθη μέ εἴκοσι ἐξ αὐτῶν στήν νῆσο καί μετέβη στά δώματα τῆς Κίρκης, πού ἦταν γεμᾶτα λύκους καί λέοντες, ἄλλοτε ἀνθρώπων μεταμορφωθέντων ὑπό τῆς μάγισσας. Τούς νέους ἐπισκέπτες ὑπεδέχθη μέ προθυμία ἡ θεά καί τούς προσέφερε ἐδέσματα ἀναμεμιγμένα μέ φάρμακα, γιά νά τά φᾶνε καί νά λησμονήσουν τήν γενέτειρά τους. Τελικῶς τούς κτύπησε μέ ἕνα ραβδί καί τούς μεταμόρφωσε σέ χοίρους (εἰκ. 46).

Ὅταν πληροφορήθηκε τήν τύχη τῶν συντρόφων του ὁ Ὀδυσσεύς, μετέβη καί ὁ ἴδιος στά δώματα τῆς Κίρκης, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξασφαλίσθηκε ἀπό τόν κίνδυνο τῆς μεταμορφώσεως πίνων φάρμακο τό ὁποῖο τοῦ προμήθευσε ὁ Ἑρμῆς. Μέ τήν μεσολάβηση τοῦ Ὀδυσσέως, ἡ Κίρκη ἐπανέφερε τούς συντρόφους του στήν ἀνθρώπινη μορφή τους, καί ἀπό ἐκεῖ ὁ Ἰθακήσιος ἥρωας, μετά ἑνός χρόνου διαμονῆς, μετέβη στόν Ἅδη καί συνωμίλησε μέ τίς ψυχές.

Κατά τούς Ἀλεξανδρινούς χρόνους ἡ Κίρκη σχετίσθηκε καί μέ τόν μῦθο τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐθεωρεῖτο κόρη τοῦ Αἰήτου καί τῆς Ἑκάτης καί ἀδελφή τῆς Μηδείας, διδαχθεῖσα ἀπό τήν μητέρα της τήν μαγεία, ἀφοῦ πανδρεύτηκε δέ τόν βασιλέα τῶν Σαρματῶν τόν ἐφόνευσε. Προφανῶς συνεδέθη μέ τήν Μήδεια ὑπό τῶν ποιητῶν ἕνεκα κοινῶν ἰδιοτήτων.

102. Μήδεια, μυθολογική γυναῖκα, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Κολχίδας Αἰήτου καί τῆς Ὠκεανίδος Ἰδυίας ἤ τῆς Ἑκάτης. Ἀφοῦ βοήθησε τόν

Ἰάσονα στήν ἀπόκτηση τοῦ Χρυσοῦ δέρατος, συνόδευσε αὐτόν ὡς σύζυγός του στήν Ἰωλκό καί ὕστερα στήν Κόρινθο. Ὅταν διώχθηκε ἀργότερα ἀπό τόν Ἰάσονα, ἐφόνευσε τήν νέα σύζυγό του Κρέουσα ἤ Γλαύκη, ὅπως καί τά τέκνα της καί διέφυγε στήν Ἀθῆνα στόν βασιλέα Αἰγέα (εἰκ. 47). Ἀνακαλύφθηκε ὅμως ἀργότερα ἀπό τόν Αἰγαῖα, ὅτι ἐπιβουλεύθηκε τήν ζωή τοῦ γυιοῦ του Θησέως, ἀναγκάσθηκε νά φύγει ἀπό τήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν μαζί μέ τό γυιό πού ἀπέκτησε ἀπό τόν Αἰγέα, τόν Μῆδα, καί κατέφυγε στήν Ἀσία τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀπό τότε ὀνομάσθηκαν Μῆδοι. Ἡ Μήδεια θεωρήθηκε φαρμακεύτρια καί ὅτι συνέβαλε στόν θάνατο τοῦ βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ Πελίου ὑπό τοῦ Ἰάσονος.

103. **Ἀγαμήδη ἤ Περιμήδη,** θυγατέρα τοῦ Αὐγείου καί σύζυγος τοῦ Μουλίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπέκτησε τρεῖς γυιούς, τόν Βῆλο, τόν Ἄκτορα καί τόν Δίκτυν. Κατά κάποια παράδοση, τούς τρεῖς αὐτούς γυιούς ἐγέννησε ἡ Ἀγαμήδη μέ τόν Ποσειδῶνα. Ἡ Ἀγαμήδη ἦτο μάγισσα, γνωρίζουσα ὅλα τά ἰαματικά φυτά, ἐθεωρεῖτο δέ δευτέρα Μήδεια.

Γιά τήν Ἀγαμήδη ὁ Νέστωρ στήν Ἰλιάδα (Λ, 735-742) διηγεῖται:

«...Ἐγώ ἄνδρα πρῶτος σκότωσα
καί πῆρα τ' ἄλογά του. Τόν Μόλιο τόν
κονταριστή ποὔταν γαμπρός τ' Αὐγεία.
Κ' εἶχε τήν πρώτη κόρη του τή καστανιά
Ἀγαμήδη. Κι' ὅσα ἡ πλατιά φυτρώνει γῆς
βοτάνια τἄξερ' ὅλα»

104. **Πασιφάη,** θυγατέρα τοῦ Ἡλίου καί τῆς νύμφης Περσηΐδος, ἀδελφή τοῦ Αἰήτου, σύζυγος τοῦ Μίνωος καί μητέρα ἐκ τούτου τῶν Κατρέως, Δευκαλίωνος, Γλαύκου, Ἀνδρόγεω, Ἀκάλης, Ξενοδίκης, Ἀριάδνης καί Φαίδρας. Ἐπειδή ὁ Μίνως, παρά τήν δοθεῖσα ὑπόσχεσή του ἀρνήθηκε νά θυσιάσει στόν Ποσειδῶνα τόν ταῦρο του, ὁ θεός ἐνέβαλε στήν Πασιφάη παρά φύσιν ἔρωτα πρός τόν μανιακό ταῦρο. Ἡ βασίλισσα ἱκανοποίησε τό ἀνόσιο πάθος της μέ τήν συνεργασία τοῦ Δαιδάλου, ὁ ὁποῖος κατασκεύασε ξύλινη δαμάλα, ἐντός τῆς ὁποίας κλείσθηκε ἡ Πασιφάη καί προσέλκυσε τόν ταῦρο (εἰκ. 48). Καρπός τοῦ ἔρωτος τούτου ὑπῆρξε ὁ περίφημος Μινώταυρος, τόν ὁποῖον ἐφόνευσε ὁ Θησεύς (εἰκ. 49 καί 50), ὁ δέ Δαίδαλος, φυλακισθείς γιά τήν ὕβρι ὑπό τοῦ Μίνωος, ἐλευθερώθηκε ὑπό τῆς Πασιφάης καί κατέφυγε διά τῶν νεοτεύκτων πτερύγων στήν Σικελία.

Ἡ Πασιφάη εἶχε γνώσεις μαγείας, καί θανάτωνε ἤ μεταμόρφωνε σέ φίδια, σκολοπένδρες κ.λπ. κάθε φίλη τοῦ Μίνωος, αὐτόν δέ καθιστοῦσε ἄγονο. Στήν Κρήτη καί τήν Λακεδαίμονα ἐτιμᾶτο ὡς μάντις καί χρησμοδότις, στίς δέ Θαλάμες, οἱ ὁποῖες ἀπέχουν τρεῖς ὧρες ἀπό τό Οἴτυλο, ὑπῆρχε ἄγαλμα αὐτῆς σέ ἱερό, δίπλα στό ἄγαλμα τοῦ πατρός της Ἡλίου.

Οἱ συμβολικῶς ἑρμηνεύοντες τούς ἀρχαίους μύθους, διαβλέπουν στά ὀνόματα τοῦ γένους τῆς Πασιφάης: Τηλέφασσα, Ἀστέριος, Φαίδρα κ.λπ., ἀστρολατρεία εἰσαχθεῖσα ὑπό Σημιτῶν στήν Κρήτη. Ἦταν συνεπῶς σεληνιακή θεότητα καί τό ὄνομα τῆς μάντιδος ἦτο ἐπίθετο δηλωτικό τῆς πλησιφαοῦς Σελήνης.

105. **Τελχῖνες,** εἶδος δαιμόνων βασκάνων, οἱ ὁποῖοι «ἔθελγαν» τούς ἀνθρώπους. Ἐθεωροῦντο πονηροί, φθονεροί, ψέγοντες τά πάντα, ὀξυδερκέστατοι, ἔχοντες γαλανά μάτια καί μαῦρα φρύδια. Ἐθεωροῦντο γυιοί τῆς θάλασσας ἤ τῆς Γῆς καί τοῦ Πόντου. Ἐξορίσθηκαν ἀπό τήν Ρόδο ὑπό τῶν Ἡλιαδῶν, μετά περιπλάνηση, ἐπανῆλθαν ὅμως καί ἔβλαψαν τήν νῆσο. Στήν Κρήτη, ἡ ὁποία ἐλέγετο πρότερον **Τελχινία** ἐμφανίζονται ἐννέα Τελχῖνες ὡς **«κουροτροφήσαντες»** τόν Δία, ἐκαλοῦντο δέ καί **«Κουρῆτες».** Ἐθεωροῦντο ὡς ἀναθρέψαντες καί τόν Ποσειδῶνα.

106. **Κορύβαντες,** ἱερεῖς τῆς Ρέας Κυβέλης.

107. **Κουρῆτες,** δαίμονες λατρευόμενοι ἰδίως στήν Κρήτη, ἡ ὁποία ἐλέγετο πρότερον **Κουρῆτις.** Ἀναφέρεται ὅτι συνόδευαν τόν Δία ἐκ τοῦ Ἰδαίου ἄντρου, ὡς οἱ Σάτυροι τόν Διόνυσο, καί ὡς ὀρχούμενοι ἔνοπλοι καί θορυβοῦντες γιά νά μή ἀκούσει ὁ Κρόνος τίς φωνές τοῦ βρέφους Διός. Θεωροῦνται ὡς ἐφευρέτες τοῦ χοροῦ **«Πυρρίχης»** ἤ **«πρύλεως»** (στήν Κρήτη), τῶν ὅπλων (στήν Εὔβοια), προστάτες τῶν πόλεων καί τῶν πολιτῶν, τιθασευτές διαφόρων ζώων, ἐφευρέτες τῆς κατασκευῆς τοῦ μελιοῦ, τῶν τόξων, τοῦ κυνηγιοῦ κ.λπ. Τέλος στούς Κουρῆτες ἀποδίδεται ὁ ἐκπολιτισμός τῶν ἀνθρώπων διά τῆς ὁμιλίας, συμβιώσεως, ὁμονοίας καί εὐταξίας (εἰκ. 51).

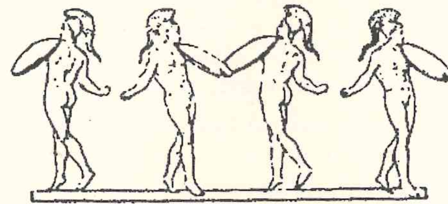
108. «Οὑτοσί, τά μεν ἄλλα σιωπῶ· ἀλλ' ἐφ' οἷς ὑμεῖς τήν μικράν Θεοδωρίδα, τήν Λημνίδα, τήν φαρμακίδα, καί αὐτήν καί τό γένος ἅπαν, ἀπεκτείνατε, ταῦτα λαβών τά φάρμακα, καί τάς ἐπῳδάς παρά τῆς θεραπαίνης αὐτῆς, ἤ κατ' ἐκείνης τότ' ἐμήνυσεν, ἐξ ἧσπερ ὁ βάσκανος οὑτοσί πεπαιδοποίηται, μεγγανεύει καί φενακίζει, καί τούς ἐπιπλήτους φησίν ἰᾶσθαι, αὐτός ὤν ἐπίληπτος πάσῃ

πονηρίᾳ· οὗτος οὖν αὐτόν ἐξαιτήσεται, ὁ φαρμακός; ὁ λοιμός; ὅν αἰωνίσαιτ᾽ ἄν τις μᾶλλον ἰδών, ἤ προσειπεῖν βούλοιτο· ὅς αὐτός αὑτῷ θανάτου τετίμηκεν, ὅτε τοιαύτην δίκην ἔλαχε» (Δημοσθ. κατά Ἀριστογείτονος Α., λς, 4-6).

109. **Ἐπιμενίδης**, διάσημος κατά τήν ἀρχαιότητα σοφός, θεολόγος, προφήτης καί μάντις. Ἦτο Κρής καί υἱός τοῦ Δοσιάδου ἤ Φαιστίου ἤ Ἀγησάρχου καί τῆς νύμφης Βλάστης ἤ Βάλτης, ἀποκληθείς καί **Νέος Κουρήτης**. Γεννήθηκε στήν Φαιστό, ἀλλά ἔζησε στήν Κνωσό· γι᾽ αὐτό μέν ἄλλοτε μνημονεύεται Φαίστιος ἄλλοτε δέ Κνώσιος. Κατά τήν παράδοση, ὅταν ἦταν παιδί παραπλανήθηκε καί κοιμήθηκε ἐντός σπηλαίου ἐπί 57 ἔτη, ἐξ οὗ τό παροιμιῶδες: «**Ἐπιμενίδειος ὕπνος**», τό ὁποῖο ἑρμηνεύθηκε ὡς δηλοῦν τόν μακρόν χρόνον, κατά τόν ὁποῖο ὁ Ἐπιμενίδης ταξίδεψε ἤ εἶχε ἀποσυρθῆ μελετῶντας τήν μυστική θεοσοφία.

Λόγῳ τῆς φήμης του ὡς ἀντιπροσώπου τῆς θείας σοφίας, ὡς θεοσοφιστοῦ καί ἐξαγνιστοῦ καί καθαρτοῦ πόλεων καί λαῶν, συγχρόνως δέ ὡς μάντιδος καί ἰατροῦ, οἱ Ἀθηναῖοι, κατά συμβουλή τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, τόν ἐκάλεσαν τό 596 π.Χ., κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Σόλωνος, γιά νά ἐξαγνίσει τήν πόλη ἀπό τό Κυλώνειο ἄγος καί νά τήν ἀπαλλάξει τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν αὐτοῦ. Ὡς γνωστόν, ὁ εὐπατρίδης τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καί γαμπρός τοῦ τυράννου τῶν Μεγάρων Θεαγένους Κύλων, ἐλπίζων ὅτι θά μποροῦσε νά ἐκμεταλλευθεῖ τό κατά τῶν ἀριστοκρατικῶν μῖσος τῶν Ἀθηναίων πρός ἀπόκτηση τῆς τυραννίδος, βοηθούμενος ὑπό μεγαρικοῦ στρατοῦ, κατέλαβε τό 612 π.Χ., ἐπί ἐπωνύμου ἄρχοντος Μεγακλέους, τήν Ἀκρόπολη τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπειδή ὅμως δέν εἶχε ἑτοιμάσει πολιτικῶς τό ἐγχείρημα, ὁ ἀθηναϊκός λαός, στήν θέα τῶν ξένων στρατευμάτων στήν Ἀκρόπολη, κατέφυγε στούς ὑπό τόν Μεγακλέα ἀριστοκρατικούς καί πολιόρκησε τήν Ἀκρόπολη. Καί ὁ μέν Κύλων, βλέπων τήν ἀποτυχία, δραπέτευσε, οἱ ὀπαδοί του ὅμως, παρά τόν δοθέντα σέ αὐτούς ὅρκο, θανατώθηκαν ἐνῶ ἐξήρχοντο τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ οἶκος τῶν Ἀλκμεωνιδῶν, εἰς τόν ὁποῖον ἀνῆκε ὁ Μεγακλῆς, κατηγορήθηκε ὑπό τῶν ἀντιπάλων του γιά τό ἔγκλημα αὐτό, ἐπειδή δέ ἐξεδηλώθησαν τότε στήν Ἀθῆνα καί κάποια ἐπιδημικά νοσήματα, ἐπιστεύθη ὅτι οἱ θεοί ἐξεδικοῦντο τόν λαό γιά τόν φόνο τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κύλωνος. Ἀπό τό ἄγος τό προκληθέν γιά αὐτόν τόν λόγο, τό ὁποῖο ἀπεκλήθη «**Κυλώνειον ἄγος**», οἱ Ἀλκμεωνῖδες, δικασθέντες, κατεδικάσθη-καν σέ ἐξορία, γιά τήν κάθαρση δέ τῆς πόλεως ἐκ τοῦ ἄγους τούτου ἐκλήθη ἐκ Κρήτης ὁ Ἐπιμενίδης.

Πράγματι, ὁ Κρής καθαρτής, ἐλθών στήν Ἀθῆνα, ἔκανε καθαρμούς δι᾽ ἐξιλασμῶν, θυσιῶν ἀρνῶν λευκῶν καί μελανῶν, δι᾽ ἀναστηλώσεως βωμῶν καί ἱερῶν (στόν Ἄγνωστο Θεό, Εὐμενίδες κ.λπ.) τήν πόλη ἐκ τοῦ λοιμοῦ καί ἀπήλλαξε τούς πολῖτες καί ἐπέφερε τήν γαλήνη στά ταραγμένα πνεύματά τους. Πρός τοῦτο βοηθήθηκε ὑπό τοῦ Σόλωνος, τόν ὁποῖον, ὡς λέγεται, συνέστησε στούς Ἀθηναίους καί τόν κατέστησαν νομοθέτη ἄρχοντα. Οἱ Ἀθηναῖοι, εὐγνωμονοῦντες τόν Ἐπιμενίδη γιά τήν ὑπ᾽ αὐτοῦ κάθαρση τῶν Ἀθηνῶν, θεωρούμενη ὡς τό μόνο ἱστορικό ὑπό τῶν ἀρχαίων (Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Πλουτάρχου) μαρτυρούμενο γεγονός τοῦ βίου τοῦ Κρητός καθαρτοῦ, θέλησαν νά τόν ἀνταμείψουν πλουσιοπάροχα· αὐτός ὅμως ἐδέχθη θαλλόν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας τῆς Ἀκροπόλεως

Εἰκ. 51 - ΚΟΡΥΒΑΝΤΕΣ
(Ἐκ τοιχογραφίας στήν Πομπηΐα)

καί συνέστησε φιλία καί συμμαχία τῶν Ἀθηναίων πρός τούς Κνωσίους. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔστησαν καί ἀνδριάντα στόν σωτῆρα τους.

Ἐλέγετο ὅτι ὁ Ἐπιμενίδης ἔκανε καθαρμούς καί στήν Σπάρτη, ὅπου ἐδεικνύετο καί τάφος του, ὡς καί στό Ἄργος.

Ὁ Κρής Ἐπιμενίδης συγχέεται μέ τόν Ἀθηναῖο Ἐπιμενίδη τόν Βουζύγην στίς μυθικές παραδόσεις. Ἐσχετίζετο μέ τόν φιλόσοφο Πυθαγόρα μέ τόν ὁποῖο κατῆλθε στό Ἰδαῖο Ἄντρον (ἤ τό Δικταῖον)· ἐθεωρήθη ἀκόμη καί Ὀρφικός, ἀπό μερικούς δέ καταλέγεται καί μεταξύ τῶν ἑπτά σοφῶν (ἀντί τοῦ Περιάνδρου). Ἐλέγετο περί τοῦ Ἐπιμενίδου, ὅτι εἶχε τήν δύναμη νά ἐγκαταλείπει ἡ ψυχή τό σῶμα του ὅσον χρόνο ἤθελε καί πάλι νά ἐπανέρχεται (θαυματοποιός), καί ὅτι εἶχε εὕρει τό παροιμιῶδες *«Ἐπιμενίδειον ἄλιμον»*, ἤτοι σκευασία ἐξ ἀσφοδέλου καί μαλάχης, *«ὅ μικρόν εἰς τό στόμα λαμβάνων διημέρευεν ἀνάριστος καί ἄδειπνος, καί ἐποίει ἄλιμον καί ἄδιψον»*. Παροιμιῶδες παρέμεινε καί τό

«Ἐπιμενίδειον δέρμα» ἀποκείμενον, ὡς ἐλέγετο, στήν Λακεδαίμονα, ἤ διότι εὑρέθη μετά θάνατον κατάστικτο γραμμάτων, ἤ διότι ἔγραφε ὁ Ἐπιμενίδης εἰς δέρματα, καί ἡ παροιμία ἐλέγετο ἐπί πραγμάτων πολύ παλαιῶν φυλασσομένων μετά πολλῆς ἐπιμελείας. Εἰς τόν Ἐπιμενίδη ἀπέδιδαν οἱ μεταγενέστεροι καί τό λόγιον «**Κρῆτες ἀεί ψεῦσται**», τό ὁποῖον ἐπανέλαβαν ὁ Καλλίμαχος καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Στόν Ἐπιμενίδη, ἀπεδόθησαν πολλά συγγράμματα, μόνον ὅμως τό περί χρησμῶν καί καθάρσεων ποίημά του ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξ αὐτοῦ προερχόμενο.

Ὅταν ἐπανῆλθε ὁ Ἐπιμενίδης ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κρήτη, ἀπέθανε ὑπέργηρος, σέ ἡλικία κατ᾽ ἄλλους μέν 154 ἐτῶν, κατά δέ τούς Κρῆτες 299. Οἱ Κρῆτες τόν ἐτίμησαν ὡς ἥρωα καί θυσίαζαν σέ αὐτόν.

110. **Ἀγύρτης** (ἀγείρω), ὁ συλλέγων, μάλιστα ὁ ἱερεύς τῆς Κυβέλης ἐπαιτῶν, ἐπαίτης, πλάνης, ἀπατεών, ἀγύρτης.

111. **Ἀπομάκτης**, ὁ ἀποσπογγίζων, ἤ καθαρίζων, ἰδίως ἐπί μαγικῶν τελετῶν.

112. **Βωμολόχος** (λοχάω = ἐνεδρεύω) κυρίως ὁ περί τούς βωμούς παραμένων, γιά νά ζητήσει ἤ κλέψει μέρος τοῦ ἐκεῖ προσφερομένου κρέατος. Μεταφ. ἐπί τῶν δυναμένων καί δεχομένων νά πράξουν οἱανδήποτε χαμερπῆ ἐργασία, γιά νά κερδίσουν τόν ἄρτο, ἀγροίκως ἀστεϊζόμενος, ἀναίσχυντος καί φλύαρος γελωτοποιός.

113. **Φαρμακόμαντις**, φαρμακός καί μάντις ἤ ὁ μεταχειριζόμενος φάρμακα ὅπως δι᾽ αὐτῶν μαντεύεται.

114. **Ἰατρομάντις**, ἰατρός καί μάντις συγχρόνως, ἐπί τοῦ Ἀπόλλωνος καί τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Αἰσχ. Ἱκέτ. 263, Ἀριστοφ. Πλ. 11).

115. **Καθαρτής**, (καθαίρω), ὁ καθαρίζων ἀπό ἐνοχῆς ἤ μιάσματος, ὁ ἐξαγνίζων.

116. **Ἐγκιλικιστρία**, σύμφωνα μέ μερικούς ἐκ τοῦ **κιλικίζω, κιλικίζομαι**, μιμοῦμαι τούς Κίλικες (κατοίκους τῆς Κιλικίας), δηλαδή εἶναι σκληρός καί δόλιος ὡς οἱ Κίλικες (Ἡσύχ.-Σουΐδ.). Κατ᾽ ἄλλους, ἐκ τοῦ **κύλιξ** Ιπτήριον), ἐντός τοῦ ὁποίου ἔκαμαν μαγεῖες, ὡς οἱ σύγχρονες καφετζοῦδες.117.
Περιμάκτρια, (περιμάσσω), ἡ διά μαγείας καθαίρουσα, ἐξαγνίζουσα: **γραῦς περιμάκτρια**, «μάγισσα», (Πλουτ. 2.166Α).

118. **Τελέστρια**, θηλυκόν τοῦ **τελεστής**, κάποιος ἄρχων (ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 11), μυσταγωγός, ἱερεύς (Πυθαγ. παρά Προκλ.).

119. **Τυμπανίστρια**, ἱέρεια τῆς Κυβέλης (Δημ. 320,15, Λουκ. Ἐνύπν., 12).

120. **Θεουργία**, θεῖον ἔργον, θαῦμα (Ἰουλιαν. σ. 219 Α΄, Ἐκκλ.) τέχνη, μαγεία, γοητεία (Πορφύρ. παρ᾽ Αὐγουστ. Civ. D. 10,9).

121. **Κατάδεσμος**, ὁ ἐπιδενόμενος καί καλύπτων κάτι, καλυπτήρ: *«τηνδί περιζωσάμενος ᾧαν λουτρίδα κατάδεσμον ἥβης περιπέτασον»* (Θεόπομπ. Κωμ. ἐν *«Παισί»* 2).

Μεταφορικῶς, μαγικός δεσμός, τό μαγγανεύειν δι᾽ αὐτοῦ, (Πλατ. Πολ. 364 C ἔνθα ἴδε Stallb)· «**κατάδεσμοι καί φαρμακεῖαι**» (Ἀρεμίδ. 1,77). Πρβλ. **κατάδεσις**, δέησις διά μαγείας (Πλάτ. Νόμ. 933 Α) καί **καταδέω**, δένω διά μαγικῶν δεσμῶν (Δείναρχ. παρ᾽ Ἁρποκρ., Ἀθήν. 670 C Λίων Κ. 50.5, Συλλ. Ἐπιγρ. 538,539).

Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευαν ὅτι ἔδεναν μαγικῶς καί ἔτσι ἔβλαπταν τόν ἐχθρό, χαράσσοντες ἀρές ἐπί μεταλλικῶν πινακίδων, τίς ὁποῖες ἔθαπταν καί μάλιστα ἐντός τάφων. Στήν Ἀττική εὑρέθη καί μολύβδινο εἰδώλιο φέρον δεσμά στά χέρια καί τά πόδια. Ἀντιστοιχεῖ ἄρα ὁ κατάδεσμος, πρός τό **ἀπόδεμα** καί τό **κάρφωμα**, ἐλύετο δέ καί αὐτός ὅπως κάθε ἄγος δι᾽ ἁγνισμῶν καί καθάρσεων.

122. **Δωδεκάδελτος** (δώδεκα δέλτοι ἤ πίνακες - XII tabulac) ἐκλήθη κωδικοποίηση ῥωμαϊκῶν νόμων, τούς ὁποίους συνέγραψαν δέκα ἄνδρες πρός τοῦτο ἐκλεγέντες, ὅταν ἦλθαν στήν Ἑλλάδα γιά νά μελετήσουν τούς ἑλληνικούς νόμους. Ἀναγκάσθηκαν οἱ πατρίκιοι τῆς Ρώμης στήν σύνταξη σταθερῶν γραπτῶν νόμων ἕνεκα ἀνενδότου ἀξιώσεως τῶν πληβείων, οἱ ὁποῖοι δέν ἦσαν εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς μέχρι τότε ἀπονομῆς τοῦ δικαίου, ἡ ὁποία μή στηριζομένη ἐπί γραπτῶν νόμων ἦτο αὐθαίρετος. Κατ᾽ ἀρχάς, τό 151 π.Χ., ἐγράφησαν οἱ περιληφθέντες σέ δέκα πίνακες νόμοι ὑπό δέκα ἀνδρῶν, ἀργότερα δέ, τό 450, προσετέθησαν ἀκόμα δύο πίνακες συμπληρωματικοί ὑπό ἄλλων δέκα ἀνδρῶν. Ἡ δωδεκάδελτος ἦτο σύγγραμμα ὡς ἐπί τό πλεῖστον στό πεζό λόγο τῶν χρόνων ἐκείνων καί περιελάμβανε διατάξεις ὅλων τῶν κλάδων τοῦ δικαίου, ἀστικοῦ, δημοσίου, ποινικοῦ, δικονομικοῦ, ἀποτελέσασα τήν βάση τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως, ὡς πηγή παντός δημοσίου καί ἰδιωτικοῦ δικαίου, τά δέ τέκνα τῶν Ρωμαίων ἀποστήθιζαν τίς διατάξεις αὐτές στό σχολεῖο τους.

123. Τιβέριος (Κλαύδιος Νέρων Tiberius), δεύτερος ρωμαῖος αὐτοκράτωρ (42 π.Χ. - 37 μ.Χ.). Ὑπῆρξε τύπος τυράννου σκληροῦ, μολονότι δέν

ὑστεροῦσε σέ διοικητική ἱκανότητα, διότι ἐπί τῆς αὐτοκρατορίας του ἤκμασαν ἡ εἰρήνη, ἡ τάξη καί ἡ δικαοσύνη στίς ἐπαρχίες, βασίλευσε ἡ πειθαρχία στόν στρατό καί τακτοποιήθηκαν τά οἰκονομικά τῆς αὐτοκρατορίας. Κατεγίνετο καί περί τά γράμματα.

124. Τζίνν, κατά τήν λαϊκή ἀραβική παράδοση, πνεύματα ὡς ἐπί τό πλεῖστον κακοποιά γιά τόν ἄνθρωπο. Ἡ χώρα, ὅπου διαμένουν τά τζίνν, καλεῖται Τζιννιστάν.

125. **Τελώνια** στήν ἐκκλησιαστική γλῶσσα καλοῦνται τά πονηρά πνεύματα, τά ὁποῖα συναντοῦν οἱ ψυχές τοῦ ἀποδημοῦντος κόσμου καί ὑφίστανται τήν ἀνάκρισή τους, ὁπότε οἱ μέν τῶν δικαίων ὁδηγοῦνται ὑπό τῶν ἀγαθῶν ἀγγέλων στόν παράδεισο, οἱ δέ ὑπόλοιπες στόν Ἅδη.

126. **Σεϊτάν**, λέξη τουρκική σημαίνουσα τόν διάβολο.

127 **Ἀφρίτ** (afrite), εἶδος κακοποιοῦ πνεύματος στήν ἀραβική μυθολογία. Λέγεται καί afriet ἤ ifriet.

128. Ἀραβικές διηγήσεις.

129. **Γνωστικοί** καλοῦνται χριστιανοί φιλόσοφοι τῶν πρώτων τοῦ Χριστοῦ αἰώνων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νά στηρίξουν τήν χριστιανική διδασκαλία μέ ξένα διδάγματα, ὑψώνοντας ἔτσι τήν πίστη σέ γνώση. Οἱ γνωστικοί ἦσαν «ἀπατεῶνες, μάγοι, ψευδοπροφῆτες, τοκογλύφοι, λωποδῦτες καί ψευδευλαβεῖς» καί δέν μποροῦσαν νά ἐνσωματωθοῦν στήν Ἐκκλησία, διότι ἀλλοίωσαν οὐσιωδῶς τίς σωτήριες ἀλήθειες τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπέρριπταν πολλά βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἰσχυριζόμενοι ὅτι στηρίζοντο σέ μυστική διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων, καί ἰδίως διότι περιόριζαν τήν ἀπολύτρωση μόνο στά δικά τους μέλη. Ἀποδοκιμασθέντες ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὡς αἱρετικοί, ἐξαφανίσθηκαν βαθμηδόν.

130. **Ἱππόλυτος**, ἐκκλησιαστικός συγγραφεύς, ἀκμάσας μεταξύ τοῦ Β΄ καί Γ΄ αἰῶνος μ.Χ. Στό ἔργο του «*Ἔλεγχος κατά πασῶν τῶν αἱρέσεων*», ἤ «*Φιλοσοφούμενα*», ὁ Ἱππόλυτος καταπολεμεῖ τούς Γνωστικούς, ἀποδεικνύων ὅτι οἱ διδασκαλίες τους δέν στηρίζονται ἐπί τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς ἱερῆς παραδόσεως, ἀλλά ἐπί τῆς ἑλληνικῆς σοφίας. Κατέλιπε καί ἄλλα ἔργα, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματα μόνον διασώθησαν.

131. **Ψελλός Μιχαήλ**, ἕνας τῶν σοφωτάτων ἀνδρῶν τοῦ Βυζαντίου (1018 - 1078). Εἶχε πολυμερεστάτη μόρφωση καί δράση, ἀσχοληθείς περί τήν θεολογία, φιλοσοφία, φυσικές ἐπιστῆμες, ἰατρική, μαθηματικά, ἀστρονομία, νομική, ἀρχαιολογία, γραμματική καί ποίηση, ἐνῷ ἐξ ἄλλου, κύριο ἔργο ἐπί μακρόν εἶχε τήν ἐσωτερική καί ἐξωτερική πολιτική τοῦ κράτους. Γιά λίγο καιρό ἔγινε μοναχός, μή δυνηθείς ὅμως νά ἀντέξει στήν αὐστηρότητα τοῦ ἀσκητικοῦ βίου, ἐπανῆλθε στήν Κωνσταντινούπολη, καταλαβών καί πάλι ὑψηλή θέση στήν Αὐλή. Ὁ Ψελλός, ἐνδιατρίψας στίς πλατωνικές σπουδές καί προτρέψας τούς συγχρόνους πρός τό ἑλληνικό ἰδεῶδες, παρεσκεύασε τήν ἐπί τῆς δυναστείας τῶν Κομνηνῶν συντελεσθεῖσα ἀναγέννηση.

132. **Σολομωνική**, βιβλίο μαγειῶν ἀπόκρυφο, ἀποδιδόμενο στόν Σολομῶντα. Κατ' ἀρχαία ἰουδαϊκή παράδοση, ὁ Σολομών εἶχε γράψει «*Βιβλίο ἰαμάτων πάθους παντός*». Ἀπό αὐτό προῆλθε ἡ δοξασία, ὅτι ὁ Σολομών ἦτο ἄρχων τῶν πνευμάτων, τά ὁποῖα ὑπετάσσοντο στίς προσταγές καί τά ἐμβλήματα αὐτοῦ. Ἡ δοξασία αὐτή συναντᾶται καί στό Κοράνι, κατά τό ὁποῖο στόν Σολομῶντα ἦσαν ὑποταγμένα τά δαιμόνια καί οἱ ἄνεμοι. Καί στόν ἑλληνικό λαό ὑπάρχει ἡ παράδοση, ὅτι τόν ναό ἔκτισαν δαίμονες ὑπακούοντες στόν Σολομῶντα ἤ μᾶλλον σέ δακτυλίδι, τό ὁποῖο τοῦ δόθηκε ὑπό τοῦ Θεοῦ πρός καθυπόταξή τους. Ἡ διήγηση αὐτή διεπλάσθη ἐκ τῆς «*Διηγήσεως περί τοῦ Σολομῶντος*», δημοτικοῦ ἀναγνώσματος μεταφρασθέντος ἐκ πρωτοτύπου γραμμένο σέ χυδαία ἑλληνική. Τό πρωτότυπο τοῦτο ἐπιγράφεται «*Διαθήκη Σολομῶντος, υἱοῦ Δαυΐδ, ὅς ἐβασίλευεν ἐν Ἱερουσαλήμ, καί ἐκράτησε καί πέταξε πάντων ἀερίων, καί ἐπιγείων καί καταχθονίων πνευμάτων· δι' οὗ καί πάντα τά ἔργα τοῦ ναοῦ τά ὑπερβολικά πεποίηκεν· καί τίνες αἱ ἐξουσίαι αὐτῶν κατά ἀνθρώπων· καί παρά ποίων ἀγγέλων οὗτοι οἱ δαίμονες καταργοῦνται*». Στήν «Διαθήκη» αὐτή ἀναφέρεται, ὅτι τό δακτυλίδι ἔφερε στόν Σολομῶντα ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, λέγοντας σ' αὐτόν ὅτι εἶναι δῶρο θεοῦ.

133. **Καββάλα** (λ. ἑβραϊκή), ἡ ἀπό στόματος παράδοση, κατ' ἐπέκταση δέ ἐν γένει ἡ κατά τόν Μεσαίωνα σχηματισθεῖσα καί καταγραφεῖσα ὑπό τήν ροπή κυρίως τοῦ νεοπλατωνισμοῦ ἰουδαϊκή μυστηριώδης διδασκαλία.

134. **Ἀγρίππας** (Ἐρρῖκος - Κορνήλιος Agrippa τοῦ Nettesheim), γερμανός, γεννηθείς στήν Κολωνία τό 1986 ἀπό οἰκογένεια μικρῶν εὐγενῶν. Ὑπῆρξε ἕνα τῶν ἐκπληκτικωτέρων πνευμάτων τοῦ 16ου αἰῶνος καί ἀντιπροσωπευτικός τύπος τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς του, ἀλληλοδιαδόχως εὔπιστος καί σκεπτικός, ἐνθουσιώδης καί δύσπιστος, ἐξ ἴσου ἀχαλίνωτος σέ ἀρνήσεις καί τήν πίστη του. Τά δύο κυριώτερα ἔργα του ἀφιερώνονται τό ἕνα στήν ὑπεράσπιση τῆς μαγείας καί τό ἄλλο στήν ἀπόδειξη τῆς ματαιότητας τῆς ἐπιστήμης. Ἡ ζωή του ὑπῆρξε ἄκρως περιπετειώδης. Κατηγορήθηκε ὡς μάγος καί ἐξαναγκάσθηκε σέ φυγή, κατέφυγε δέ τό 1518 στό Μέτζ, ὅπου ἐκτελοῦσε καθήκοντα συνδίκου καί δικηγόρου τῆς πόλεως. Κατηγορηθείς ἐκ νέου γιά μαγεία, κατέφυγε στήν Γενεύη, ὅπου διορίσθηκε ἰατρός τῆς Λουΐζας τῆς Σαβοΐας. Ἔπειτα μετέβη στήν Ἀμβέρσα, ὅπου ἐξέδωσε τό 1539 τά δύο μεγάλα ἔργα του: «*Περί τῆς ματαιότητος τῶν ἐπιστημῶν*» καί «*Περί τῆς ἀποκρύφου φιλοσοφίας*», ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐφυλακίσθη ἐπί ἕνα ἔτος. Στόν πρῶτο ἔργο, ὁ Ἀγρίππας ὑποστηρίζει ὅτι ὅλες οἱ ἐπιστῆμες εἶναι μάταιες καί ἐπιτίθεται δριμύτατα κατ' αὐτῶν. Ἡ φιλολογία, ἡ θεολογία, ἡ ἰατρική, τό δίκαιο εἶναι σειρά σφαλμάτων καί παραδοξολογιῶν καί ἀντί νά ἀσχολούμεθα μέ τήν μελέτη αὐτῶν, εἶναι προτιμώτερο νά ἀφεθοῦμε στόν Θεό, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ πρός ἐμᾶς διά τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Στό δεύτερο ἔργο του, προσπαθεῖ ὁ Ἀγρίππας, νά ἀποδείξει ὅτι ἡ μαγεία εἶναι ἀληθής ἐπιστήμη, τό στεφάνωμα καί ὁ σκοπός ὅλων τῶν ἄλλων. Μεταξύ μαγείας καί θείας ἀποκαλύψεως οὐδεμία ἀντίθεση ὑπάρχει. Ἡ μαγεία μᾶς ἀνυψώνει ἀπό τήν γνώση τῆς φύσεως στήν γνώση τῶν δυνάμεων, πού προκαλοῦν τά διάφορα φαινόμενα καί ἐκ τῆς γνώσεως αὐτῆς στήν γνώση τῆς πρώτης ἀρχῆς τῶν πάντων, τήν γνώση τοῦ Θεοῦ. Διαιρεῖ κατόπιν τήν μαγεία σέ **φυσική, οὐρανία** καί **θρησκευτική**. Τόν μυθιστορηματικό βίο του ὁ Ἀγρίππας τερμάτισε τό 1534 ἤ 1535 εἰς Λυών ἤ Γρενόβλη.

135. **Παράκελσος** (Φίλιππος Αὐρέολος Θεόφραστος Βομβάστ von Hohenhem), Ἑλβετός φιλόσοφος, ἰατρός καί ἀλχυμιστής (1493 - 1511). Σπούδασε τήν ἰατρική στήν Βασιλεία καί πρός τελειοποίησή του ἐπισκέφθηκε διάφορα πανεπιστήμια τῆς Γερμανίας, Γαλλίας καί Ἰταλίας.

Ὅταν ἔπεσε στά χέρια τῶν Τατάρων τούς δίδαξε τήν ἀλχυμία. Περιηγήθηκε τήν Αἴγυπτο καί τήν Τουρκία. Τό 1527 διορίσθηκε καθηγητής τοῦ ἐν Βασιλείᾳ πανεπιστημίου. Ἐπειδή ὅμως κυρήχθηκε κατά τῆς παλαιοτέρας ἰατρικῆς καί τῶν μεθόδων αὐτῆς καί δυσφήμησε τούς ἀρχαίους ἰατρούς, ἐξαιρουμένου τοῦ Ἱπποκράτους, κίνησε τήν ὀργή τῶν συγχρόνων ἰατρῶν καί τῶν συναδέλφων του, τῶν ὁποίων τίς καταχρήσεις δριμέως ἐπέκρινε, καί κατηγορήθηκε ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀπατεών καί μάγος. Ἔτσι ἀναγκάσθηκε μετά ἕνα ἔτος νά καταφύγει στήν Γερμανία, ἀπό ὅπου ξεκίνησε πάλι τίς περιπλανήσεις του παντοῦ καταδιωκόμενος ὑπό τοῦ φθόνου καί τοῦ μίσους τῶν ὁμοτέχνων του. Τελικῶς φονεύθηκε στό Σάλτσμπουργκ. Πίστευε στήν δύναμη τῆς μαγείας, τήν ἀλχυμία καί τήν ἀστρολογία καί ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δέν φαίνεται δικαιολογημένη ἡ κατηγορία ὅτι ἦταν ἄθεος καί μάγος. Ὡς φιλόσοφος ἦταν νεοπλατωνικός. Στήν ἰατρική ἄνοιξε νέες ὁδούς, ἐκτιμηθείς μετά θάνατον ὑπό πολλῶν Γάλλων καί Γερμανῶν ἰατρῶν.

136. **Καμπανέλλα** (Θωμᾶς Campanella), ἰταλός φιλόσοφος (1568 - 1639). Γεννήθηκε στήν Καλαβρία, σπούδασε στήν Νεάπολη καί Κοζέντσα φιλοσοφία καί φυσικές ἐπιστῆμες. Ὡς Δομινικανός μοναχός κατέστη ὕποπτος καί καταδιώχθηκε ὡς μάγος, ἀργότερα δέ καί γιά συνωμοσία κατά τῆς ἰσπανικῆς κυριαρχίας, ἡ ὁποία κατεῖχε τότε τό βασίλειο τῶν Δύο Σικελιῶν. Συνελήφθη, ὑπεβλήθη σέ βασανιστήρια καί καταδικάσθηκε σέ ἰσόβια δεσμά. Παρέμεινε φυλακισμένος 27 ἔτη. Ἀποφυλακίσθηκε κατόπιν ἐπιμόνου παρακλήσεως τοῦ Πάπα Οὐρβανοῦ Α΄ καί κατέφυγε κρυφά στήν Γαλλία, ὅπου ἔζησε μέχρι τοῦ θανάτου του. Ὁ Καμπανέλλα ἔγραψε στήν λατινική περί τά 82 συγγράμματα, τά μισά σχεδόν στήν φυλακή. Τό κυριώτερο τῶν ἔργων του εἶναι τό: «*Ἡλιούπολις*» (Civitas Soli).

Ἐσένα, κόρη τοῦ Ἡφαίστου καί τῆς Λημνίας Γῆς,
ἐσένα πού θέλεις νά βαδίσεις τόν Ἡλιακό δρόμο τοῦ Ἀπολλωνίου Φωτός
καί νά ἐνδυθεῖς τό «Χρυσόμαλλο Δέρας»
ἐσένα ποῦ ζητεῖς τήν βοήθεια τῆς Θεᾶς Ἀθηνᾶς καί τοῦ Ὀρφέως,
καλεῖσαι νά κλείσεις τά μάτια καί νά περπατήσεις στό σκοτάδι,
καλεῖσαι νά δώσεις τόν ὅρκο τῆς σιωπῆς κι ὕστερα...
Ἀργοναῦτα, προχῶρα... μή φοβηθεῖς.
Δέν ἔχει σημασία πόσο ἀργά πηγαίνεις, φτάνει νά μή σταματᾶς, προχῶρα,
«Κι ὅταν δεῖς τά σύννεφα νά διαλύονται τότε θ' ἀποκαλυφθεῖ τό βουνό»
μή φοβηθεῖς... γιατί «Ἀργώ» εἶναι τό ἐσωτερικό σου ταξίδι
καί Χρυσόμαλλο Δέρας ἡ κατανόηση τοῦ ἑαυτοῦ σου.
Καλό σου ταξίδι Ἀργοναῦτα καί νά θυμᾶσαι στήν Φύση ὅλα εἶναι τέλεια!

ΗΦΑΙΣΤΙΑ

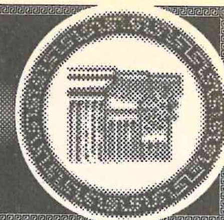
ἐκδόσεις ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

'Επικτήτου 1 & Πασιτέλους, Παγκράτι 116.35 τηλ.: 210 75.12.156
Στουρνάρη 57, 'Αθῆναι, 104.32 τηλ.: 210 52.37.543, φάξ: 210.52.26.694

'Ομήρου:	ΙΛΙΑΣ	50
'Ομήρου:	ΟΔΥΣΣΕΙΑ	50
'Ορφέως:	ΥΜΝΟΙ - FRAGMENTA	10
'Ορφέως:	ΛΙΘΙΚΑ - ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ	10
'Ορφέως:	ΙΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ	15
'Εμπεδοκλέους:	ΑΠΑΝΤΑ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ	10
Πινδάρου:	ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΑΠΑΝΤΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ - ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ	25
Σόλωνος:	ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ	16
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	10
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ (ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ)	6
Πλάτωνος:	ΠΟΛΙΤΕΙΑ (περίληψις)	10
Πτολεμαίου:	ΤΕΤΡΑΒΙΒΛΟΣ - ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ	12
Πορφυρίου:	ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ	8
Λουκιανοῦ:	ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	6
Κέβητος:	ΠΙΝΑΞ - ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ	7
'Ιαμβλίχου:	ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ	11
Σαλουστίου:	ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ	7
'Ιουλιανοῦ:	ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ	9
'Ιεροκλέους:	ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	9
Πυθαγορείων:	ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ	6
	ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕ ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΟΚΛΟΥ - Μ. ΨΕΛΛΟΥ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ	15
Πλήθωνος:	ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ	6
Π. Γράβιγγερ:	Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ - Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ	44
Π. Γράβιγγερ:	ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ	15
Π. Γράβιγγερ:	Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ	12
Σακελλαρίου:	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ	22
J. Mallinger:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ - ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ	11
Σ. Νάγου:	Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ	10
Σ. Νάγου:	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ	6
Σ. Νάγου:	ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ	8
Σ. Νάγου:	Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	10
Σ. Νάγου:	Η ΑΛΗΘΕΙΑ	
Βασιλῆ-'Αδριανόπουλου	ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ-ΜΙΑ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΘΕΩΡΗΣΗ	18
Δ. Καλλέργη:	ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	9
Δ. Καλλέργη:	ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ	10
Δ. Καλλέργη:	Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ	6
Δ. Καλλέργη:	ΥΜΗΤΤΟΣ - ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	6
Ν. Παράσχη:	Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ	6
'Αδριανόπουλου:	ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ	15
'Αδριανόπουλου:	ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8
'Αδριανόπουλου:	Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ	18
Πλ. Δρακούλη:	ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ	9
Πλ. Δρακούλη:	ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ	10
'Ι. Βασιλῆ:	ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ	12
Δ. 'Ιωαννίδη:	Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	7
Δ. 'Ιωαννίδη:	ΟΙ ΠΥΘΑΓΟΡΙΔΕΣ	7
Σ. Μπογδάνου:	ΤΑ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	10
"Α. Τανάγρα:	Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	22

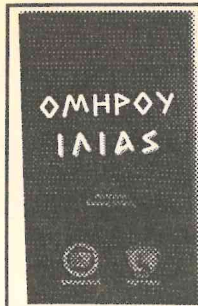
ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

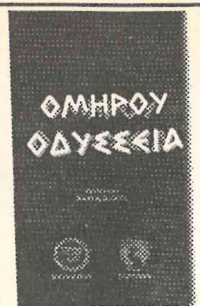
ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ
ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ 2003 * Τιμές χωρίς ΦΠΑ 4%

'Ιστοσελίδα: http://www.ideotheatron.gr - e-mail radamanthys@ideotheatron.gr

C. Dupuis:	Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ & Ο ΧΡΙΣΤΟΣ	8
Κ. Κουρτίδου:	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	15
'Αγνώστου:	Η ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ (Πάπυρος Αἰγυπτιακός γιά τά 'Ελευσίνια Μυστήρια)	6
Σ. Πιμπλῆ:	ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ	6
Κ. Κακούρη:	ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ	16
'Ασημακόπουλου:	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ	6
'Ι. Κακριδῆ:	ΑΡΑΙ (ΚΑΤΑΡΑΙ - ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ)	10
Γ. Βογιατζῆ:	ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΙΔΕΣ	8
Γ. Βογιατζῆ:	ΟΡΦΕΥΣ - ΠΑΓΓΑΙΟΝ - ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ	8
Π. Καραγιάννης:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ	28
Ε. Φλάμος:	ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ	15
'Ε. Δάγιου:	ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ	15
'Ε. Δάγιου:	Η ΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ	15
Νταϊάν Ρόμπινς:	ΤΕΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ - ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗ ΓΗ	14
'Η. Νικολούδη:	ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ	10
'Α. Χαλᾶ:	Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ	10
'Α. Χαλᾶ:	Η ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ	5
Β. Λαμπροπούλου:	ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ - ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ	7
Μ. Μάκρα:	ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ	10
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ	7
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8
Π. Βασιλειάδου:	Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ	7
"Α. Κελεσίδου:	ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ (Προσωκρατικοί - Πλάτων - 'Αριστοτέλης)	10
"Α. Κελεσίδου:	ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ	10
'Α. Γεωργιάδου:	ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ	7
Στασινοπούλου:	Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ	8
Ν. 'Ελάτου:	Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ 'Ιστορικό ἀφήγημα γιά παιδιά. Τό ἐκπαιδευτικό σύστημα τῆς ἀρχαίας 'Αθήνας καί Σπάρτης	11
Κωνσταντινίδη:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ (παιδικό διήγημα)	6
Βαλλερᾶ-Rickerson	ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ - ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES	
Anne Reese:	(Δίγλωσσο) ΕΛΛΗΝΙΚΑ - ΑΓΓΛΙΚΑ	20
Dido Kallergi:	ANCIENT HELLENIC MYSTERIES	10
Πάουλ Ντῆναχ:	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ	48
Ρ. 'Αναστασάκη:	ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΩΝ	12
Α' τόμος 1°-8° τ.	ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ	40
Β' τόμος 9°-16° τ.	ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ	40
'Ι. Μιχαήλ:	Ο ΙΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 7	12
'Αρβανιτοπούλου:	ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ	17
Ε. Σταμάτη:	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ	6
Φ. Γαβρᾶ:	ΦΙΛΟΛΑΟΣ Ο ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΗΣ	....
Κ. Ρούτη:	ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΗ ΕΠΤΑΛΟΓΙΑ	....
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ:	ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ	5

Νέα μετάφραση μὲ προσέγγιση τῆς Ὁμηρικῆς διαλέκτου ἀπό τόν Κώστα Δούκα μία ἱστορικὴ ἔκδοση

Μὲ τὴν συνεργασία τοῦ οἴκου "Γεωργιάδης"

50 EURO ΕΚΑΣΤΟΝ

10 EURO

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

FRAGMENTA

Ὅλοι οἱ ἱεροί ὕμνοι τοῦ Ὀρφέως στό ἀρχαῖο κείμενο καί στίχο πρός στίχο μετάφραση, μέ πλούσιο σχολιασμό, ὕμνους τοῦ Πρόκλου, Καλλιμάχου καί σημαντικές πληροφορίες γιά τό ἀρχαῖο ἑλληνικό μηνολόγιο. Ἐπίσης τά διασωθέντα ἀποσπάσματα ἀπό τήν ΚΔ′ ραψωδία τοῦ Ὀρφέως.

10 EURO

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ - ΛΙΘΙΚΑ

Ἀρχαῖο κείμενο - μετάφραση
Ἐπί πλέον ἀναλυτική παρουσίαση τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας - πίνακες καί ἀποσυμβολισμός.

Ἡ χρῆσις τῶν λίθων ἀπό τόν Ὀρφέα.

10 EURO

Α. ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ Ο ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐργασία τῆς δ/ντρίας τοῦ Κ. Φιλοσοφίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Ἄ. Κελεσίδου ἐπάνω στά ἀδημοσίευτα ἀποσπάσματα τοῦ Ἐμπεδοκλέους μέ πρόλογο τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ε. Μουτσόπουλου. Ἀρχαῖο κείμενο, ἔμμετρη μετάφραση, σχόλια καί ἐπιλεγόμενα, γλωσσάρι ἀρχαίων ὅρων καί ἀπόδοση γιά πρώτη φορά παγκοσμίως στά νέα ἑλληνικά, γαλλικά καί πολωνικά.

25 EURO

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΕΠΙΝΙΚΟΙ - ΑΠΑΝΤΑ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ - ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ - ΔΕΛΦΩΝ - ΝΕΜΕΑΣ - ΙΣΘΜΟΥ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ. ΕΚΤΕΝΗ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ. ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΜΜΕΤΡΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Ι. ΛΑΖΑΝΑ

16 EURO

ΣΟΛΩΝΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἡ ζωή καί τό ἔργο τοῦ Σόλωνος. Ὁ Σόλων καί οἱ οἰκονομικές του μεταρρυθμίσεις. Διασωθέντα ἀποσπάσματα τοῦ Σόλωνος. Συλλογή νομοθετημάτων. Μετάφραση, σχόλια. Ἀναλυτικός πίναξ Δικαίου.

ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΦΑΙΔΡΟΣ - ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Ἀπό τόν Ἐρωφάντα καί τόν Ἀνδρόγυνον, τόν Φιλόσοφον Ἔρωτα, καί τό Ὕπατον Κάλλος, ἕως τήν Θείαν Ἐρωτικήν Μανίαν, τήν μεῖξιν τῆς Ἀνθρωπίνης Ψυχῆς μετά τοῦ Θείου, μέ τέκος τόν Διόνυσον. 6 EURO

10 EURO

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀρχαῖο κείμενο, μετάφραση. Τό βιβλίο περιλαμβάνει: τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ Σωκράτους, τήν σχέση του μέ τόν Πλάτωνα, τό ἱστορικό πλαίσιο τῆς δίκης, τούς λόγους πού καταδικάστηκε σέ θάνατο, ποιό ἦταν τό δαιμόνιό του. Σχόλια: Δ. Λαερτίου, Χρ. Μαλεβίτση, Ρ. Ἀναστασάκη, F. Nitzche.

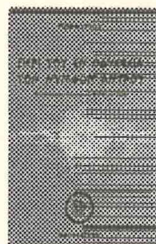
20 EURO

ΑΝΝΑ ΡΗΖ - Ε. ΒΑΛΛΕΡΑ

ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ

ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES

Τό βιβλίο τεκμηριώνει τήν συμμετοχή τῶν γυναικῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος στόν ἀθλητισμό, σέ ἀγῶνες καί ἑορτές, συμβάλλοντας στήν συνολική ἀνασκευή τῆς ἱστορικῆς εἰκόνας τῶν γυναικῶν, ὡς ἀτόμων μέ ἱκανότητες, ἀνεξάρτητη σκέψη καί πολύτιμη συνεισφορά στήν κοινωνία.

8 EURO

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ

Κυκλοφορεῖ γιά πρώτη φορά τό κορυφαῖο φιλοσοφικό-θεολογικό ἔργο τοῦ Πορφυρίου. Ἕνα ἀπό τά κύρια ἔργα τῆς θρησκευτικῆς Νεοπλατωνικῆς παραδόσεως.

Γέμει Μυστηριακῶν καί ἀπορρήτων ἀληθειῶν γιά τήν πορεία τῆς ψυχῆς μετά θάνατον, ἀποσυμβολίζοντας μέρος τῆς μυητικῆς διδασκαλίας τοῦ Ὁμήρου.

6 EURO

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

7 EURO

ΚΕΒΗΤΟΣ

Ο ΠΙΝΑΞ

Ἢ ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΑΥΤΟΜΑΘΕΙΑΣ

ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΗΘΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

11 EURO

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

Ἡ Πυθαγόρειος ἀριθμολογία ἦταν Ἀριθμοσοφία ἐγκλείουσα βαθύτατες μυητικές ἀλήθειες, διδασκόμενες στά μυστηριακά σκηνώματα τῆς ἀρχαιότητος. Στό ἔργο αὐτό ἀναπτύσσονται οἱ θεῖες ἰδιότητες τῶν 10 πρώτων ἀριθμῶν.

7 EURO

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ

Σύνοψις τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ καί τῆς Μυστηριακῆς καί Μεταφυσικῆς διδασκαλίας περί Θεῶν καί Κόσμου, ἀνθρώπου, ψυχῆς καί εἱμαρμένης.

9 EURO

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ

Δύο ἀριστουργηματικά ἔργα τοῦ τελευταίου ὑπερμάχου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τό πρῶτο ἅπτεται τοῦ μύθου Ἄττιος-Κυβέλης, τῆς οἰκουμενικῆς μητρός τῶν Θεῶν, ἐνῶ στό δεύτερο ἐπιχειρεῖ τήν μυητική ἀνάλυση τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ Ἡλίου.

9 EURO

ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

Σχόλια τοῦ νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Ἱεροκλέους στό ἱερώτερο Εὐαγγέλιο τῆς Ἑλληνικῆς Μυσταγωγίας, τά ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ, ἀπαραίτητα σέ ὅποιον θέλει νά ἐμβαθύνη στήν πρακτική μυητική ἀγωγή τοῦ ἀνθρώπου καί νά ἐφαρμόση στόν βίον του τίς ἑπτά ἀρετές, ὥστε νά καταστῆ θεός ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

6 EURO

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ

Παρατίθενται περί τά 100 ἀληθῶς ἀριστουργηματικά πυθαγόρεια ἀποφθέγματα στήν πρωταρχική τους ἀρχαία ἑλληνική διατύπωση μέ σύντομα σχόλια διαφόρων διανοητῶν.

15 EURO

ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ

Τό δυσκολώτερο θεολογικό κείμενο τῆς ἐποχῆς τῶν Νεοπλατωνικῶν διαφωτίζεται ἀπό τά σχόλια: **ΠΡΟΚΛΟΥ** (ἀποσπάσματα Χαλδαϊκῆς Φιλοσοφίας), Μιχ. Ψελλοῦ, Π. Γράβιγγερ, Π. Μαρίνη. **Τὸ βιβλίο - σύμβουλος ὅλων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων.**

6 EURO

ΠΛΗΘΩΝΟΣ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ

Ἱερή Λογοτεχνία μεγάλης ἀξίας, ἡ ὁποία διδάσκεται ἐντός τῶν σχολῶν σέ ὑψηλά ἐπίπεδα μαθητείας.

44 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ

Ἡ μυστική διδασκαλία τοῦ Πυθαγορισμοῦ ὅπως παρουσιάζεται μέσα ἀπό τούς Νεοπυθαγορείους φιλοσόφους καὶ ἀποκοδικωποεῖται ἀπό τόν ἐμβριθέστατο ἐρευνητή Π. Γράβιγγερ.

15 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ

Οἱ ἐν λόγῳ ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κατ' ἐξοχήν λειτουργικό καί λατρευτικό χαρακτῆρα, ἦσαν προϊόν εἴτε ἐξάρσεως τοῦ πνεύματος θεοφορήτων ἀνδρῶν, εἴτε ἐμπνεύσεως ἐκ θείων Πηγῶν.

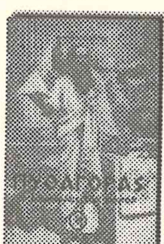

12 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ

Ἡ δύναμη τοῦ Λόγου καί τῶν θείων ὀνομάτων, ἦχος καί μουσική, περί ἀρωμάτων καί θυμιαμάτων, τελετικές χειρονομίαι, βηματισμός, ρυθμικές κινήσεις, τελετικός χορός, τό φῶς καί τά χρώματα, φυλακτήρια, τελέσματα, ἐμβλήματα.

22 EURO

Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ὁ καθ/τὴς Φιλοσοφίας Γ. Σακελλαρίου ἀναλύει ΟΛΟ ΤΟ ΜΥΗΤΙΚΟ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ. Πῶς μποροῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε σήμερα τὸ ἠθικό του σύστημα. ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΕΛΙ ΞΕΩΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ.

11 EURO

Jean Mallinger

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ

Ἡ κάθοδος τῆς ψυχῆς. Ἡ πλάνη τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν. Γέφυρα μεταξύ ζώντων καί νεκρῶν. Τά ἀπόρρητα τοῦ ζῶντος πυρός. Τά ἀπόρρητα τοῦ Ἅδου. Τά μυστικά τῶν ζώντων ἀγαλμάτων τῶν θεῶν.

10 EURO

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ

ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ

Ἡ ἐσωτερική ἑρμηνεία τῶν συμβόλων τοῦ ἄρρενος καί τοῦ θήλεος, τοῦ ἁπανταχοῦ μεγάλου νόμου τῆς Φύσεως πρός παραγωγήν τελειότητος. Ἕνα ἐξαιρετικά σημαντικό κείμενο πού θέτει τίς βάσεις γιά τήν σωστή θεώρηση τοῦ ἀνθρώπου σέ ὅλα του τά ἐπίπεδα στήν διαχρονική ἐσωτερική του ἐξέλιξη.

12 EURO

Ι. ΒΑΣΙΛΗ

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ

ΣΕ ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΟΛΗ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἕνας Πυθαγόρειος φιλόσοφος διδάσκει σέ ἕνα μαθητή του ὅλη τήν διδαχή τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καί μυσταγωγίας ἀπό τόν Ὀρφέα ἕως τόν 20ό αἰῶνα καί τόν μυεῖ στήν ἑλληνική σκέψη καί τήν πρακτική ἐφαρμογή της.

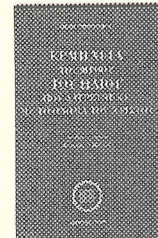

7 EURO

Ι. ΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΦΥΣΙΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΒΑΣΕΙΣ

Γιά νά διεκδικήσει ὁ ἄνθρωπος τά δικαιώματά του πρέπει νά τά γνωρίζει. Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ στήν Φύση αὐτόνομη καί ἐνσυνείδητη ὀντότητα καί ἐξελίσσεται προσαρμοζόμενος πρός τόν Φυσικόν Νόμον.

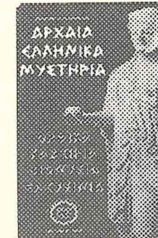

8 EURO

C. DUPUIS

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ γνωστός μαθηματικός καί διαφωτιστής τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἑρμηνεύει μέ πληθώρα τεκμηριώσεων τήν Χριστιανική ὡς καθαρά ἡλιακή λατρεία. Τό βιβλίο κάηκε στήν πυρά ὅταν ἐξεδόθη γιά πρώτη φορά.

15 EURO

Κ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πλέον ἔγκυρος μελέτη γιά τά Μυστήρια

Περιλαμβάνει ὅλα τά ἀποσπάσματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας γιά ΟΡΦΙΚΑ - ΚΑΒΕΙΡΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑ - ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ

6 EURO

ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Η ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ

Ἕνας αἰγυπτιακός πάπυρος πού βρέθηκε στήν Κοιλάδα τῶν τάφων, ἀποκαλύπτει ὅλο τό μυητικό δρώμενο τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, τό ὁποῖο συνάδει ἀπολύτως μέ τίς ἀρχαῖες πηγές (βλ. ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπό Κ. Κουρτίδου).

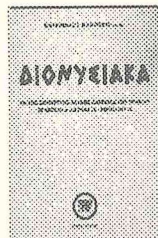

6 EURO

ΣΠΥΡΟΥ ΠΙΜΠΛΗ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Τελετή - Συμβολισμός - Διαμόρφωσις καί ὀργάνωσις τῶν Παναθηναίων. Ἀγῶνες καί Πομπή. Ἡ μοναδική πραγματεία πού ἀναλύει τήν μεγάλη ἑορτή καί τόν συμβολισμό τῶν Παναθηναίων.

16 EURO

Α. ΚΑΚΟΥΡΗ

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ

Ἡ κλασική πραγματεία τῆς μεγάλης ἀνθρωπολόγου! Διδακτορική διατριβή γιά τά ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ καί τήν σχέση τους μέ τά Διονυσιακά Μυστήρια.

6 EURO

Α. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ

Φιλοσοφικό δοκίμιο. Ἀποκαλυπτική ἐσωτερική ἀνάλυση, ἀποσυμβολισμός καί συνέχεια τοῦ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΤΥΡΑΝΝΟΥ καί ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ τοῦ Σοφοκλέους. Δραματουργική ἐπεξεργασία Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη.

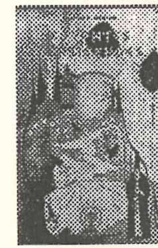

10 EURO

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗ

ΑΡΑΙ

Μυθολογική μελέτη γιά τίς προσευχές καί τίς κατάρες. Τό βιβλίο ζητεῖ νά καθορίσει τήν σημασία καί τήν προέλευση ἑνός σημαντικοῦ στοιχείου στίς ἑλληνικές παραδόσεις, τῆς ἀρᾶς-κατάρας, καί ὑπηρετεῖ μέσῳ πλήρους βιβλιογραφίας καί παραπομπῶν τήν ἐπιστημονική ἀλήθεια.

8 EURO

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΣΗΔΕΣ

Ὁ Πέρσης φιλόσοφος καί Μυστικιστής Μεβλανᾶ Τζελαδεδδίν - Ρουμῆ (Ρωμιός ἢ Ἕλληνας) εἶναι ὁ ἱδρυτής τοῦ τάγματος τῶν «Περιστρεφόμενων Δερβίσσηδων». Ὁ Ρουμῆ δέχθηκε αὐτούσια τήν διδασκαλία τοῦ Πλάτωνα, τοῦ Πυθαγόρα καί τῶν Ἑλληνικῶν Μυστηρίων ἀπό τούς «Νεοπλατωνικούς» καί «Νεοπυθαγορείους» τῆς ἐποχῆς του.

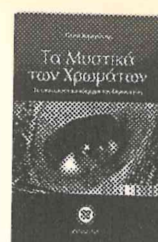

8 EURO

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

ΟΡΦΕΥΣ ΠΑΓΓΑΙΟΝ - ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ

Νέα στοιχεία γιά τόν θεῖο Ὀρφέα, πού συνδέεται ἄμεσα μέ τήν Θράκη, τό ἱερόν ὄρος Παγγαῖον καί τήν πατρίδα του τά Λείβηθρα, ἐκεῖ ὅπου μυήθηκε καί ὁ Πυθαγόρας.

28 EURO

ΠΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Τό ἀποκαλυπτικό κόσμημα τῆς δημιουργίας Τά πάντα γιά τά χρώματα!

15 EURO

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΛΑΜΟΥ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ

Ενα το μαγευτικό ταξίδι πέρα από τον περιορισμένο ορίζοντα των αισθήσεων. Καθήκον της αποστολής μας, ως κύτταρα του συμπαντικού νου που μας έδωσε την ευκαιρία να αναπτύξουμε την πνευματική μας υπόσταση, είναι να διαρρήξουμε τους πέπλους της άγνοιας που μας κρατούν δέσμιους σε μια φαινομενική απραξία και να ενεργοποιήσουμε τις ιδιότητες που προσιδιάζουν στον *άνω-θρώσκω*, άνθρωπο.

15 EURO

ΕΛΕΝΗΣ ΔΑΓΙΟΥ

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ

Οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι πού ἐμφανίζονται στήν Γῆ ἀφήνουν γραπτές μαρτυρίες ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων, πού ζοῦν ἐντός ἀτράκτου. Διέφυγαν στό διάστημα μετά τήν Τιτανομαχία. Τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ὅμως ἔφθασε καί ... οἱ ἀργοναῦτες ἐπιστρέφουν.

15 EURO

ΕΛΕΝΗΣ ΔΑΓΙΟΥ

Η ΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ

Ὁ μύθος τοῦ Προμηθέα φανερώνει τήν κατάβαση τοῦ Οὐρανίου Πυρός στόν ἄνθρωπο γιά τήν ἀπόκτηση τῆς Μυητικῆς Σοφίας. Ὁ Προμηθέας εἶναι ἡ φυλή τῶν Ἑλλήνων - οἱ Προμηθεῖς τῆς Γῆς! Τό κείμενο ἀποκαλύπτει τήν κρυμένη ἀλήθεια.

14 EURO

ΝΤΑΪΑΝ ΡΟΜΠΙΝΣ

ΤΕΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ

Τό κάλεσμα βγαίνει πρός τά ἔξω ἀπό την ΚΟΙΛΗ ΓΗ καί τίς ΥΠΟΓΕΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ! Ἐξερευνῆστε τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων τῆς χαμένης ἠπείρου, τῆς Λεμούριας, πού ζοῦν ὑπογείως ἐδῶ καί 12.000 χρόνια.

10 EURO

ΗΛΙΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΛΕΓΩ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΛΑΓΙΑΖΩ ΕΡΩΤΙΚΑ, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΟΤΙ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ - ΕΡΩΣ

Τό βιβλίο ἀπαντᾶ στό ἐρώτημα τῆς οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου μέσῳ τῆς "σημαντικῆς" τῶν ἑλληνικῶν λέξεων καί τῆς "σκέψεως" τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἀποτελεῖ μαθητεία σκέψεως μέ δάσκαλο τόν ἑλληνικό Λόγο.

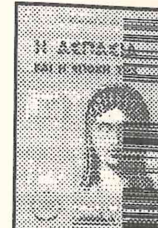

10 EURO

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΛΑ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ἕνα βιβλίο πού ἀποκαλύπτει τίς βαθύτατες ἐσωτερικές γνώσεις τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ.

8 EURO

Ε. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ

Μία σημαντική τεκμηριωμένη μελέτη γιά τήν Ἀσπασία καί τίς ἑταῖρες μέσα στό κοινωνικό πλαίσιο τῆς ἐποχῆς τους. Τό κείμενο παρέχει σημαντικές πληροφορίες γιά τήν θέση τῶν γυναικῶν, τήν κοινωνική τους ὑπόσταση καί ἐκπαίδευση τήν ἐποχή τοῦ Περικλέους ἀνά τήν Ἑλλάδα.

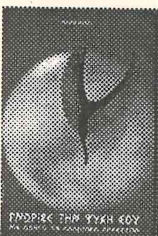

7 EURO

ΒΟΥΛΑΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ

Φιλοσοφική προσέγγιση τῆς ἁρμονίας τοῦ σύμπαντος καί τῶν ὄντων μέσα ἀπό τήν μουσική καί τόν χορό.

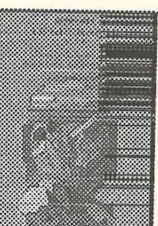

10 EURO

ΜΑΙΡΗΣ ΜΑΚΡΑ

ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ

Πρωτότυπη μέθοδος αὐτογνωσίας πού στηρίζεται στίς ἑλληνικές ρίζες. Παρέχει γνώσεις γιά σημαντικούς νόμους ἰσορροπίας πού λειτουργοῦν στό σύμπαν, στήν ψυχική σφαῖρα καί στήν πραγματικότητα τῆς ζωῆς.

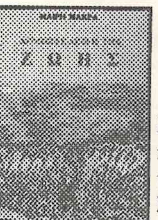

7 EURO

ΜΑΙΡΗΣ ΜΑΚΡΑ

ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ

Ἕνα παραμῦθι γιά μεγάλους μέ ἀνοιχτή καρδιά ἀλλά καί γιά παιδιά μέ σοφία. Πανανθρώπινες ἀλήθειες ντύθηκαν τήν ἁπλότητα τοῦ παραμυθιοῦ γιά νά μιλήσουν κατ' εὐθεῖαν στήν ψυχή μας.

8 EURO

ΜΑΙΡΗΣ ΜΑΚΡΑ

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μυθιστόρημα στοχασμοῦ καί ἀγάπης. Ἐκτίμησης καί σεβασμοῦ γιά τήν ἴδια τήν ζωή καί τόν ἄνθρωπο. Μέ τήν σφραγῖδα τῆς ψυχῆς μας. Γιά νά μή γίνει ἡ ζωή μιά ὑπόθεση ἀπό "ἄγνωστες λέξεις".

7 EURO

Π. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΩΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Τό βιβλίο περιλαμβάνει ὅλες τίς μεταφυσικές ἀπόψεις τοῦ Πλάτωνος οἱ ὁποῖες ἀναλύονται ἐπιστημονικῶς.

10 EURO

ΑΝΝΑΣ ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ

Μία ἐπιστημονική μελέτη τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφικῆς ψυχολογίας, ὅπου τό θέμα τῆς ψυχῆς ἐξετάζεται ἀπό τόν Ὅμηρο, τούς Προσωκρατικούς, τόν Πλάτωνα, τόν Ἀριστοτέλη καί τόν Πλωτῖνο. Πρόλογος τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καθ/τοῦ Ε. Μουτσόπουλου.

9 EURO

ΑΝΝΑΣ ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Προσεγγίσεις τῆς φυσικῆς, ἠθικῆς καί πολιτικῆς φιλοσοφίας τῶν πρώτων Ἑλλήνων φιλοσόφων τῶν διδασκάλων τῆς ἀνθρωπότητος.

6 EURO

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Διδακτορική διατριβή τοῦ Ἀ. Γεωργιάδου ἐπάνω στά διασωθέντα ἀποσπάσματα τοῦ μεγάλου νεοπυθαγορείου φιλοσόφου καί ὑπερμάχου τῆς ἐθνικῆς θρησκείας Πορφυρίου.

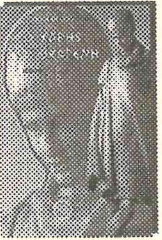

6 EURO

Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

Μέ ἕνα μοναδικό ἀφηγηματικό τρόπο παρουσιάζονται ὅλα τά μυθολογικά στοιχεῖα πού ἀφοροῦν τήν περίφημη Ἀργοναυτική ἐκστρατεία. Ἀπό τήν προετοιμασία τῶν Ἀργοναυτῶν μέ τόν Κένταυρο Χείρωνα ἕως τήν ἀποθέωσή τους.

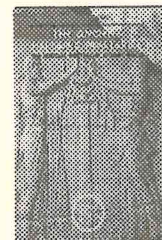
11 EURO

ΝΩΝΤΑ ΕΛΑΤΟΥ

Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ὁ Χάρης, ἕνα νέο ἀγόρι μᾶς ξεναγεῖ στήν κλασική Ἑλλάδα μέσα ἀπό τήν περιπετειώδη ζωή του. Ἕνα ὁλοζώντανο μάθημα ἱστορίας πού περιγράφει ἀναλυτικά τόν τρόπο ἐκπαιδεύσεως τῶν νέων στήν Ἀθήνα ἀλλά καί τήν Σπάρτη. Ἕνα βιβλίο πού πρέπει νά διαβάσουν ὅλα τά Ἑλληνόπουλα.

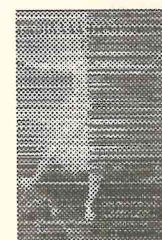

10 EURO

DIDO KALLERGI

ANCIENT HELLENIC MYSTERIES

The spiritual heritage of Hellas. The mysteries of the Great Mother Earth - The Mysteries of Idaean Zevs - The Corybantic Mysteries - The Labyrinthic Mysteries. OLYMPIA - DELFI - DODONA - ARGOS.

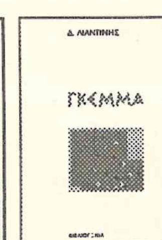

48 EURO

Π. ΑΜΑΝΤΕΟΥΣ ΝΤΥΝΑΧ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Τό 1921 ὁ Ντῆναχ, μετά ἀπό ἕνα ἀτύχημα εἶναι κλινικά νεκρός. Ἡ συνείδησή του διολισθαίνει μπροστά στό 3.906 μ.Χ. διατηρῶντας ὅμως τήν συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ του. καί μᾶς μεταφέρει τά ἱστορικά γεγονότα πού συγκλόνισαν τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τό 2000 ἕως τό 4000 μ.Χ. Ἐκεῖ ὁ HOMO SAPIENS μεταμορφώνεται ἀποκτῶντας τήν ΥΠΕΡΟΡΑΣΗ, σέ HOMO OCCIDENTALIS-NOVUS, τόν νέο ἄνθρωπο.

25 EURO

Δημήτρη Λιαντίνη

ΓΚΕΜΜΑ - ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟ - ΝΗΦΟΜΑΝΗΣ
ΧΑΣΜΑ ΞΕΙΣΜΟΥ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΕΞΥΠΝΟΝ ΕΝΥΠΝΙΟΝ

ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΕΣ ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

με τόν

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ

ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

15 ΕΥΡΩ έκαστη

10 EURO

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐνάρετος βοηθεῖται καί γίνεται συνεργάτης τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ συνειδήσεων, τῶν συνειδήσεων οἱ ὁποῖες συνέστησαν τήν Πνευματικήν Ἱεραρχίαν, εἰς τήν κορυφήν τῆς ὁποίας εὑρίσκεται Ὑπέρθεος Ἄρχων, χειριστής τῶν Φυσικῶν καί τῶν Πνευματικῶν Νόμων διευθετῶν καί ἐποπτεύων τήν τάξιν τοῦ Παντός, ὁ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

5 EURO

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ

Ἡ Πυθαγόρειος ἐξήγηση τῶν φαινομένων τῆς τηλεπάθειας καί τῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν πνευματικό κόσμο.

8 EURO

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

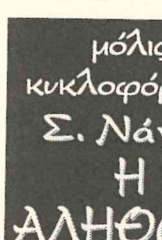
ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ

ΠΑΣΑ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΑΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Ἕνα κείμενο τοῦ Πυθαγορείου Διδασκάλου Σπυρίδωνος Νάγου ἐπάνω στό θέμα τῆς ἀποχῆς ἀπό τό κρέας ὡς πρώτου παράγοντος καί προϋποθέσεως τῆς συνειδητῆς ἀνελίξεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

μόλις κυκλοφόρησε
Σ. Νάγου
Η ΑΛΗΘΕΙΑ

μόλις κυκλοφόρησε
Α. Ταράγρα
ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

9 EURO

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πνευματική κληρονομιά τῆς Ἑλλάδος. Τά μυστήρια τῆς Μεγάλης Μητέρας Ρέας-Γῆς, τοῦ Ἰδαίου Διός, Κορυβαντικά Μυστήρια, Λαβυρινθικά Μυστήρια, Ὀλυμπία, Δελφοί, Δωδώνη, Ἄργος, Μαντεῖα , Χρηστήρια.

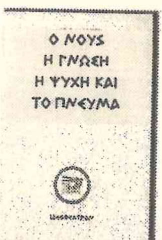

5 EURO

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Κατά τήν Πυθαγόρειο Διδασκαλία

10 EURO

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΟΙ 12 ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ

Ἡ πνευματική ἔννοια τῶν Ἑλλήνων Θεῶν δέν βρίσκεται στίς τελετές καί τίς πανηγύρεις μέ τίς ὁποῖες ἱκανοποιεῖται ἡ λαϊκή φαντασία.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΩΝ ΤΩΝ 12 ΘΕΩΝ.

5 EURO

Ν. ΠΑΡΑΣΧΗ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ἕνα μεστό κείμενο γιά τήν πορεία τῆς ψυχῆς ἀπό τήν δημιουργία ἕως τήν θεοποίησή της σύμφωνα μέ τήν Πυθαγόρειο φιλοσοφία.

15 EURO

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

Μία μοναδική πραγματεία καί ἐσωτερική ἀνάλυση τῶν διδασκάλων τῆς ἀνθρωπότητος

ΟΡΦΕΥΣ - ΘΑΛΗΣ - ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ
ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ - ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ - ΖΗΝΩΝ
ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ - ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ -
ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ - ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ -
ΣΩΚΡΑΤΗΣ - ΠΛΑΤΩΝ - ΣΤΩΪΚΟΙ

8 EURO

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΖΩΗΣ
Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ - ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Οἱ φυσικοί νόμοι πού διέπουν τήν ζωή καί τά ἐξεικτικά στάδια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἀπό τήν γέννεση ἕως τήν θεοποίησή της σύμφωνα μέ τήν Πυθαγόρειο φιλοσοφία.

18 EURO

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΝΡΘΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Ἕνα μυητικό ἔργο. Διδάσκει τήν ἐφαρμογή τῶν Θείων Φυσικῶν Νόμων στήν καθημερινότητα, ἑρμηνεύοντας τήν Πυθαγόρειο Διδασκαλία. Πρέπει νά τό μελετήσετε!

9 EURO

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ

Ἡ ἑλκτική δύναμη τοῦ νοῦ ἐπηρεάζει καταλυτικά τήν ποιότητα τῆς ζωῆς μας καί τίς συνθῆκες πού δημιουργοῦνται γύρω μας. Τό κείμενο αὐτό δίδει κανόνες ζωῆς (νόμους τοῦ βίου) πού καθορίζουν τό ΕΥ ΖΗΝ.

Ε' ἔκδοση

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΑΝΙΚΟΥ

ΑΜΕΤΡΟΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ! ΥΒΡΙΣ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ ΤΑ ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΘΡΗΣΚΟΙ ΑΕΙ ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΥΝ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΤΟΝΟΥΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΔΟΞΟΙ ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΕΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΑΤΡΕΣ.

Οἱ προκλήσεις τῶν συκοφαντούντων τά ἱερά καί ὅσια τῆς Ἑλληνοσύνης ἔχουν καί τά ὅριά τους. Ἄμεση ἀνάγκη ἡ ἀναγνώριση καί παρά τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους τῆς ἰσοτιμίας τῆς Πατρογονικῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων πρός πᾶν ἄλλο ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχον καί ἐρήμην τῶν Ἑλλήνων ἐπιβληθέν διά διαταγμάτων βυζαντιακῶν διδακτόρων καί ἐκτάκτων διοικητικῶν μέτρων ἐπ' αὐτῶν δόγμα ξένου ἀγνώστου πρό χιλίων ἑξακοσίων ἐτῶν θρησκεύματος.

Ποιός Ἕλλην θρησκευτής σεβόμενος στοιχειωδῶς τόν ἑαυτό του πολύ δέ περισσότερο τούς ἀοιδίμους προγόνους αὐτοῦ θά ἀποδεχόταν τόν ὅρο Εἰδωλολάτρης ἤ νεοειδωλολάτρης τόν ὁποῖον τοῦ προσάπτουν οἱ ἀντιδρῶντες πρός τήν διατρανουμένη ἀπαίτηση τῶν ἐχομένων τῆς πατρογονικῆς μας θρησκείας Ἑλλήνων γιά τήν ἀνάκτηση παρ' αὐτῶν, ὡς διαδηλούντων τήν λατρεία τους πρός τήν Μητέρα Δημιουργό τοῦ Κόσμου καί τούς διατάκτες τοῦ Παγκοσμίου Νόμου Ἐνδοκοσμίους Θεούς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Δωδεκαθέου, ἐκείνων ἐκ τῶν θρησκευτικῶν μας στοιχείων τά ὁποῖα ἀνήκουν σέ αὐτούς δικαιωματικῶς ὡς συνεχιστές τῆς μακραίωνης ἐθνικῆς θρησκευτικῆς μας παραδόσεως;

Ἐφόσον αὐτοί οἱ Ἕλληνες θρησκευτές δέν τόν ἀποδέχονται καί τόν ἀπορρίπτουν μετά βδελυγμίας ὡς προσιδιάζοντος σέ στερουμένους ἐλευθερίας, ψυχῆς καί γνώσεως δηλαδή σέ ὑποτεταγμένους μαζέπες καί ὄχι στούς ἐλευθερόφρονες Ἕλληνες τότε γιατί οἱ ἐχθρευόμενοι τήν ἐθνική μας θρησκεία καθυβρίζουν καί συκοφαντοῦν κάθε Ἑλληνότροπο στό θρήσκευμα ὡς Εἰδωλολάτρη; Ἔχουν νομίζουν τό δικαίωμα νά ὑβρίζουν καί νά συκοφαντοῦν καταχρώμενοι θρησκευτικῶν ἀξιωμάτων διεγείροντες ἐχθροπάθεια μεταξύ ἀτόμων διαφόρου θρησκευτικῆς πίστεως καί νά προσβάλλουν τούς θρησκευτές καί τούς αἱρετούς λειτουργούς τῆς Ἐθνικῆς μας θρησκείας, τῆς γνωστότερης θρησκείας τοῦ κόσμου ἄνευ τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν σχετικῶν κυρώσεων τίς ὁποῖες προβλέπει τό δικαιϊκό μας σύστημα;

Γιατί κατέρχονται τόσο χαμηλά καί ἐπιχειροῦν μέ τέτοιες μεθοδεύσεις νά σπιλώσουν τούς ἰδεολογικούς τους ἀντιπάλους, αὐτούς πού διαδηλοῦν ὅτι εἶναι Πνευματόδοξοι Φυσιολάτρες ὅτι εἶναι Ἰδεολάτρες καί Δωδεκαθεϊστές Ὀλυμπιστές καί ὅτι ἀπορρίπτουν τόν ὅρο Εἰδωλολάτρης ὡς δεινή ὕβρι καί συκοφαντία; Γνωστοί Εἰδωλολάτρες στήν ἱστορία ὑπῆρξαν οἱ Ἑβραιοϊουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐλάτρευαν μέχρι τοῦ φυλάρχου των Ἔσρα, ἐντός τοῦ ναοῦ τοῦ ἄρχοντος τῶν ... χαρεμίων καί τῆς Μαύρης Μαγείας Σολομῶντος ἕνα χάλκινο ὁμοίωμα ὄφεως, ἀλλά καί ἐκτός αὐτοῦ ἕναν ἐκ χρυσοῦ ταῦρο, καθώς ἐπίσης καί οἱ ἀδιάφοροι ἀνά τούς αἰῶνες ... λειψανολάτρες εἰκονολάτρες καί λιθολάτρες (οἱ τλήμονες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς κλπ.). Οἱ Ἕλληνες δέν ὑπῆρξαν ποτέ τέτοιοι ὡς οἱ προαναφερθέντες, λάτρεις ὑπολειμμάτων βιολογικῆς ἀποσυνθέσεως σωμάτων, ἀσυμβάτων πρός τήν Ἑλληνική αἰσθητική, κτισμάτων καί μετεωριτῶν λίθων ... Διότι οἱ τρέφοντες τέτοιο ἀβυσσαλέο μῖσος πρός τήν πατρογονική μας θρησκεία δέν συνέρχονται καί δέν συνειδητοποιοῦν τήν ἀνάγκη τῆς προσαρμογῆς τους πρός τό δεδομένο ὅτι ὑπάρχουν ἀνά τήν Ἑλλάδα πᾶσα σήμερα ἐθνικές ἑλληνικές θρησκευτικές κοινότητες, οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν στά πλαίσια τῆς συνταγματικῆς τάξεως καί νομιμότητος καί θρησκευτές τῆς γνωστοτέρας θρησκείας τοῦ κόσμου. Καί ὅλοι ὀφείλουν νά σέβονται τίς ἀρχές τῆς Ἐλευθεροθρησκείας, ὅπως τίς διατύπωσε ὁ τραγικός ἐκεῖνος Λικίνιος, τόν ὁποῖο τόν ... ἔφαγε τό φάσγανο τοῦ συνάρχοντός του Κωνσταντίνου, στήν Θεσσαλονίκη, διά τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, διά τοῦ ὁποίου ἐπετράπη στούς ὀπαδούς τῆς θρησκείας τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ νά λατρεύουν τόν Θεό, τόν ὁποῖο ἤθελαν ὑπό τό ὅρο ὅτι θά σέβονται καί αὐτοί τά θρησκευτικά δικαιώματα τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν κοινοτήτων καί δέν θά ἐνεργοῦν ἤ θά ἐπιδιώκουν τήν κατίσχυσή τους ἐπ' αὐτῶν. Ταῦτα λέγει καί τό Σύνταγμά μας καί ὁ Χάρτης τῆς Οἰκουμενικῆς Διακηρύξεως τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Β. Πελασγός Γούσιος

Μαθήματα Ἐπιμορφώσεως μέ τόν Ῥαδάμανθυ Ἀναστασάκη

Ο ΗΛΙΑΚΟΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΗΡΩΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Κύκλου τε λῆξαι καί ἀναπτνεῦσαι κακότητος

ΟΤΑΝ Η ΨΥΧΗ ΑΠΟΚΤΗΣΕΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ ΤΗΣ

Πρακτικά μαθήματα αὐτογνωσίας καί μυητικῆς ἀγωγῆς

ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ

Μέ ὁδηγό τῶν Πυθαγορείων τά

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

παρουσίασις της Πυθαγορείου Διδασκαλίας

Ἀπό τήν θεωρία στήν πράξη

ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, ΑΘΗΝΑΙ - ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1, ΠΑΓΚΡΑΤΙ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ-ΕΓΓΡΑΦΕΣ: 210.52.37.543, 210.75.12.156

ISSN 1108-832X

